Carole Dean

UN BĂRBAT NUMIT BLUE

Titlu original: *A MAN CALLED BLUE*

Traducător: Mihnea Columbeanu

AFACEREA DRAGOSTEI

Simone Doucet avea de susţinut o imagine – pe a mamei sale. În fond, de la mama ei moştenise Simone imperiul corporatist, elanul şi ambiţia – precum şi neîncrederea în bărbaţi. Tot ceea ce o învăţase frumuseţea care îşi e sieşi de ajuns o pregătise pentru cele mai mari provocări a vieţii. Cu o excepţie: provocarea de acum era un bărbat cu ochi albaştri, bine clădit şi complet irezistibil...

Când expertul financiar Thomas Blundell a fost angajat să controleze holdingurile Simonei în Europa, nicio clipă n-a visat că tânăra femeie de afaceri avea un asemenea tezaur de calităţi personale. Dar cum s-o convingă pe acea patroană ocupată tot timpul să investească şi puţină plăcere colaterală în deplasarea lor? Cupidon părea să fie deja prezent pe banca antrenorilor, unde îşi dădea toată silinţa să facă din iubirea adevărată cea mai avantajoasă – şi neaşteptată – afacere a carierelor lor.

Capitolul 1

Prin uşa luxosului turboreactor particular răsună o înjurătură

– deloc blândă. Simone Doucet ridică ochii din „Wall Street Journal”, ciulind urechea în direcţia uşii, tocmai la timp pentru a auzi încă o înjurătură – şi mai neplăcută. Nu era în niciun caz Nolan.

Se uită la ceas. Întârzia – lucru neobişnuit din partea lui. Ridicându-se în picioare, se duse la uşa deschisă din centrul aeronavei.

— Nance, ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Nu ştiu, domnişoară Doucet. Tipul ăsta zice că lucrează pentru dumneavoastră.

Mâna dolofană a lui Nance strângea de umăr un bărbat cu un cap mai scund decât el şi care, judecând după atitudinea bătăioasă, nu era deloc intimidat. Având în vedere că Nance atingea un metru şi nouăzeci şi cinci de centimetri înălţime, Simone bănui că necunoscutul era fie neobişnuit de curajos, fie onorabil de prost, fie cu mintea complet trotilată de droguri.

Nance slăbi strânsoarea, lăsându-i bărbatului destulă libertate pentru a se întoarce cu faţa spre ea. Purta ochelari de soare, blugi tăiaţi, o cămaşă verde cu mâneci scurte şi mocasini direct pe piele. La picioarele lui zăcea o geantă de prelată. După părerea Simonei, arăta cum nu se putea mai dubios. Nu-l mai văzuse în viaţa ei.

— Debarasează-te de el, Nance.

Şi, în timp ce Nance începea să-l transforme în proiectil uman, dădu să se retragă în avion.

— Ei, staţi! strigă omul. Nolan m-a trimis!

Întorcându-se, Simone îl văzu eliberându-se din mâinile lui Nance, pentru a scoate din buzunar o foaie de hârtie boţită, pe care o ridică în direcţia ei. Dădu din cap spre Nance, care luă hârtie din mâna necunoscutului.

— E un fax, domnişoară Doucet, şi poartă semnătura domnului Smythe, într-adevăr. Zice aicea că…

Simone întinse mâna.

— Dă-l încoace, Nance.

— Stai pe loc, dom’le!

Şi, cu această instrucţiune repezită, Nance făcu cei câţiva paşi care-l despărţeau de uşă, înmânându-i faxul.

Simone.

Sunt dezolat că te pun în situaţia asta, dar n-am încotro. În momentul de faţă, sunt în spital, cu un picior rupt, un umăr dislocat şi cotul făcut praf – şi totul, numai de la un pas greşit pe scară! Thomas Blundell, omul care-ţi va aduce acest fax, este un foarte bun prieten de-al meu. I-am cerut să mă înlocuiască. N-ar trebui să aibă nicio problemă la Londra. E calificat şi, dacă-l îmbraci decent, îl poţi lua cu tine oriunde – sau, mă rog, aproape… Pe scurt, îl ai la dispoziţie pentru două săptămâni. Nu vei fi dezamăgită.

Nolan

P.S. Am să-ţi telefonez la Londra. Călătorie plăcută, succes cu Hallam Porcelain – şi ai încredere în Thomas. E omul ideal pe care să-l ai în echipa ta.

Simone se bătu cu mesajul peste coapsă. La naiba! Numai de-aşa ceva n-avea nevoie! Era al doilea incident care-i dădea planurile peste cap, într-o singură săptămână. Fără să-şi ascundă nemulţumirea, îl privi încruntată pe omul care stătea pe asfaltul încins.

— Ascultaţi, spuse el, ridicând din umeri. Nici eu nu-s prea încântat de povestea asta, doamnă, dă-i sunt dator tipului. Dacă

vreţi, puteţi să-mi daţi papucii.

Îşi propti mâinile în şoldurile înguste.

— Cum hotărâţi dumneavoastră.

De parcă ar fi avut de ales! Simone dădu din cap spre geanta de voiaj de la picioarele lui.

— Nance, ia bagajul domnului Blundell, te rog.

Dacă nu-l putea folosi pe Nolan, măcar să profite de talentele lui – şi de escortă. Avea nevoie şi de una, şi de alta, la Londra.

Thomas Blundell îşi lăsă bărbia în piept, clătinând din cap ca un câine bătut. Se vedea clar că sperase să nu fie primit la bord. Mormăi ceva printre dinţi.

— Poftim? întrebă Simone.

Când Thomas Blundell ridică din nou capul ca să răspundă, soarele îi luci în ramele ochelarilor.

— Nimic. Juram doar să-i rup lui Nole şi celălalt picior, data viitoare când îl văd.

Simone îl privi lung. Între strălucirea orbitoare a soarelui şi lentilele negre nu se distingea decât bărbia, pătrată şi hotărâtă, şi o gură care, dacă se îmblânzea puţin, ar fi putut părea chiar senzuală – pentru unele femei. Nu era neatrăgător. Iar acest gând nu o încânta deloc.

Înălţă o sprânceană, dar nu zâmbi.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai păstra comentariile pentru mai târziu. Trebuie să decolăm din clipă-n clipă.

Făcu un pas, apoi se opri, întorcându-se.

— Ce-i cu Nolan? O să se vindece?

— O să drăguţ că întrebaţi, răspunse nepăsător Blundell.

— Ar fi fost mai „drăguţ” să mă anunţe din timp despre înlocuirea asta nedorită.

Blundell ridică iar din umeri.

— Abia a apucat să dea un telefon, înainte să-l bage în sala de operaţie. Şi mi l-a dat mie.

— Şi ăsta? întrebă Simone, arătând faxul.

— A convins o soră. Bănuia că am nevoie de o scrisoare de recomandare.

Îşi înclină capul şi, cu toate că nu-i vedea ochii, Simone îşi dădu seama că o studia. Previzibil. Bărbaţilor le plăcea să facă inventare, iar ăsta nici măcar nu se jena. Simone simţi un gol în suflet. „O, Doamne, numai de unul agresiv, care să mă considere darul lui Dumnezeu pentru spiţa feminină, n-am nevoie!” Dar, nu. Nu putea fi aşa, dacă era prieten cu Nolan. Îl măsură cu privirea, de la şortul de blugi până la… cercel. Da, în lobul urechii lui sclipea clar un ineluş de aur! Cel mai deplasat lucru cu putinţă! La fel cum era şi părul, mult prea lung. Dar acelaşi păr, castaniu cu şuviţe decolorate de soare, era des, lucitor… Nu, categoric, nu era neatrăgător. Poate că Nolan avusese dreptate, poate că, dacă-i schimba ţinuta, avea să facă din Thomas Blundell un personaj… acceptabil.

— Dumneata, domnule Blundell, spuse ea în cele din urmă, ai nevoie să te bărbiereşti şi să te tunzi.

Fără a-i da timp să răspundă, se întoarse şi intră în avion. Când o urmă, Blundell o găsi aşezată în fotoliu, cu spatele spre el.

Nance îl îndrumă spre un scaun din partea dinapoi a avionului, iar Simone îl auzi aşezându-se cu un oftat care părea să degaje toată energia unui om furios şi frustrat. De data asta nu se mai ostenise să înjure. Simone îşi luă ziarul abandonat, ignorându-şi pornirea de a se uita la el. Nu-i era deloc uşor.

Abia se aşezaseră, când Kelly, pilotul, anunţă:

— Avem aprobarea, domnişoară Doucet.

Panica atacă imediat nervii Simonei. Trase adânc aer în piept,

pe când avionul pornea lin din zona spre îmbarcare spre una dintre pistele afectate aeronavelor private. Decolările erau pentru Simone cele mai neplăcute momente ale zborurilor.

Nance apăru imediat lângă ea.

— Să vă aduc ceva, domnişoară Doucet?

Ştia prea bine ce să-i aducă dar, ca un subaltern cuviincios ce era, întreba oricum. Fără să-l privească, Simone răspunse:

— Un scotch, te rog.

Îl primi imediat şi îl bău dintr-o suflare, apoi îşi stăpâni un icnet. Îi displăcea alcoolul şi bea numai când n-avea încotro. Iar când zbura, era clar că nu mai avea încotro. După ce Nance porni spre locul lui, îl strigă din nou:

— Nance, după ce decolăm, spune-i te rog domnului Blundell că-l invit să luăm masa împreună.

— Am înţeles.

Simone încercă să se adâncească într-un artiocol despre efectele recesiunii din Japonia asupra economiei Statelor Unite – dar, când Kelly trecu cu avionul peste o uşuară ridicătură din asfaltul pistei, iar stomacul ei căzu un gol ca un 747 la altitudinea de croazieră, închise ochii şi-şi rezemă capul de tetiera fotoliului din piele vişinie. Toţi muşchii din trup îi devensieră la fel de rigizi ca oasele.

Blue o privea pe Simone pe sub pleoapele ochilor întredeschişi. Din locul unde stătea el, nu se vedea decât o parte din profil, dar o văzuse bând scotch-ul. Dintr-o sorbitură. Fără să tresară. Probabil avea măruntaie de alamă şi beregată plumbuită.

Încă nu apucase să se uite bine la ea. Lângă uşa avionului, văzând-o luminată din spate, distinsese că era scundă şi brunetă. Atâta tot, la care se adăuga vocea, înceată şi senzuală, şi un aer de

comandă ca al unui sergent la instrucţie. Probabil îi stătea în fire. În fond, era preşedinta unei companii internaţionale, bogată pe cât ar fi avut dreptul orice persoană cinstită să fie.

Compania Anjana Enterprises, fondată de mama ei, Josephine, era un exemplu al succesului în afaceri făurit prin contopirea curajului, muncii şi inteligenţei. Josephine Doucet era o legendă vie. Anjana avea holdinguri atât de întinse, încât Blue nu se putea gândi la niciun domeniu de afaceri în care să nu fi investit: hoteluri, reţele de televiziune prin cablu, firme de software, o serie de cluburi de sănătate exclusiviste. De toate pentru toţi. Cu un an în urmă, Josephine o adusese pe Simone de la o firmă subsidiară a Anjana, o companie de mobilă din Washington, aşezând-o în fruntea corporaţiei. Fusese un salt uriaş, iar prietenul lui, Nolan, o urmae îndeaproape.

Femeia aşezată la câţiva paşi în faţa lui îşi schimbă poziţia capului. Acum Blue văzu că nu avea părul doar „brunet”, ci de-a dreptul negru, ca abanosul sau cerneala. Şi foarte lung. Probabil i-ar fi ajuns mai jos de umeri, dacă-şi despletea coada încolăcită deasupra cefei.

Nolan spusese că era vulnerabilă, ceea ce putea însemna şi expusă, lipsită de apărare. Hm, lui Blue nu-i prea venea a crede. Simone Doucet părea mai degrabă o încrucişare de tatu şi arici. Un hibrid ţepos şi împlătoşat în armură. Vulnerabilă? Nici pomeneală. Era evident că amicul lui avusese judecata tulburată de excesul de trufe şi caviar.

— Avem aprobarea de decolare, domnişoară, anunţă pilotul.

Blue o văzu devenind rigidă, îi văzu degetele încleştându-se pe braţul fotoliului. Rămase astfel câteva minute, până când avionul se desprinse de sol. De acord, poate că avea totuşi câteva puncte vulnerabile. Nu că l-ar fi interesat. Vânătoarea de amazoane

corporatiste era ocupaţia lui Nole şi, după ce o cunoscuse pe Simone Doucet, Blue prefera să rămână aşa. Nu era genul lui, nici ca şefă, nici ca altceva.

Îi privi din nou degetele, acum mai destinse, şi observă cât de albă îi era pielea, aproape translucidă. Mătăsoasă, probabil…

Îşi alungă cu forţa din minte acest gând, întorcând capul spre hublou. Din nou iritat, privi cum oraşul Seattle rămânea în urmă, pe măsură ce avionul lua altitudine. O sarcină profesională, îşi reaminti el, atâta era şi nimic mai mult. O sarcină a dracului de incomodă, oricât de mătăsoasă ar fi fost pielea acelei femei.

Nance îl bătu pe umăr.

— Beţi ceva?

— Sigur, de ce nu? răspunse Blue, uitându-se la ceas; era unu şi un sfert. Iau ce-a băut şi domnişoara.

— Regret, nu ţine. Domnişoara Doucet nu aprobă ca oamenii ei să bea alcool în timpul programului. Totuşi, avem şi cafea.

— Faci mişto de mine? replică Blue, amintindu-şi cum dăduse Simone scotch-ul de duşcă.

Uriaşul de lângă el ridică din umeri, nepăsător.

— Mai sunt şi alte reguli pentru noi, clasa muncitoare, pe care-ar trebui să le ştiu?

Nance clătină din cap.

— Are obiceiul să le stabilească din mers. O să vă obişnuiţi, domnule Blundell.

Lui Blue nu-i prea venea a crede.

— Blue, spuse el. Mă numesc Blue.

— Atunci, Blue să fie. Vrei cafea sau nu?

— Nu. Mulţumesc.

Nance se îndepărtă pe culoarul dintre fotoluii, iar Blue îşi rezemă capul de tetieră şi închise ochii. Nu-i venea să creadă că se

afla acolo, cântând ca vioara a doua pentru o prinţesă-dragon – o prinţesă-dragon miliardară. Dacă din cauza asta pierdea Moonlight Island, Smythe avea să-i ştie de frică tot restul vieţii.

Ar fi trebuit să refuze. Fir-ar al dracului să fie, aşa ar fi trebuit!

„Îi eşti dator”, îşi reaminti el pentru a suta oară. „Aşa că nu te mai smiorcăi. Peste două săptămâni, adio Simone Doucet şi Anjana Enterprises!” Închise ochii. Avea să se descurce.

Când avionul ajunse la altitudinea de croazieră, Nance îl bătu pe umăr.

— Domnişoara Doucet te invită în faţă.

Blue îşi trase respiraţia.

— Bine.

Şi, împingându-se în braţele fotoliului, se ridică, pornind pe urmele uriaşului devenit atât de prietenos.

Simone îi indică din cap fotoliul de vizavi, iar Blue se aşeză. Îi despărţea o masă acoperită cu pânză albă de in pe care erau puse farfurii de porţelan roz pal şi tacâmuri de argint. Simone îşi întinse pe genunchi un şervet şi ridică ochii, privindu-l pe Blue pentru prima oară drept în faţă. Prin mintea lui trecu fulgerător imaginea unei strâmtori înguste în care se întâlneau două corăbii.

Ochii Simonei erau cenuşii. Ca oţelul. Reci ca versanţii golaşi ai Stâncoşilor, înfierbântau pieptul lui Blue ca un vânt arzător. „Altitudinea…” îşi spuse el, adâncindu-se şi mai mult în fotoliu.

Simone ridică furculiţa.

— Deci, înţeleg că eşti la fel de nemulţumit ca mine de aranjamentul ăsta…?

— Cam aşa ceva.

— Ai venit aici numai fiindcă te-a rugat Nolan?

Blue dădu din cap.

Văzând că nu mai adăuga nimic, Simone continuă, cu o voce scăzută şi rece, dar totuşi plăcută.

— Dacă nu te superi că întreb, în ce relaţii eşti cu Nolan?

— Ne cunoaştem de mult.

Simone înfipse furculiţa în salată, apoi într-un crevete, şi o ridicăla gură.

— Explică-mi, îi ceru ea, înainte de a vârî în gură micul decapod.

Blue o privi cum mesteca, atingându-şi apoi colţurile gurii cu şervetul. O gură senzuală. Lată. Buze de coral, poate doar o idee mai închise decât crustaceul pe care tocmai îl mâncase. Simţea în gât un nod care nu-l bucura deloc.

— Domnule Blundell? insistă ea, cu capul înclinat întrebător, ridicând bărbia.

Îl furase peisajul.

— Am lucrat împreună, răspunse cam repezit Blue.

Dacă Doucet nu cunoştea deja tot trecutul lui Nolan, n-avea de gând să-i completeze tocmai el cunoştinţele.

Simone îl studia intens.

— Şi aţi locuit împreună, într-o vreme. Aşa e?

— M-hmm…

Pe faţa ei apăru o expresie atât de uşurată, încât Blue nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Îi citea gândurile ca într-o carte.

Apoi, Simone dădu din cap şi, scoţând câteva pagini dintr-un dosar pe care îl avea alături, i le întinse.

— Programul meu, domnule Blundell. Aş dori să-l revedem împreună. Pe lângă întâlnirile cu Gus Hallam, de la Hallam Porcelain, sunt mai mult probleme de public relations, contacte cu furnizorii de durată, discuţii cu asociaţii de afaceri, cam aşa ceva…

— Blue, preciză el, luându-i hârtiile din mână.

— Poftim?

— Mă numesc Blue.

Simone îi aruncă o privire întrebătoare, ca şi cum ar fi chibzuit cât de acceptabil era numele.

— Să zicem că prea mulţi m-au numit în copilărie „micul Tommy Bluebell”…

Unul singur fusese de ajuns. Probabil că deşteptul ăla mai avea şi acum buza umflată. Zări în ochii Simonei o expresie înţelegătoare, o undă de zâmbet.

— Desigur, răspunse ea calmă. Cred că ţi-a fost cam greu. Blue merge perfect.

— Mda… se sili Blue să zâmbească, cam fără chef, după care coborî ochii spre hârtii.

Programul de la Londra era încărcat, cu zilele pline de întâlniri de afaceri, iar serile doldora de mondenităţi. Dintre care la multe trebuia să participe. Gemând în sinea lui, citi mai departe. Fiecare punct din program conţinea şi o listă de nume. Cel mai des apărea numele Gus Hallam.

La sfârşitul ultimei pagini erau scrise de mână câteva însemnări ilizibile.

— Şi aici? întrebă el. Bruges? adăugă, împiedicându-se în pronunţie, care în gura lui suna Brăgs. Nolan nu-i pomenise de asta.

— Este în Belgia şi se pronunţă Brüüüj, îl corectă Simone, cu un murmur fluid care-i rotunji buzele.

Blue spera s-o mai audă rostind acel cuvânt, şi mai ales s-o vadă cum îl cuprindea cu buzele, învăluitor.

Simone ezită.

— Dar nu e important, era o problemă de afaceri pe care între timp am contramandat-o.

Îi evită privirea şi începu să mănânce, arătând încurcată pentru prima oară de când se cunoscuseră.

— Perfect. Pentru că, la stilul meu de a număra, agenda asta acoperă deja trei săptămâni. Nolan a spus două. Aşa că voi sta numai două săptămâni. Nicio zi mai mult. Îmi pare rău.

Şi aruncă programul pe masă.

Simone lăsă furculiţa jos, înlănţuindu-şi degetele, pentru a-şi rezema bărbia pe ele, cu ochii din nou spre el.

— Ce ghinion. Iar lui Nolan îi plăcea aşa de mult munca asta…

Privind-o lung, Blue simţi că i se încordau fălcile.

— Nolan Smythe e de ani de zile mâna dreaptă a dumitale. Vrei să spui că l-ai concedia dacă cu aş refuza să fac toate astea? întrebă el, ridicând un moment foile.

Ochii cenuşii ai Simonei îi părăsiră un moment pe ai lui, pentru a reveni mai îngustaţi, mai reci.

— Aştept de la dumneata să faci ceea ce ţi s-a spus. Întrucât îi ţii locul, Nolan răspunde de dumneata. Aşa că, dacă nu te produci – la un nivel acceptabil – a zburat.

Îşi desprinse degetele şi luă din nou furculiţa. Mâna îi tremura uşor.

— E destul de clar?

Blue se rezemă de spătar, gânditor. Nu-i era uşor să privească frumuseţea aceea delicată şi să accepte ideea că, sub o piele atât de fină, bătea inima de fier a unui terminator. Dac-ar fi fost numai gâtul lui în joc, i-ar fi acceptat provocarea.

Pentru prima oară decât începuse ciudata piesă de teatru, i se trezea interesul – şi nu faţă de slujbă. Trei săptămâni cu acea magnată micuţă puteau fi distractive, dacă între timp nu pierdea Moonlight Island. Un dacă deloc neglijabil.

Îşi scoase ochelarii de soare şi se aplecă înainte.

— Poate că ar fi cazul să repet instrucţiunile pe care le-am primit, domnişoară Doucet. Ca să mă asigur că le-am înţeles bine. Mi-ai cerut să mă produc la cerere. Aşa a fost? încheie el, lăsând cuvântul cu dublu înţeles să plutească în aer.

Simone clipise cumva din ochi…? Nu. I se păruse. Femeia aia nu clipea. Nu făcu decât să-şi arcuiască o sprânceană, privindu-l sfidătoare la rândul ei.

— Pe lângă analiza financiară, am nevoie de cineva care să mă însoţească, să ia însemnări şi să ţină la distanţă persoanele nedorite.

Blue zâmbi.

— De ce nu-ţi iei un câine?

— Mi-aş lua, dacă ar şti să scrie, replică ea dulce. Aşa, trebuie să mă mulţumesc cu dumneata. Alte întrebări?

— Numai una. De ce nu mă întrebi şi dumneata nimic? Ai atâta încredere în cuvântul lui Smythe şi într-un biet fax mototolit. Cumva, mă îndoiesc că te dă credulitatea afară din casă.

— Ai dreptate, nu sunt deloc credulă. Dar am destulă încredere în Nolan ca să-i accept recomandarea, până mă voi putea convinge singură. Însă, înainte de a ateriza la Heathrow, voi şti tot ce am nevoie să ştiu, până şi culoarea lenjeriei dumitale de corp.

— Fetişistă, declară el, rezemându-se din nou.

Simone îi aruncă o privire îngheţată.

— Nu. Prudentă.

— Şi dacă lenjeria mea nu e acceptabilă?

— Atunci, sper că ştii să înoţi.

— Cum, zâmbi el, nu-mi plăteşti nici măcar taxiul până acasă?

— Mă tem că nu, răspunse Simone, revenind la salată.

Când Blue nu mai adăugă nimic, îi arătă cu bărbia spre farfuria neatinsă.

— Nu mănânci.

Blue împinse farfuria deoparte.

— Sunt mai degrabă carnivor dinfire.

— În cazul ăsta, am terminat. Am nişte materiale de bază despre deplasare în servietă. Când termin masa, îi voi spune lui Nance să ţi le dea. Fii atent în special la dosarul Hallam Industries. E vorba de o fabrică de porţelan scoasă la vânzare. Anjana Enterprises e interesată s-o cumpere, dacă e un târg avantajos.

Şi, cu aceste cuvinte, reîncepu să mănânce.

Înţelegând că i se dăduse liber, Blue rămase privind-o. În materie de control, cucoana duduia. Îl făcea să se întrebe de ce.

Simone ridică ochii, cu o privire iritată.

— Poţi pleca, Blue.

În timp ce se ridica în picioare, Blue o întrebă:

— E o paraşută pe-aici?

— Foarte amuzant, dar nu-ţi forţa norocul. Şi răbdarea mea, la fel ca încrederea, e limitată. Totul e foarte simplu: fă ce ţi se cere şi ne vom înţelege de minune.

Blue clătină din cap.

— Nu ştiu de ce, domnişoară, mă cam îndoiesc…

Revenind în fotoliul lui, îşi petrecu următoarele câteva minute înjurând alternativ – când pe sine, când pe Nolan. Douăzeci şi una de zile cu femeia asta? De neconceput! Dacă, după prima zi, Nolan mai era în funcţie, avea mare noroc. Lui Blue nu-i plăcea să primească ordine şi nici să-şi ţină gura. Şi mai era ceva. Al dracului să fi fost dacă nu se simţea atras de ea la un nivel primar – dar era la fel de-al dracului de sigur că n-o plăcea câtuşi de puţin.

Nici Simone nu-l plăcea.

Dacă n-ar fi fost prieten cu Nolan, i-ar fi dat paraşuta pe care

o ceruse şi l-ar fi condus personal până la uşă. Îi simţea ochii îndreptaţi spre ea. Refuzând să-l mai bage în seamă, se concentră asupra salatei.

Blue. Ce nume aiuristic! Probabil că nu avea nicio legătură cu porecla „bluebell”, ci numai cu culoarea ochilor lui – un albastru de cobalt strălucitor, care intimida. Nu putea să-i sufere. Le detesta expresia iscoditoare, felul în care o făceau să uite că era prieten cu Nolan. Bine măcar că nu era guraliv.

Nolan vorbea încontinuu, dar era o turuială liniştitoare; avea să-i simtă lipsa. El era singurul om care făcuse ca acel ultim an să fie suportabil. Plănuiseră ca, o dată ajunşi la Londra, să tragă puţin chiulul, iar Simone abia aşteptase. Acum, avea să fie o deplasare ca oricare alta – un maraton al munii fără o clipă de răgaz. Era extenuată, cu nervii întinşi la limită, reacţionând surprinzător atât pentru oamenii din jur cât şi pentru ea însăşi – dar Josephine îi spusese să „ia în mână operaţiunile din Europa” cât de rapid posibil, iar cuvântul Josephinei era literă de lege.

Cât despre Domnul Nesimţire din spatele avionului, avea să-l suporte fiindcă îi era necesar. Dar urma să-l pună la punct. Aşa ar fi făcut şi Josephine.

La Heathrow, trecură prin vamă în câteva minute. „Poftiţi, domnişoară Doucet”, „vă rugăm, domnişoară Doucet”, „vă mulţumim, domnişoară Doucet!” Blue se aştepta să urmeze o ceremonie de pupat picioarele în public. Se îndoia că Regina Angliei avea parte de un tratament mai înălţător. Afară îi aştepta un Rolls-Royce destul de lung ca să poată fi folosit drept pod peste Canalul Mânecii.

Blue privi cum un tânăr le încărca bagajele, mânuind cele trei valize perfect asortate ale Simonei cu atâta grijă, de parcă ar fi fost

lăzi cu ouă Fabergé. Când luă geanta răpănoasă a lui Blue, se uită în jur nedumerit, apoi o aruncă înăuntru, ridicând din umeri, cu grija cuvenită unui balot de nutreţ, şi închise capota. Ca metaforă a relaţiei dintre Blue şi domnişoara Doucet, imaginea cu bagajele mergea de minune. Blue zâmbi subţire.

— Dacă-ţi place atât de mult să asişti la încărcatul bagajelor, Blue, cred că un carusel de valize te-ar lăsa în extaz, comentă sec Simone, venind în spatele lui.

Blue se întoarse s-o privească. Nu-şi mai vorbiseră de la masă, consumată cu două continente şi un ocean în urmă.

— Asta ce-a fost, domnişoară Doucet, o glumă sau o săgeată otrăvită?

Da’ parfumul ăla mortal pe care-l folosea ce naiba o fi fost?

— O intoducere, nici mai mult, nici mai puţin, şi te rog să mă numeşti Simone. Vom coopera îndeaproape. Nu vreau ca oamenii să te creadă un funcţionăraş recent avansat la locul de muncă.

— Atunci, ce vrei să creadă?

— Că suntem apropiaţi.

— Cât de apropiaţi?

Simone îi aruncă o privire tăioasă.

— Destul de apropiaţi. În timp ce sunt aici, voi avea nevoie de o escortă. Cred că programul arată foarte clar acest lucru – sau vrei să-ţi fac şi un desen?

Blue zâmbi şi mai larg. Simone Doucet, una dintre cele mai bogate femei de pe cinci continente, avea nevoie de o escortă plătită. Fără îndoială, Nolan era exact genul de cavaler pe care-l prefera – fermecător, manierat… şi sigur. Blue ar fi putut, dacă-şi dădea silinţa, să puncteze două din trei.

— Putem fi cât de apropiaţi vrei, dar dacă-i vorba desene, trag linie. Nu le am pe-astea…

— Ştiu foarte bine pe care le ai şi pe care nu, Blue. Eşti prieten cu Nolan. De-asta stai acum cu picioarele pe teritoriul Marii Britanii, în loc să traversezi Atlanticul în stil fluture.

A naibii, da' isteaţă mai era! Ar fi fost amuzant să i se vâre sub piele. Argăsită, Blundell, femeia asta are o piele tăbăcită bine!

Înainte de a apuca să răspundă, se auzi glasul lui Nance, strigând de pe bordură:

— Gata, domnişoară Doucet?

— Gata, Nance. Îţi mulţumesc.

Simone porni grăbită spre portiera Rolls-Royce-ului. Când Blue n-o urmă, se întoarse spre el.

— Nu vii?

O privi fără expresie.

— Adică, am voie să urc… înăuntru… cu tine? Sigur nu vrei să mă agăţ de ţeava de eşapament?

Buzele ei aproape că se arcuiră într-un zâmbet. Aproape.

— Urcă, Blue. N-am chef să-ţi mai dau şi alte replici.

Blue se urcă. Interiorul Rolls-ului era tapiţat cu aceeaşi piele vişinie din avion. Se instală în faţa Simonei, întinzându-şi picioarele. Bogăţia avea cel puţin o calitate – crea condiţii spaţioase.

Nu că Simone ar fi avut nevoie de spaţiu. Pe trotuar, stând unul lângă altul, Blue îşi dăduse seama cât de scundă era. Un metru şi cincizeci şi trei, şi cincizeci şi cinci maximum, pe lângă statura lui de unu optzeci. Părea să aibă o constituţie fizică plăpândă, delicată. La început crezuse că doar aşa era vopsit gardul, dar acum nu mai era prea sigur nici de leopard… sau de panteră…

Simone vorbi abia când ajunseră aproape de centrul Londrei.

— Ai citit însemnările despre Hallam?

— M-hmm…

Aşteptă – circa o jumătate de secundă.

— Ei, făcu ea, încruntându-se uşor.

— Ei… ce?

Îi aruncă o privire nervoasă, ca şi cum ar fi fost un eleva scunzându-se sub pupitru, în ultima bancă.

— Şi ce părere ai avut? Sau nu te implici niciodată în activităţi atât de complicate pentru creier?

— Uneori, când îmi vine cheful, răspunse el alene.

O privi cum îşi trăgea respiraţia, închizând un moment ochii. Când îi deschise din nou, îl ţintui cu privirea, spunând pe un ton direct:

— Ei bine, atunci aş vrea să-ţi aflu părerea profesională – dacă nu e prea mare deranjul, bineînţeles.

— Bun, dădu el din cap. Lenjeria s-a aprobat?

Simone îl privi uimită.

— Poftim?

— M-am calificat? Nu va mai trebui să mă întorc acasă înot?

Simţi că era gata să scrâşnească din dinţi.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. Te-ai calificat. Diplomă de la Harvard, primul din clasă. Ultima funcţie, preşedinte la Allmonde International, urmată de un contract pe termen lung de consultant special al unui consorţiu de companii dornice să se extindă în Rusia, Polonia şi Ucraina.

Îl privi cu respect.

— Impresionant.

Blue zâmbi, îşi suflă peste degete şi-şi examină cu multă ceremonie unghiile.

În sfârşit, Simone înclină capul, cu o expresie de curiozitate sinceră.

— Şi ce s-a întâmplat după postul de consultant? Parcă ai fi intrat în pământ. Au trecut cinci ani de-atunci.

Capitolul 2

Simone îl privea pe bărbatul din faţa ei, aşeptând să vorbească. Tolănit comod în fotoliu, cu picioarele fără şosete încrucişate la glezne şi mocasinii la doar câţiva centimetri de escrapenii ei italieni cu tocuri înalte, părea la largul lui, e parcă el ar fi fost stăpânul maşinii, afurisitul! Ea la fel de sigur pe sine ca Josephine, care îi spusese întotdeauna: „Simone, poartă-te ca şi cum universul întreg ar fi al tău, şi-ţi va cădea singur în mâini”.

Ceea ce Josephinei şi lui Blundell le era atât de uşor, Simonei îi venea nespus de greu, oricât s-ar fi străduit. Detesta să se gândească la asta, aşa că se hotărî să repete întrebarea pe care i-o pusese lui Blue. Încă nu-i răspunsese, stătea doar în faţa ei, studiind-o prin ochelarii ăia ai lui de soare de parcă ar fi avut trei capete, unul mai pocit ca altul. Spre propria ei surprindere, Simone constată că acest lucru n-o lăsa indiferentă. Izgoni gândul, reamintindu-şi că Blue era prietenul lui Nolan.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou. De ce nu mai lucrezi?

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

— Legea cauzei şi a efectului. Un om de afaceri realizat iese din jungla corporatistă. Trebuie să fi existat vreun motiv, sau nu eşti decât unul din cei care şi-au consumat toate resursele şi nu mai rezistă?

— Să zicem că m-am hotărât să revin la un vechi vis de-al meu, înainte ca senilitatea să mi-l şteargă complet din memorie.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi opt. Dar tu? replică el.

Simone se îndreptă de spate, descumpănită de riposta lui. În mod normal, numai ea punea întrebările. Ezită, nu fiindcă ar fi vrut să-şi ascundă vârsta, ci pentru că nu era sigură dacă să-i recunoască dreptul de a o întreba. Josephine, cu siguranţă, n-ar fi făcut-o.

Blue îi zâmbi, iar stomacul Simonei făcu o tumbă neaşteptată.

— Cauză şi efect. Dinte pentru dinte.

— Nu-i acelaşi lucru, răspunse Simone pe un ton îmbufnat.

Blue continuă să aştepte.

— Am treizeci şi doi.

— Zău? Atunci, te ţii destul de bine, comentă el, înainte de a întoarce capul să se uite din nou pe fereastră. Tocmai treceau prin dreptul Palatului Buckingham.

Nesimţitul…!

Înainte ca Simone să găsească un răspuns potrivit, din interfon se auzi glasul lui Nance.

— Am ajuns, domnişoară Doucet, spuse el, oprind Rolls-ul în dreptul unei vile din Caton Square, una dintre cele mai exclusiviste zone din Londra.

Trebuia să mai amâne întrebările. Observă expresia mulţumită de sine a lui Blue, care parcă ar fi spus, fudul: „unu-zero pentru mine”, şi deodată îi veni un gând neaşteptat. Un gând legat de răzbunare.

Simone apăsă pe un buton din braţul fotoliului.

— Nance, după ce ne instalăm… începu ea, măsurându-l pe Blue cu privirea, domnul Blundell şi cu mine vom merge la cumpărături. Cam peste o oră. La Harrods, cred. N-avem destul timp pentru Savile Row.

Îşi retrase degetul de pe buton şi privi mişcarea bărbiei lui

Blue, care parcă şi-ar fi potrivit mai bine măselele unele peste altele.

— Cumpărături? întrebă el, fără să i se clintească niciun muşchi.

— Cumpărături, confirmă Simone, încercând să nu zâmbească. Doar dacă nu cumva ai, în obiectul ăla pe care-l numeşti bagaj, potrivit pentru un dineu elegant la Claridges.

Aşteptă. În sfârşit, fără tragere de inimă, după cum i se păru ei, Blue clătină din cap.

— Nici nu mă aşteptam, şi cum diseară suntem invitaţi la cină, o cină dată de Josephine, aş vrea ca măcar să arăţi…

Îl privi din nou, încruntându-se la vederea mocasinilor lui scâlciaţi.

— …respectabil. Din câte văd, asta nu se poate rezolva decât prin cumpărături. Nu te superi dacă-ţi aleg câteva lucruri, nu-i aşa? încheie ea, cu o voce atât de mieroasă încât până şi pe o albină ar fi apucat-o greaţa.

Ar fi vrut ca Blue să-şi scoată ochelarii de soare, astfel încât să-i vadă reacţia. Blue nu şi-i scoase, însă zâmbi larg şi se trase uşir de cercel.

— N-am nimic împotrivă, răspunse el cu entuziasm. Mă dau în vânt după cumpărături.

— Perfect, spuse Simone, cam nesigură.

Poate că îl judecase greşit. Poate că, la fel ca Nolan, Blue era licenţiat în cumpărături, aşa că nu-l putea pune la punct cu asta. Totuşi, trebuia să fie extenuat – ea, cu siguranţă, aşa se simţea. Ideea de a se trambala prin tot magazinul Harrods o îngrozea.

— Atunci, ne vedem peste o oră, spuse, căzută în propria-i cursă. Ne vedem în bibliotecă.

Nance deschide portiera şi, fără o singură privire în urmă,

Simone coborî din Rolls.

Cumpărături! Blue îşi rezemă capul de spătarul din piele moale. Nu putea suferi cumpărăturile. Călătoreau de nici el nu mai ştia câte ore, inclusiv escala aceea lungă la Chicago. Reuşise să aţipească puţin, dar nici pe departe îndeajuns.

Adevărul era că nu avea îmbrăcămintea potrivită pentru actuala lui însărcinare. Cel puţin, nu la el. După telefonul de la Nolan, abia reuşise să ancoreze „Trei dorinţe” şi să ia o şalupă până la Sea-Tac. Îi plăcea s-o tachineze pe Simone, dar nu avea niciun motiv s-o pună în situaţii penibile – şi nici pe el însuşi, la o adică.

Resemnat să se „producă” pentru domnişoara Simone Doucet timp de trei săptămâni, coborî din maşină şi porni spre casă. La uşă, îl întâmpină un individ cu mutră acră, care se prezentă cu numele de Dreiser.

— Domnişoara Doucet a luat-o înainte, domnule. Dacă sunteţi bun să mă urmaţi, am să vă conduc până în camera dumneavoastră.

Omul îşi intonase invitaţuia de parcă l-ar fi poftit la o slujbă funebră. Blue se întrebă vag dacă toţi salariaţii autoritarei Simone îşi extirpaseră zâmbetele pe cale chirurgicală, ca o condiţie obligatorie înaintea angajării.

Nance era destul de prietenos, dar în preajma Simonei devenea chinuitor de sobru. Nolan, într-o asemenea atmosferă…? Blue nu putea să şi-l imagineze. Pentru el, zâmbetul era o a doua natură, ca şi notoriul lui umor picant.

Camera era la etajul doi. Blue o cutreieră în treacă cu privirea. Decorată în roz închis, era genul de cameră la care se aşteptase: lambriuri vechi şi lustruite, covoare patinate, de o valoare incalculabilă, antichităţi lăcuite, totul emanând un gen de

eleganţă vetustă, proprie începutul de secol al XIX-lea.

Privi cu jind spre patul cu baldachin, apoi zări telefonul.

Formă numărul de la debarcader al lui Jelly. După calculele lui, pe Coasta de Vest ar fi trebuit să fie cinci şi ceva dimineaţa. Primii pescari se treziseră deja. Jelly, cu siguranţă.

— Debarcaderul lui Jellyfish. ’Neaţa.

— Jelly. Ai vreo veste de la Sam Pearson? îl întrebă Blue.

Debarcaderul lui Jelly se afla în apropiere de Friday Harbor, pe insula San Juan, baza lui Blue şi a singurei lui iubiri adevărate, o navă Hatteras de şaptesprezece metri, utilat special pentru croaziere în larg, cu echipamente electronice ultimul răcnet, un salon extins şi nişte motoare care puteau să-l poarte până la marginea veşniciei. Era casa lui şi, pe moment, singura „femeie” din viaţa lui. O botezase „Trei dorinţe”, dar de fapt nu era decât prima dorinţă – în sfârşit împlinită. A doua dorinţă era să obţină Moonlight Island. Iar a treia? La treizeci şi opt de ani, renunţase să mai aibă şi o a treia dorinţă. Navele şi insulele erau mai uşor de găsit decât femeia potrivită cu care să le împartă.

Ultima lui relaţie serioasă cu o femeie din genul de carne şi oase se sfârşise cu trei ani în urmă. Fusese cât pe ce să se însoare cu Bridget. Era frumoasă şi isteaţă, dar în cele din urmă relaţia lor se sleise de la sine. Pluteau în derivă, iar Blue ştia că, într-o căsnicie, deriva era o greşeală pe care nu avea de gând s-o facă.

— Auzi, Blue? De fapt, unde-ai fugit?

— La Londra.

— Unde? întrebă Jelly.

Blue îl auzea mestecând. Jelly mesteca întotdeauna câte ceva.

— La Londra, aia din Anglia. Acum putem discuta despre Pearson?

— Ce naiba cauţi tocmai acolo?

Blue ridică ochii spre tavan, aşteptând să-i revină calmul. Îi reveni.

— Îi fac o favoare unui prieten.

Pearson, Jelly, despre Pearson vreau să-mi vorbeşti! Dar nimeni şi nimic în lume nu-l putea grăbi pe Jelly.

Jelly continuă să mestece… încă un timp.

— Moş Pearson a trecut ieri pe-aici. L-am văzut luând masa cu Jack Roth, la „Ţeasta”.

Blue îşi masă apăsat tâmpla. Jack Roth era la fel de hotărât ca el să pună mâna pe Moonlight Island, deşi din cu totul alte motive, Lua-l-ar dracu’! Ar fi trebuit să fie pe San Juan, nu să se ţină după o bogătaşă cu fumuri prin Londra, ca s-o ajute să se îmbogăţească şi mai abitir.

— Ce crezi, o ieşi ceva din asta?

— Pearson zice că Roth e prea lunecos ca să-i fie pe plac.

Blue dădu să zâmbească, dar următoarele cuvinte ale lui Jelly îi şterseră surâsul de pe buze.

— Totuşi, banii lui îi sunt pe plac, ba bine că nu. Zice c-o să se mai gândească… O să-şi ia nevasta la o plimbărică şi-o să se gândească. Aşa zice.

— Şi cât o să dureze plimbărica asta?

— Vreo lună, poate. A zis c-o să se ducă-n vizită la copii şi, când l-or da afară, se întoarce acasă.

Da! Norocul era de partea lui. Peste trei săptămâni, avea să fie înapoi pe San Juan, dar prefera să nu-şi asume niciun risc.

— Jelly, ia un creion, eşti bun? Şi notează numărul ăsta.

Blue ridică telefonul de lângă pat şi citi numărul de pe etichetă.

— Dacă Sam se întoarce mai devreme, sună-mă. Imediat, sau chiar mai repede – cum ţi-e mai uşor. Ai priceput? N-am de gând să

pierd insula aia – nici pentru Jack Roth, nici pentru altcineva.

— Se face, da-l ştii pe Sam, Blue. De ani de zile tot vorbeşte că vrea s-o vândă. Ştii cum o tot scaldă moşu'…

— Ştiu, dar de data asta o s-o vândă, ascultă-mă pe mine.

— Dacă zici tu… Şi altceva? întrebă Jelly, sceptic.

— Mda, mai fă-i câte o revizie la „Trei dorinţe", din când în când, vrei? E asigurată, dar aş fi mai liniştit dacă te-ai ocupa de ea. Mă întorc peste trei săptămâni, cel mult – şi, Jelly, îţi mulţumesc.

San Juan, una dintre cele mai mari insule din arhipelagul cu acelaşi nume, se afla la nord de Strâmtoarea Juan de Fuca, între Seattle şi graniţa cu Canada. De doi ani, acea nestemată de smarald era caa lui. N-o părăsea decât când îl obligau afacerile. Afaceri care, cel puţin în sens retoric, îl duceau în ultima vreme mai mult la Hollywood şi Vine, decât pe Wall Street.

Îşi trecu o mână peste barba nerasă şi porni spre duş. Peste douăzeci de minute, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor, reveni în dormitor. Proaspăt spălat şi bărbierit era, dacă nu un om nou, cel puţin unul recondiţionat. Tocmai îşi căuta în geantă nişte chiloţi curaţi, când auzi uşa deschizându-se. Se întoarse, văzu… şi zâmbi.

Simone intră, venind drept spre el, atentă la nişte hârtii pe care le ţinea în mână. Aproape că se ciocni cu nasul de pieptul lui, înainte să-şi dea seama de prezenţa lui acolo. Uimită, îi privi pieptul gol, apoi ridică repede ochii.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, privind în jur ca pentru a se asigura că nu greşise camera.

— N-ar trebui să te întreb acelaşi lucru?

— Dar eşti în principala cameră de oaspeţi; a mea e alături. Când sunt aici, o folosesc pe asta drept birou. Camera asta… continuă ea, ridicând tonul.

— ...e cea pe care mi-a dat-o omul de serviciu, declară sec Blue.

— „Omul de serviciu”? A, la Dreiser te referi...

Simone porni spre telefon, cu pas apăsat – sau, mă rog, cât de apăsat îi permiteau să fie ciorapii de mătase, fără pantofi. Avea cele mai mici picioare pe care le văzuse Blue vreodată, cu unghiile lăcuite în aceeaşi culoare de coral ca a rujului de buze. Părul, acum despletit, i se revărsa pe umeri lucitor, atât de negru încât părea albăstrui. Blue nu-şi mai putea lua ochii de la ea. O ascultă atent în timp ce vorbea la telefon.

— Dreiser, ce caută domnul Blundell în camera roz? Ştii că domnul Smythe stă întotdeauna în camera de la etajul întâi... M-hm, da, înţeleg... Sigur. N-ai avut încotro. Sigur... Îţi mulţumesc, Dreiser.

Închise telefonul, lăsând capul în piept, şi-şi frecă pielea chiar sub păr.

Părea obosită, la mare nevoie de un masaj şi de o partidă de sex. Blue nu stătu să se întrebe de unde-i venise o asemenea idee, ştia numai că îl atrăgea categoric. Cu atât mai rău. Nu văzuse sexul notat nicăieri în program.

Văzând că Simone nu spunea nimic, vorbi el:

— Deci. Rămân aici sau plec?

— Rămâi. Îmi pare rău, uitasem că etajul întâi se renovează. Uneori, am atâtea pe cap, încât...

Dacă voise să spună mai multe, acum se răzgândi. Înghiţi în sec, vizibil, şi continuă.

— Dar aici vei sta comod şi e un aranjament de lucru mai convernabil.

Îşi frecă din nou ceafa, obosită.

— Vino aici, o chemă el încet. Te pot ajuta.

Blue cunoştea prea bine senzaţia unor muşchi frânţi de oboseală.

Din felul cum îl privi, ştiu că o surprindera mai degrabă tonul lui decât intenţia. Nu-l putea suspecta de niciun gând ascuns – sau, cel puţin, de niciunul îngrijorător.

Blue dădu iar din cap, încurajând-o cu o expresie paşnică, vag zâmbitoare. Simone făcu câţiva paşi.

— Întoarce-te şi ridică-ţi părul, o instrui el.

Simone se conformă.

Blue îşi înlănţui degetele, le flexă, apoi îi privi fix ceafa. Faci o greşeală, Blundell. Cuvintele îi psalmodiau melodios prin minte.

— Şi-acum, lărgeşte-ţi bluza, continuă, coborând glasul cu o octavă.

Simone îşi descheie primii doi nasturi şi-şi trase bluza de pe umeri, apoi îşi ridică părul din nou. Mătasea albă alunecă în jos, dezvăluind şi mai mult din pielea gâtului.

Blue îşi flexă degetele încă o dată. Apoi…

O atinse.

Pielea îi era netedă, negrăit de fină. Blue închise ochii, recunoscător că Simone nu putea să vadă ce eforturi făcea ca să se controleze, în timp ce vârfurile degetelor îi absorbeau căldura trupului ei. „O singură regulă trebuie să respecţi”, îşi spuse el. „Nu părăsi gâtul şi umerii”.

Îi apăsă uşor muşchii încordaţi, frământându-i şi destinzându-i cu degetele mari, sporind treptat presiunea. Observă cum mâinile lui cuprindeau oasele umerilor, cât de uşor i-ar fi fost să coboare spre curba sânului, dar degetele îşi urmau cursul. Propriii lui muşchi, încordaţi dintr-un motiv cu totul diferit de al Simonei, se relaxară. Putea s-o facă.

Apoi, Simone îşi lăsă capul pe spate, în mâinile lui, şi gemu –

atât de încet, de şoptit, încât Blue abia dacă auzi. Încă o parte din trupul lui preluă imediat semnalul – şi reacţionă. Lăsându-şi mâinile jos, Blue îşi impuse să se retragă. Al dracului să fi fost dacă nu-i tremurau mâinile. Nicio femeie, în mâinile lui, nu-i dăduse vreodată o senzaţie mai plăcută. Abdomenul i se încordă, înfruntând un val violent de sexualitate.

Un moment, Simone stătu nemişcată, cu spatele spre el, apoi îşi lăsă părul să cadă la loc şi se întoarse. Cu un calm desăvârşit, îşi încheie nasturii.

— Mi-a ajutat, mulţumesc, spuse ea pe cel mai firesc ton. Se pare că ai în comun un lucru cu Nolan. Şi el face nişte masaje excelente.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, scrâşni Blue, dezgustat de propria lui ipocrizie.

Simone dădu scurt din cap şi porni spre uşă. Când puse mâna pe clanţă, se întoarse.

— Ne vedem în bibliotecă, Blue. Harrods ne aşteaptă. Arăţi trăsnet cu prosopul ăsta pe tine, dar mă tem că diseară se va impune o ţinută mai conservatoare.

Şi ieşi, lăsându-şi să-şi rumege frustrarea – şi să mulţumească inventatorului prosoapelor groase.

Femeia asta trebuia să fi absolvit cu brio Universitatea de Gheaţă – iar Blue stătea prostit, rigid ca o bârnă şi îmbujorat ca un puştan căruia regina balului i-a făcut cu ochiul. Nu se amăgea. Faptul că Simone Doucet îl lăsase s-o maseze nu însemna nimic. Lua-te-ar dracu’ să te ia, Nolan Smythe! Blue expiră zgomotos. Era timpul că pună lucrurile la punct.

Simone îşi rezemă capul de uşa închisă a dormitorului. Ce-o apucase? Individul era gay. Pesemne o credea nebună. Gemuse,

pentru numele lui Dumnezeu! Or, ea nu gemea niciodată! Iar el, în acel moment, se retrăsese atât de repede încât era de mirare că nu se împiedicase de pat.

De când urcase Thomas Blundell în avionul ei, era agitată încontinuu. Una la mână, se purta prea firesc, prea ca la el acasă. În trei săptămâni, avea să-i dea de furcă mai mult decât o sâcâiau afacerile într-un an de zile. Ce-o fi avut Nolan în cap? Josephine pretindea formalism, iar Nolan o ştia. Toţi angajaţii corporaţiei Anjana trebuia să fie serioşi, respectuoşi şi sârguincioşi. Nu era loc pentru camaraderie, pentru familiarismul dezinvolt pe care-l întâlnise la Beautiful Woods, filiala din Seattle pe care o condusese timp de şase ani, înainte de a primi preşedinţia corporaţiei Anjana. Acolo, fusese în relaţii apropiate cufiecare dintre cei patruzeci şi cinci de salariaţi. Construiseră împreună, dintr-o mică fabrică de mobilă, o companie care câştigase două premii pentru design şi calitate.

Dar Josephine spsuese clar că la conducere nu putea fi vorba de asemenea familiarisme. „Plătesc salarii peste nivel, angajez numai profesionişti şi nu cocoloşesc pe nimeni, Simone”, spusese ea. „Anjana nu e o familie, nu încerca să faci din ea aşa ceva”.

Şi mai trebuia să se gândească şi la Gabriel.

Mai calmă, se duse la masa în stil georgian de sub fereastra înaltă şi scoase mesajul din servietă. Netezi hârtia mototolită, pe care la început o aruncase la coş. Probabil că acolo ar fi trebuit s-o lase. În schimb, se gândise la o vizită, ajungând chiar s-o noteze în agendă. Însă adevărul era că Gabriel nu voia decât bani.

Îşi plimbă vârful degetului arătător pe marginea hârtiei groase. Cuvintele îi făceau ochii s-o usture şi-şi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

Simone.

Ştiu că a trecut mult timp, dar am nevoie de un mic ajutor financiar şi nu sunt deloc mândru că ţi-l cer. Te rog, caută-mă la adresa de mai sus.

Gabe.

Simone privi antetul. Bruges, Belgia – de cealaltă parte a Canalului Mânecii. Atât de aproape! Cât de mult îl iubise, cândva! Acum, nu-i mai rămăseseră decât durerea şi neîncrederea.

Gabriel, fratele ei, pe care nu-l mai văzuse şi de la care nu mai primise nicio veste de şaptesprezece ani, de când plecase. Pe-atunci, ea avea cincisprezece ani, iar el cu trei ani mai mult. N-avea să-i răspundă la scrisoare, deşi nimic nu i-ar fi dat o mai mare satisfacţie decât să se uite în ochii lui şi să-l refuze, aşa cum şi el o refuzase după plecare. Promisese să mai vină, să-i scrie… Şi când colo, confirmase toate defectele pe care i le atribuise Josephine – lui, tatălui lor şi tuturor bărbaţilor din lume.

Totul era adevărat, fiecare cuvânt de condamnare, dar Simone nu se învăţase minte, nici chiar atunci. Se măritase cu Harper MacMillan, iar Harper pusese cireaşa pe tortul stricat. Josephine avusese dreptate. Poate că toţi aveau motive diferite, dar în cele din urmă bărbaţii te părăseau – dorinţele lor, nevoile lor, scopurile lor erau întotdeauna mai importante decât ale tale. O programare genetică ireversibilă, cum o numea Josephine. Poate că aşa era. Dar, Doamne sfinte, adânc mai puteau să rănească! Iar Simone nu avea de gând să se mai lase rănită din nou.

Împături scrisoare şi o puse într-un sertar, hotărându-se să nu-i spună nimic Josephinei. Numai de încă o doză de venin nu mai avea nevoie. Îi era de-ajuns al ei propriu.

Cu gândul la mama ei, Simone se îndreptă spre telefon. Îi

promisese că avea s-o anunţe când sosea la Londra, aşa că era timpul s-o sune. Josephinei nu-i plăcea să aştepte.

* * *

Simone fierbea. Simone tuna şi fulgera. Simone se plimba încoace şi-ncolo prin raionul de la Harrods. De aproape o oră, îl privea pe Collins, vânzătorul, intrând şi ieşind din cabină, netulburat şi impecabil. Şi de fiecare dată când intra din nou, cu braţele încărcate de cele mai elegante costume bărbăteşti, îi dădea aceeaşi instrucţiune:

— Te rog să-i spui domnului Blundell să iasă din cabină. Aş dori să văd cum îi stă ce i-am ales.

— Desigur, domnişoară Doucet, răspundea Collins.

Şi nimic. Nici urmă de omul acela arogant. Atâta despre autoritate!

În sfârşit, îl trimise pe Nance înăuntru. Nance ieşi cu zâmbetul pe buze – lucru ciudat pentru el: nu prea zâmbea, cel puţin nu în faţa ei.

— Ei? întrebă Simone.

Nance o privi spăşit.

— Nu vrea să iasă, domnişoară Doucet.

— De ce Dumnezeu nu vrea să iasă? se răsti ea, începând să bată din picior. Se stăpâni.

— Cică se jenează.

Simone pufni, în cel mai nepotrivit stil pentru o doamnă.

— Se jenează, vezi să nu! Intră acolo şi spune-i caraghiosului ăluia să vin-aici imediat!

— Am înţeles…

Nance porni înapoi spre cabină.

— Nu, stai! îl opri Simone. Am o idee mai bună. Am să-i spun chiar eu.

Şi porni, cu paşi întinşi şi ţepeni, spre cabină. Dădu la o parte draperia grea, după care, cu tot atâta forţă, o trase la loc în urma ei.

Blue tocmai îşi încheia fermaorul unor pantaloni gri închis, cu croială superbă. Se opri, lăsându-şi nasturele descheiat. Cămaşa albă era deschisă la piept, iar în picioare nu purta nimic.

Intrarea ei intempestivă nu păru să-l tulbure câtuşi de puţin. Nu-l surprinse nici pe imperturbabilul Collins. Amândoi o priviră tăcuţi – Collins cu o expresie politicos-întrebătoare, Blue cu un zâmbet de inocenţă studiată care ascundea un amuzament mult mai profund. Niciunul nu scoase o vorbă.

— Ai terminat? întrebă Simone, abia stăpânindu-se să scrâşnească din dinţi.

Zâmbetul lui Blue deveni şi mai larg.

— Aproape, răspunse el, bătându-l pe Collins pe spate. Băiatul ăsta e o comoară la casa omului. Consultându-ne, am încropit o garderobă perfectă. Ai să mori după mine când mă vezi.

— N-aş băga mâna-n foc!

Blue îşi mişcă sprâncenele.

— Nu te agita, iubito. Ştii că vei avea ocazia să mă vezi purtându-le pe toate – sau nimic din ele – oricând vei pofti.

Această replică învinse chiar şi calmul britanic al lui Collins, care tuşi.

Simone se încruntă la el.

— Afară!

Afară cu Collins…

Se întoarse spre Blue.

— Nu eşti gay! îl acuză ea, ştiind perfect de bine că era

adevărat şi – în adâncul sufletului – nefiind deloc dezamăgită.

Zâmbind, Blue începu să-şi încheie nasturii cămăşii.

— În sfârşit te-ai prins, este?

— Nu mi-a fost uşor! se răsti ea.

— Au! Lovitură sub centură, domnişoară Doucet.

— Trebuia să-mi spui.

— Credeam că ţi-am spus…

Simone îl privi fără să înţeleagă.

— Se pare că prosopul ăla m-a camuflat mai bine decât crezusem…

— Prosopul…? Nu înţeleg ce vrei să…

Şi deodată, Simone se înroşi ca racul.

Blue zâmbi şi continuă să se îmbrace.

— Sper că n-ai să-mi porţi pică, adăugă el când termină, stând desculţ, cu mâinile în şolduri, în aşteptarea răspunsului.

Capitolul 3

Simone îl privi încruntată, furioasă că o dăduse de gol propria ei logică. Presupunerea ei că Blue ar fi fost homosexual numai fiindcă Nolan era astfel fusee absolut ridicolă. Se vedea clar că omul era heterosexual. I-o indicaseră mâinile lui puternice, masându-i ceafa, iar propria ei reacţie fusese şi mai grăitoare. O reacţie atât de mult timp îngropată încât nici fusese cât pe ce nici să n-o recunoască.

Dintr-odată, simţi un val de căldură. Simţurile i se însufleţiră, partea feminină din adâncul făpturii ei vibrând de dorinţă sexuală. Iar următorul gând o izbi ca o palmă în obraz.

Blue era visul întruchipat al oricărei femei. Cu siguranţă, Josephine avea să observe acest lucru. Încă de pe-acum îi putea

auzi admonestările interminabile – de parcă ar mai fi avut nevoie de ele!

Îşi masă fruntea. Deplasarea ei de afaceri devenea cu repeziciune o coborâre în infern.

Zâmbetul se şterse de pe buzele lui Blue.

— Te simţi bine? o întrebă el, fără s-o scape din ochii aceia afurisiţi, albaştri ca două raze laser. O privea cu îngrijorare nedumerită, iar expresia lui o readuse la realitate.

— N-am nimic, răspunse Simone, smucind într-o parte draperia groasă. Iar în legătură cu întrebarea dinainte… Nu-ţi port pică – şi niciun alt fel de sentimente. Înţelege asta, şi vom supravieţui câteva săptămâni fără vărsare de sânge.

Intenţionase că vorbele ei să fie aspre, poruncitoare, dar ştia că sunau slab, aproape deznădăjduit.

Blue o privi gânditor.

— Să zicem că merge…

Încălţă o pereche de pantofi din piele moale şi o urmă afară din cabină.

— Nu porţi niciodată şosete? întrebă răstit Simone.

— Numai când n-am încotro, zâmbi Blue. Îmi place goliciunea.

Simone clătină din cap, obosită.

— Nici nu mă mir…

La ora opt şi jumătate, Blue şi Simone sosiră la Clariges, Rolls-Royce-ul lor aliniindu-se în urma numeroaselor limuzine din faţa celui mai select hotel din Londra, ales frecvent de capetele încoronate şi şefii de stat străini.

Se duseră direct în salonul privat rezervat pentru dineul firmei Anjana Enterprises. Blue estimă că erau prezenţi aproximativ optzeci de invitaţi. El şi Simone păreau a fi printre

ultimii sosiţi.

Simone. Îl deruta. Era când o şefă aspră şi autoritară, când un copil pierdut, dornic de o îmbrăţişare şi un sentiment de siguranţă. Îl afecta într-un fel aparte, extrem de neliniştitor…

O privi cum conversa cu un bărbat îmbrăcat într-un smoking de pe vremea bunicii, groaznic de inadecvat pentru gabaritul lui substanţial. O acaparase la câteva secunde după sosire. Desprinzându-şi privirea de ea, Blue se aşeză la masa repartizată lor, sorbi din vin şi începu să scruteze oaspeţii.

Dacă s-ar fi cuvenit să fluiere, ar fi făcut-o. În salon erau prezenţi destui magnaţi ai finanţelor pentru a învinge datoria naţională şi emisia anuală de monedă a Statelor Unite la un loc. Avea şi el partea lui de bani, dat pe lângă cei de faţă era un mizilic. Dar n-avea rost să se compare cu ei. Avea destul pentru viaţa pe care şi-o alesese, iar destul era cuvântul magic.

Amintindu-şi, Blue zâmbi.

Evanghelia după Thomas Blundell senior, farmacist de provincie şi filantrop din vocaţie. Murise de peste un an, iar lui Blue încă îi mai era dor de ochii lui liniştiţi, care vedeau viaţa atât de limpede. „Recunoaşte diferenţa dintre voie şi nevoie, fiule”, spusese el, „şi vei fi un om fericit”.

Pentru Thomas Blundell senior, „voia” echivala cu lăcomia. „Nevoia” însemna destul.

O mână îl atinse pe umăr. Simone. Blue se ridică imediat în picioare.

— Blue, aş vrea să-l cunoşti pe Gus Hallam, îl prezentă ea pe omul de alături, întorcându-se spre acesta. Blue e înlocuitorul lui Nolan. Va face analiza financiară a firmei Hallam Porcelain.

Blue întinse mâna, măsurându-l rapid din privire pe Gus Hallam. Înalt, slab, îmbrăcat impecabil. Ca la vreo patruzeci de ani.

Ochi cenuşii ca asfaltul, ten bronzat la lampa cu ultraviolete – şi unghii de salon. Nici mort n-ar fi fost văzut la o-bere-cu-băieţii.

— Blue. Neobişnuit nume, comentă Hallam, cu cordialitate rece.

Blue îşi retrase mâna dintr-a lui.

— E mai potrivit decât cealaltă variantă, replică el, fără alte explicaţii.

Îi întrerupse o femeie de proporţii apreciabile, care se agăţă de braţul lui Hallam.

— Gus, scumpule, noi la ce masă avem locuri? Vreau să stau jos. Toată ziua am umblat pe la cumpărături şi mă omoară picioarele.

Avea părul de culoarea eşantioanelor care se văd prin magazine. Dacă ar fi fost să-i dea o denumire, Blue ar fi ales ceva gen „Şocul Soarelui-Răsare" sau „Răcnetul Roşu".

— Cred că aici vom sta, nu-i aşa, Simone? întrebă Gus, arătând spre masa de unde se ridicase Blue.

— Parcă, răspunse Simone, întorcându-se spre femeia cu părul în flăcări. Luaţi loc, vă rog, domnişoară...?

— Shandra McQuaid. Zi-mi Shandra.

— Îmi pare bine. Stai jos, dacă eşti obosită. Ştiu cât de epuizante pot fi cumpărăturile.

Aruncă o privire spre Blue, care zâmbi, trase un scaun pentru Shandra-victima-magazinelor şi o ajută să se aşeze.

— Ce-ar fi să luăm loc cu toţii, propuse Hallam. Sunt sigur că în curând va sosi Josephine... şi mâncarea.

Omul cu smoking prea strâmt lui se alătură, împreună cu soţia lui. Blue află că era al unsprezecelea conte din nobila casă Cutare, sponsor influent al intereselor de afaceri din Anglia ale Anjana Enterprises.

Apoi, auzi în spatele lui o şoaptă, crescând rapid până la nivelul sonor al unui murmur.

— Aia cine-i? întrebase Shandra, arătând cu capul spre uşă.

Simone se foi în scaun, îndreptându-şi umerii.

— Aia, Shandra, e Josephine Doucet.

— Mămică-ta?

Buzele Simonei se strânseră, ca pentru a-şi stăpâni un zâmbet nepotrivit.

— Da. Mămică-mea.

Blue privi prin salon. Toate capetele se întorseseră spre intrare.

Josephine era o femeie frapantă. Mai înaltă decât Simone şi cu o înfăţişare mai puţin delicată. Părul, fără-ndoială cândva la fel de negru ca al fiicei sale, era acum vârstat din belşug cu alb. În chip ciudat, acest lucru n-o îmbătrânea. Blue ştia că avea cel puţin cincizeci şi cinci de ani, dar în niciun caz nu-şi arăta vârsta. Iar majoritatea femeilor de două ori mai tinere decât ea s-ar fi făcut de râs cu o rochie neagră mulată pe trup ca a ei.

Josephine îi spuse ceva însoţitorului ei, care se grăbi să-i ia de pe umeri pelerina argintie, înmânându-i-o unui valet.

Dumnezeule, tânăr mai era cavalerul…!

— Surprins? întrebă Simone încet.

— Se vede? replică Blue.

— Josephine surprinde pe toată lumea. Nu mă aşteptam la altceva din partea ta.

— Poate că o credeam mai bătrână, dar nu la asta mă gândeam.

— Atunci, la ce te gândeai?

Blue se aplecă spre urechea ei.

— La faptul că fiica e mult mai frumoasă decât mama.

Evident, Simone nu aşa ceva voia să audă. Se retrase.

— Blue, fără chestii de-astea.

— Fără chestii de care?

— Fără slugărnicii.

Nu era un ordin, ci mai degrabă o rugăminte. Îl făcea să se simtă ca un val oceanic, lovind ţărmul răvăşit de furtuni al sufletului ei.

— N-a fost o slugărnicie, Simone, răspunse el încet, ci un compliment. Sincer. Eşti o femeie frumoasă, iar eu…

Ridică din umeri.

— …sunt un bărbat care ştie să aprecieze.

— Atunci apreciază şi faptul că pentru trei săptămâni sunt şefa ta şi păstrează-ţi pentru tine comentariile personale.

Şefa revenise, cu vârf şi îndesat.

— Există vreo regulă care-mi interzice să-mi admir şefa?

— Există o regulă care-ţi interzice să întreci măsura.

— Şi cine hotărăşte unde e limita, tu?

— Da, răspunse scurt Simone, ridicând bărbia.

În mod ciudat, Blue nu era nemulţumit, dar acea atitudine arogantă îşi făcu efectul. Îi era până peste cap de Simone Doucet, preşedintă de firmă şi titană a afacerilor – dar mai avea mult până să se sature de Simone Doucet, femeia. Era timpul să schimbe situaţia. Mica tigroaică avea nevoie de o lecţie de dresaj.

— Atunci, ridică el din umeri, cred că trebuie să-mi dau demisia. Prevăd că n-am nicio şansă la Anjana Enterprises.

Avu satisfacţia de a o vedea rămânând cu gura căscată. Simone privi rapid în jurul mesei, înainte de a şuiera:

— Nu poţi demisiona!

— De ce nu?

— Ţi-am spus de ce nu! continuă ea să şuiere – şi să privească

pe furiş spre ceilalţi.

— A, te referi la ameninţarea de a-i da lui Nolan ordinul de drum… clătină din cap Blue. Regret, nu ţine. Nu mai ţine. Eşti prea ataşată de el şi-o ştii foarte bine. Şi-n plus, nu există niciun om mai potrivit pentru necesităţile tale personale – capabil, inteligent şi sigur ca escortă.

— Am spus că-l concediez dacă nu-ţi faci treaba şi-am să mă ţin de cuvânt! izbucni Simone. Nu mă subestima, Blue.

De astă dată, Blue acceptă provocarea.

— Nici prin minte nu mi-ar trece, iubito, dar nici ţie nu ţi-ar strica acelaşi avertisment.

Începu să se ridice de la masă. Era rândul lui s-o provoace, pentru că de fapt nu voia să plece. Dorea să joace de la egal la egal, iar trei săptămâni de umilinţă pe lângă Simone Doucet erau departe de a însemna aşa ceva. Tocmai îşi împingea scaunul, când Simone îl apucă de braţ.

— Stai jos. Josephine vine încoace. Ne lămurim mai târziu.

Blue ezită, iar strânsoarea ei se întări. O văzu închizând ochii.

— Te rog, Blue. Te rog să stai jos.

Se aşeză.

Josephine ajunse la masa lor cu toate pânzele sus. Blue se ridică din nou, în acelaşi timp cu ceilalţi bărbaţi de la masă. Deşi orice femeie s-ar fi grăbită să-i invite să ia loc din nou, Josephine n-o făcu. Se mulţumi doar să-i salute pe rând. Lui Blue îi veni rândul ultimul.

— Simone, cine este tânărul acesta atrăgător?

Cuvintele îi erau admirative, iar privirea, rece – şi suspicioasă.

— Thomas Blundell, Josephine. E acel… prieten al lui Nolan. Îţi aduci aminte, ţi-am spus de el azi, când am vorbit la telefon…?

— A, da.

Ochii iscoditori ai Josephinei îi studiau chipul. Parcă l-ar fi atins nişte senzori metalici. Josephine Doucet emana o putere primară. Privirea ei i-o întâlni pe a lui cu o forţă bazată pe totala încredere în sine.

— Ei bine, Thomas, sper că eşti măcar pe jumătate la fel de competent ca Nolan al nostru. E un om foarte eficient.

— Vă rog să mă numiţi Blue, doamnă Doucet, iar cât despre a-i ţine locul lui Nolan…

Aruncă o privire spre Simone.

— …cred că asta rămâne de văzut.

— Într-adevăr.

Josephine ezită o fracţiune de secundă.

— Numele dumitale… Blue? De la Allmonde Industries?

— Aveţi memorie bună.

Plecase de la Allmonde Industries cu cinci ani în urmă.

— Infailibilă.

Ochii Josephinei se îngustară, cu o expresie gânditoare.

— Când Allmonde avea probleme, am făcut o ofertă de a cumpăra compania. În schimb, consiliul lor de administraţie a preferat să angajeze un expert.

Dădu din cap spre el.

— Un bărbat numit Blue. Nu uiţi uşor un asemenea nume.

Apoi, zâmbetul îi deveni rece ca gheaţa.

— După cum vezi, m-ai costat o achiziţie.

— Fără intenţie, doamnă Doucet, replică el politicos.

— M-hmm, desigur, dar te rog, numeşte-mă Josephine, aşa cum fac toţi prietenii mei. Şi duşmanii, dacă stăm să ne gândim…

Blue se încruntă, nesigur ce voise să spună, dar Josephine nu-i dădu timp să răspundă. Se întoarse spre ceilalţi bărbaţi, care

stăteau în jurul mesei ca nişte totemuri lăsate de izbelişte.

— Luaţi loc, domnilor. După ce salutăm pe toată lumea, Henri şi cu mine vom deveni ca să începem cina.

Şi plecă, fără a se deranja să-l prezinte pe tânărul de lângă ea, care o urma docil prin tot salonul.

După ce se aşezară din nou, Simone începu imediat o conversaţie neobişnuit de animată cu bărbatul din stânga ei. Era roşie în obraji şi, după părerea lui Blue, de străduia din răsputeri să-i evite privirea.

* * *

În aceeaşi noapte, după ce se întoarseră în Caton Square, Simone îşi dori din suflet să poată amâna conversaţia cu Blue până a doua zi dimineaţa. Cădea de pe picioare de oboseală şi somn, dar o auzea pe Josephine de parcă ar fi fost în aceeaşi cameră cu ea: „Nu amâna niciodată o confruntare, Simone. E un semn de slăbiciune”.

Îşi turnă un scotch şi se îndreptă spre şemineul stins. Dumnezeule, ce mai seară! Detesta dineurile firmei, iar acum mai trebuia să-i facă faţă şi lui Blue. Se întoarse spre el.

Blue stătea rezemat de tocul uşii, fără cravată, cu primii doi nasturi ai cămăşii descheiaţi. Şi el părea obosit, la fel de nepregătit pentru o ciocnire de forţe. Simone luă o înghiţitură de scotch, sperând ca alcoolul să-i dea putere. Blue îşi îndesă cravata în buzunarul sacoului.

— Nu e indicat să-ţi cauţi curajul în scotch, remarcă el, încrucişându-şi braţele pe piept, dar fără să se clintească din uşă.

— Dacă am nevoie de părerea ta, ţi-o voi cere, replică Simone, luând încă o sorbitură. Până atunci, păstrează-ţi-o pentru tine.

Tăcere.

— Tare mă mai calci pe nervi, tigroaico. Ştiai?

— Şi să nu…

— …Să nu întrec măsura? Am mai discutat despre asta. Mi-am dat demisia, ai uitat?

Simone puse paharul pe consolă şi îşi frecă tâmplele. Nu mergea deloc aşa cum plănuise. Voia ca Blue să rămână, dar dacă nu-l putea aduce la ordine, ce şanse avea? Roagă-l şi gata, fraiero! Altă soluţie n-ai.

Se răsuci cu faţa spre el, străduindu-se să-şi păstreze calmul, cu o expresie impenetrabilă. Blue înclină capul, privind-o cu interes nedisimulat.

— Ascultă, începu ea. Nu mă pricep deloc la aşa ceva…

Îşi trase respiraţia.

— …dar aş dori să rămâi. E foarte important pentru mine.

Expiră şi rămase în aşteptare.

Blue nu spuse nimic.

— Douăzeci şi una de zile. Numai de atâta am nevoie. Te rog, adăugă ea, străduindu-se să vorbească pe un ton categoric, nu rugător. Îşi luă din nou paharul.

Blue continua să tacă. Îl privi cum se desprindea din uşă, pornind spre ea. În lumina slabă din bibliotecă, dezinvoltura lui masculină dobândea o senzualitate iritantă. Blue ajunse lângă şemineu, luă paharul din mâna ei şi o privi. Îi atinse obrazul, atât de uşor încât Simone abia dacă simţi, înainte de a pune paharul pe consolă.

Arătă cu capul spre pahar.

— Nu şi-a confirmat reputaţia, reală sau nu, de a-ţi da curaj.

— Te rog să nu…

Se opri, sătulă de cuvinte tăioase şi prefăcătorii. Blue avea

dreptate.

— De fapt, nu prea obişnuiesc să beau, reluă ea cu voce slabă.

— Ştiu. Astă seară, abia dacă te-ai atins de vin. Atunci, de ce o faci acum, cu mine? De ce anume ţi-e frică?

Nu-i răspunse. Blue ridică mâna s-o atingă din nou, iar Simone se retrase, alarmată ca de un senzor interior. Era în pericol ca, pentru prima oară de când o părăsise Harper, să se simtă tentată. Trecuse atâta timp de când nu mai fusese cuprinsă de braţele unui bărbat…

După câţiva paşi, îl privi. Blue stătea cu un cot rezemat de consolă, într-o poziţie şi cu o expresie ca un studiu al contemplaţiei nepăsătoare.

— Nu de tine mă tem, fii sigur, spuse Simone, cu mai multă convingere decât simţea.

— Perfect. Fiindcă nu muşc, zâmbi încet Blue. Decât, desigur, la comandă.

— Nu ţi-o comandă nimeni, murmură Simone.

— Încă, ripostă el cu un calm enervant, după care bău restul de scotch din paharul ei. Dar nu-mi pierd niciodată speranţa.

— Îmi ocoleşti întrebarea.

Şi controlezi toată conversaţia! Dar, din cine ştie ce motiv, acest lucru nu părea s-o deranjeze.

Blue ridică din umeri.

— Douăzeci şi una de zile, mm?

Simone dădu din cap.

— Trebuie să recunosc că sunt câteva avantaje interesante. De pildă, şansa de a-ţi mirosi parfumul în fiecare zi. Dar…

Puse paharul gol la loc pe consolă, dar rămase cu mâna pe el, privind-o.

— Continuă. Sunt captivată.

— Acum câţiva ani, mi-am făgăduit mie însumi două lucruri. Primul era să nu irosesc niciun minut făcând o treabă care nu-mi place – iar analiza datelor financiare în scopul fuziunilor corporatiste intră exact în categoria asta, adăugă el, cu o strâmbătură.

— Şi al doilea?

— Să nu-mi pierd timpul în compania persoanelor care nu-mi plac.

— Iar eu nu-ţi plac.

Nemulţumirea din cuvintele lui o râcâia prin măduva oaselor. Nu că i-ar fi păsat cu ceva.

Blue trecu peste comentariul ei.

— Dacă stau să mă gândesc, mi-am făcut şi o a treia promisiune…

— Abia aştept s-o aud, răspunse Simone, având grijă să vorbească pe un ton cât mai sec.

— Mi-am jurat să nu lucrez niciodată pentru o femeie cu care vreau să mă culc – lucru pe care doresc foarte mult să-l fac cu tine, Simone.

Ochii îi rămaseră aţintiţi spre ea, neabătuţi şi plini de sinceritate.

Nu se clintise de lângă consolă. Încă mai stăteau la cel puţin un metru unul de altul. Şi-atunci, cum puteau cuvintele lui s-o lovească şi s-o doboare de pe picioare ca un elefant legat la ochi?

— Nu mă placi, dar vrei să te culci cu mine?

Blue ridică uşor din umeri, dar nu răspunse.

Tot mai încurcată sub privirea lui tăcută, Simone continuă, cam pe bâjbâite:

— Astea au fost toate promisiunile?

Blue stătu un moment pe gânduri.

— Mda. Cam astea ar fi.

— Nu pot spune că nu eşti cinstit.

Simone se răsuci pe călcâie, făcu un pas, apoi se întoarse din nou, hotărâtă să ascundă efectul pe care-l avuseseră asupra ei cuvintele lui.

— Totuşi, vreau să rămâi.

La asta, Blue se mişcă din loc, parcurgând distanţa dintre ei şi apucând-o de braţe.

— Ştiu. Cred că ai vrea să rămân şi dacă aş mărturisi că sunt specialist în delapidări de milioane. Întrebarea este: de ce?

O strânse puţin mai tare. Apropierea lui îi tăia respiraţia. Simone făcu un efort să tragă aer în piept şi să-şi păstreze calmul. Pielea îi ardea sub mâinile lui, iar ultimele puteri i se risipiră sub ochii lui. Privirea lui Blue, însă, rămânea întrebătoare.

— De ce, Simone? repetă el, cu glas scăzut, dar poruncitor. Abia mă cunoşti.

Capitolul 4

Străduindu-se să rămână stăpână pe situaţie – şi pe propriii nervi care ameninţau să-i scape de sub control – Simone făcu un efort să se calmeze, răspunzând:

— Nu e complicat deloc. Eşti priceput în meserie, ai experienţa de care am eu nevoie şi mi te-a recomandat Nolan. Toate motivele astea nu sunt suficiente?

Sperase să vorbească pe un ton cât mai direct şi categoric.

— Anjana e o organizaţie mare, trebuie că există sute de tineri amniţioşi, cu computere, capabili să facă munca asta cu ochii închişi. Repet – de ce tocmai eu?

Simone se smulse din strânsoare, întorcându-se cu spatele, şi

făcu câţiva paşi, până la o distanţă sigură.

După ce trase aer în piept, ca să-şi adune curajul, îi răspunse:

— Bine, am să joc cu cărţile pe faţă. Am îndoieli în legătură cu această firmă a lui Hallam. E adevărat ce-ai spus, Anjana nu duce lipsă de cowboys ai computerelor şi numărători de bile, dar proiectul ăsta e…

Se opri, nefiind sigură cum să se exprime, nedorind să explice în ce relaţii era cu Josephine. Cum ar fi putut, când nici ea nu reuşea să le înţeleagă?

Blue aşteptă un moment, apoi preluă mingea la fileu.

— Răspunderea ta, declară el, studiind-o cu capul înclinat într-o parte. Prima ta sarcină de mare răspundere?

Simone dădu din cap.

— Josephine a lăsat-o cu totul în seama mea. Analiza financiară e decisivă, dar…

— Dar…?

— Cred că nu e totul.

Se simţea ca împotmolită într-o mocirlă, incapabilă să-şi exprime neliniştea în termeni concreţi şi vag vinovată pentru că nu putea. Era frântă de oboseală…

— Ai dreptate. Nu e totul. Mai ales când ai de-a face cu unul ca Gus Hallam.

— Îl cunoşti?

— Cunosc o mie ca el.

— Şi nu-ţi inspiră încredere?

— Ţie îţi inspiră? ripostă Blue.

Simone ezită.

— Nu. Nici mie nu-mi inspiră deloc încredere.

Ştia că n-ar fi trebuit să conteze. Josephine considera că, dacă nu făceai afaceri decât cu oameni de încredere, în curând puteai să

te retragi din activitate. Simone nu se simţea deloc liniştită de acest principiu, nu-i plăcea să scormonească prin motivaţiile celorlalţi, să le ridice ca pe nişte solzi pentru a le descoperi intenţiile ascunse şi apoi să le manipuleze în propriul ei folos.

— Atunci, putem bifa câteva puncte pentru instinctele tale, tigroaico. Dacă ăsta ar fi proiectul meu, nu m-aş atinge de el decât cu o prăjină cât mai lungă…

Simone îşi îndreptă umerii.

— Atunci, ajută-mă, Blue. Am nevoie de cineva care să… să ţină totul la un nivel cât mai discret. Rămâi cu mine. Aş vrea să rezolvăm împreună problema asta.

Îndrăzni să zâmbească.

— Te rog.

Blue şi-a că-l încolţise, dar nu avea ce face. Un mic surâs, câteva cuvinte blânde – şi pân-aici i-a fost! Începuse cu dorinţa unui teren neted, în condiţii egale, şi se pomenise împotmolit pe nisipuri mişcătoare, undeva în vecinătatea inimii.

Simone întinse mâna.

— Trei săptămâni, atât îţi cer. Pentru mine şi Nolan.

Blue se încruntă, fără ca aluzia la Nolan să-i scape. Îi privi mâna întinsă, atât de mică şi gingaşă. Zâmbetul dispăruse, înlocuit de o expresie deschisă şi neliniştită, în aşteptarea răspunsului.

Fir-ai al dracu’ de prost, Blundell!

Îi luă mâna, aşteptându-se la strânsoarea fermă şi îndelung exersată a conducătoarei. Observase că femeile se pricepeau tot mai bine să strivească degetele. Nu însă şi Simone… Strânsoarea ei de mână era sigură, dar feminină. Avea o mână delicată, surprinzător de răcoroasă – care i-o încălzea pe a lui…

— Trei săptămâni, acceptă el. Dar am să procedez aşa cum ştiu eu.

Simone înclină capul, cu o undă de suspiciune în priviri.

— Asta ar fi cazul să mă îngrijoreze?

— Depinde cât de mult îţi plac îngrijorările.

După ce se gândi un moment la răspunsul lui enigmatic, Simone zâmbi din nou, cu o arcuire nesigură a buzelor care-şi făcu imediat efectul, puternic, asupra coardei adânc îngropate care unea pieptul lui Blue cu altă regiune anatomică, prea personală pentru a fi menţionată.

— Mulţumesc, spuse ea, trăgându-şi cu grijă mâna dintr-a lui. Nolan va fi mulţumit.

— Nu pentru Nolan o fac.

O văzu încordându-se.

— Atunci, de ce o faci?

— Lăsând la o parte faptul că mi-a cerut-o o femeie frumoasă, nu sunt sigur… încă. Poate e o şansă de avansare.

— Avansare?

— Cred că, dacă reuşesc destul de bine, voi reuşi să urc pe scara corporatistă.

Făcu un pas spre ea şi-i văzu mâinile strângându-se pe spătarul canapelei. Mai făcu încă un pas, iar Simone se îndreptă de spate, ca o căprioară în alertă. Îi atinse obrazul, plimbându-şi degetul până la buza de jos, senzuală şi plină, apoi se opri.

— Şi, după cum o văd eu, scara asta mă va duce până în vârf.

Îi depuse un sărut pe buze, impunându-şi să nu depăşească limita.

— Cred c-o să-mi placă vederea de-acolo.

În sfârşit, se retrase.

— De obicei încep la şase şi jumătate, dar decalajul orar îşi spune cuvântul, aşa că hai să zicem la opt. Sper că nu e prea devreme pentru tine.

Cu răsuflarea tăiată, Simone îl privi cum ieşea cu pas săltat din cameră. Dacă în întâlnirea lor se pusese problema unei victorii, scorul era categoric unu la zero pentru Blue. Îşi atinse cu teamă buzele. Sărutul lui Blue, uşor ca un fluture, lăsase urme. Nu se aşteptase.

— …ora nouă. Cafeaua e…

Simone se trezi pe jumătate, apoi se îngropă la loc sub plapumă, pentru a se feri de vocea care o silea să-şi înceapă ziua.

Ora nouă!

Se îndreptă ca un vătrai, în timp ca doamna Dreiser trăgea draperiile pentru a lăsa să intre lumina dimineţii însorite. Simone miji ochii, orbită.

— Ce oră ai zis că e? întrebă ea, sperând să fi auzit greşit – şi ştiind că nu exista nicio şansă.

Doamna Dreiser se întoarse spre pat, pornind cu paşi hotărâţi spre biroul une pusese tava cu cafea, pâine prăjită şi o jumătate de grapefruit.

— Nouă fără şase minute, domnişoară, răspunse ea, punând tava pe genunchii Simonei.

— Doamnă Dreiser, ţi-am spus să mă trezeşti la şase.

Simone vorbise mai tăios decât ar fi vrut. Îi dădu tava înapoi şi-şi coborî picioarele pe podea.

— Aşa şi aveam de gând, dar domnul a spus că să vă las să mai dormiţi. M-a informat că nu vă simţiţi bine.

— Care domn ţi-a spus aşa ceva?

— Domnul Bluebell.

— Îl cheamă Blundell, doamnă Dreiser, şi te rog să-mi spui unde e, ăă… domnul, în acest moment.

— În bibliotecă, cu doamna Doucet.

— Cu Josephine Doucet?! Mama mea…? întrebă ea prosteşte.

Doamna Dreiser nu găsi de cuviinţă să remarce că, din câte ştia ea, nu exista decât o singură doamnă Doucet. Se mulţumi să-şi tragă nasul.

Simone se ridică atât de brusc, încât simţi că i se învârtea capul. Ce Dumnezeu caută Josephine aici la oraasta? S-ar fi aşteptat ca Simone să fie trează, desigur. O cuprinse un val de vinovăţie, urmat de un fior de teamă.

— Scuză-mă, doamnă Dreiser. Nu ai nicio vină. Te rog, lasă tava aici şi spune-le doamnei Doucet şi domnului Blundell că vin imediat.

Doamna Dreiser dădu din cap, cu o distincţie de-a dreptul regală, şi ieşi.

Simone îi moştenise pe soţii Dreiser la cumpărarea casei, cu un an în urmă. Erau de o corectitudine ireproşabilă, competeţi, tăcuţi ca două stafii şi la fel de contopiţi cu Caton Square ca mochetele decolorate, mulajele ornamentale şi tapiseria de Sargent din holul de la etaj.

Peste douăzeci de minute, cu părul umed strâns la ceafă, deschise uşa bibliotecii.

Josephine stătea aşezată la birou, iar Blueera tolănit într-un fotoliu, drept în faţa ei. Purta pantaloni de trening şi un tricou polo destul de fistichiu ca să blocheze un exponomtru. Simone putea să parieze că nu avea ciorapi. Mare minune că Josephine nu-l mâncase de viu.

Respiră de trei ori adânc, Simone. De trei ori, rar, adânc…

Intră în cameră.

Blue se ridică imediat în picioare. Josephine se ridică şi ea, ocolind biroul spre Simone, cu mâna întinsă.

— Iubito, cum te simţi? Blue mi-a spus că nu ţi-e prea bine. Ţi-

a căzut greu ceva? Să sun la Claridges şi să reclam?

— N-am nimic. Absolut nimic.

Simone îşi desprinse mâinile din ale mamei sale şi porni spre birou, ca să-şi toarne o cafea. Când reuşi să-şi ia ochii de la pălălaia de culoare a bluzei lui Blue, îşi privi mama.

— Nu te aşteptam în dimineaţa asta.

Josephine ridică o mână, cu un gest de nepăsare dezinvoltă.

— Eram în trecere şi m-am gândit că ar fi o ocazie potrivită de a-l cunoaşte mai bine pe noul tău subaltern.

Simone sorbi din cafea.

— Un gest spontan? Ce neobişnuit pentru tine, Josephine, comentă ea rece.

Josephine ridică din umeri, luându-şi poşeta.

— Da, şi din cauza asta am întârziat la o întâlnire.

Îl privi pe Blue, apoi pe Simone.

— Cu siguranţă, Blue e calificat – numai ai grijă să nu te distragă…

O sărută în treacăt pe obraz şi ieşi din cameră, lăsând în urma ei un vid care se umplu repede cu o tăcere apăsătoare. Blue veni lângă Simone şi îşi umplu în linişte ceaşca de cafea. Obrajii sionişti areau de furie şi jenă.

— Mama ta… începu Blue.

— Lasă.

Blue îşi strânse buzele, dând încet din cap.

Simone îşi puse ceaşca şi farfurioara pe birou. Nu voia să-i dea explicaţii despre mama ei, nici lui Blue şi nici altui bărbat. Cumk ar fi putut, când propriile ei sentimente erau un amestec confuz de frustrare şi recunoştinţă?

— Hai să ne apucăm de treabă, spuse ea, trecând la birou şi aşezându-se.

Ochii lui Blue se opriră asupra ei, apăsători ca două greutăţi.

Simone împinse un dosar într-o parte şi luă o coală de hârtie.

— Când mă aflu la Londra, explică ea cu indifrenţă, folosesc serviciile firmei Anderson's Executive Support. E foarte eficientă. Cred că vei avea nevoie de un computer şi de software economic. Spune-mi ce preferi, şi ţi se va livra azi după-amiază.

Îi dădu hârtia, care conţinea o listă de nume şi adrese.

— Am să întocmesc şi un scurt contract, care să confirme discuţia noastră de aseară. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă l-ai semna şi mi l-ai restitui cât de curând posibil. De asemenea…

— Un contract? Pentru douăzeci şi una de zile?

— Vreau ca de astă dată acordul nostru să fie cât mai clar înţeles. Dacă îl formulăm în scris, nu va mai încăpea nicio îndoială, declară ea, sperând că vorbea cu autoritatea cuvenită. Mai spera şi să-şi regăsească avantajul pierdut în seara trecută. Efectul sărutării lui Blue o urmărise prea multă vreme.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet.

— Irosim hârtia de pomană, dar dacă asta vrei…

— Asta vreau, declară ea categoric.

Zâmbetul lui Blue se lăţi. Enervant mai era! Simone coborî privirea spre birou şi întoarse o pagină din agendă.

— Pentru azi, reluă ea, avem un prânz cu Sir Michael la douăsprezece, îl aşteptăm în vizită pe Richard Cranway, controlorul lui Gus Hallam, la trei, şi o întâlnire cu…

— Hooo! mai încet.

Blue îşi puse ceaşca pe birou şi se aplecă… se lăsă spre Simone.

— Nu crezi că ar fi mai bine să începem cu începutul?

Ajunsese cu chipul la doar câţiva centimetri de al ei. Simone nu-l putea evita fără să pară că se ferea ca un iepuraş speriat.

Rămase pe loc.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Zâmbind, Blue îi atinse părul.

— Ce-ai zice de: bună dimineaţa, Blue? Cum te simţi pe ziua de azi? Ai dormit bine, sau te-ai sucit şi te-ai învârtit în aşternut toată noaptea, aşa cum am făcut eu?

Simone rămase cu gura căscată. Cum îşi…?

— Mă simt bine, Simone, continuă Blue, dar de dormit, recunosc că am dormit cap puţin. Se pare că suntem în aceeaşi barcă, şi de fapt ar trebui să fim în acelaşi pat.

Simone tresări – exact ca un iepuraş speriat.

Blue făcu un pas înapoi.

— Cât despre întrebarea ta cu computerul, mă crezi sau nu, dar îl am pe al meu, iar în privinţa prânzului cu Sir Michael cum-îi-zice, am să mă lipsesc – doar dacă nu cumva are vreo legătură cu Hallam.

Aşteptă.

Simone negă din cap, prea descumpănită ca să vorbească.

— Bun. Pe urmă, cu ce-am reuşit să scot de la mama ta…

— Josephine. Numeşte-o Josephine.

Blue consimţi printr-o înclinare a capului.

— Deci, cu ce-am aflat de la ea despre Hallam Porcelain şi cu dosarele pe care mi le vei da tu, pot să încep. Dacă n-ai nimic împotrivă, voi lucra în camera mea.

Privi în jur, prin biblioteca impecabil de odronată.

— Am un stil de lucru cam haotic.

În sfârşit, cu o privire opacă, îi întinse mâna. Simone îi răspunse cu o privire despre care ştia că era de-a dreptul bovină. Blue trânti un zâmbet de câţiva megawaţi, care o lovi ca un val seismic.

— Dosarele, tigroaico. Dă-mi dosarele, şi-ai scăpat de mine.

Trăgând aer în piept, Simone îşi desprinse privirea dinspre gura lui. Ar fi vrut să-i ceară să n-o mai facă „tigroaică”, dar înţelese că şi-ar fi răcit gura de pomană.

Deschise smucit dosarul din stânga, înhăţă un teanc de dosare aranjate după culori şi i le trânti în mână.

Blue le privi scurt.

— Avem aici cel puţin cinci ani de activităţi financiare?

— Da.

— Revizuite?

— Nu. Au fost pregătite de o echipă de practicanţi de la Cambridge. Credeam că aveau să le facă şi revizia.

Blue chicoti.

— Voi începe să lucrez cu ele şi ne întâlnim la…

Se uită la ceas.

— …două, să zicem? Aşa, vom avea timp să ne formulăm întrebările pentru Cranway.

— Vrei să ne potrivim şi ceasurile? întrebă ea sec. N-aş vrea să te întrerup în vreun moment inoportun.

— Mă poţi întrerupe oricând vrei. Ador spontaneitatea, mai ales în…

Simone ridică o mână, evitându-i privirea.

— Fără! O vorbă să nu mai aud. Ia dosarele şi du-te odată. Du-te.

Când crezu că ieşise, ridică din nou capul, dar Blue era tot în uşă, rezemat de toc, cu dosarele sub braţ. Simone simţi că buzele i se strângeau într-o linie îngustă. Dacă mai scotea o singură…

— Nolan a telefonat azi-dimineaţă.

Imediat, Simone se calmă.

— Ce face? E sigur că n-are nicio leziune internă?

— E bine. S-a întors acasă. Mama şi sora lui de-agită prin jur, iar el nu mai poate de plăcere.

— Mă bucur. Slavă Domnului că n-are nimic grav.

— Zice că va sta şase săptămâni în gips, după care va fi ca nou. Te roagă să-l suni.

Simone dădu din cap, aşteptând ca Blue să plece.

Nu plecă, dar nici nu mai spuse nimic. Tăcerea se lăsă între ei ca apa unui iaz calm, umbrit. Amândoi se codeau s-o tulbure.

— Diseară n-avem nimic în program, spuse el în cele din urmă, privind-o fix prin camera tăcută.

— Încerc să-mi păstrez primele două seri libere şi să iau cina acasă. Aseară am făcut o excepţie. Josephine aranjase totul dinainte.

— Cred că Josephine se ocupă de foarte multe din astea… aranjamente…

— Conduce consiliul de administraţie. E datoria ei.

— M-hmm…

Blue îşi scoase dosarele de sub braţ, legănându-le pe lângă trup.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

— Ar vrea să însemne „m-hmm”. Mama ta e o femeie interesantă, atrăgătoare, deşteaptă, plină de succese…

— Unde vrei o să ajungi? îl întrerupse Simone, începând să parcurgă corepondenţa, cu intenţia fermă de a arăta cât mai ocupată.

— Nicăieri – mă întrebam doar…?

Pufnind iritată, lăsă jos cuţitul de tăiat plicuri şi ridică privirea spre Blue.

— Ai să mi-o spui când mă aştept mai puţin, aşa-i?

Blue se trase de lobul urechii, cu o expresie speculativă, şi

pentru prima oară Simone observă că-şi scosese cercelul.

— Mă întrebam dacă ai vrea să ajungi la fel ca ea, murmură el calm.

Simonese strădui să se stăpânească, nesigură dacă era furioasă sau stânjenită.

— Puteam să am modele şi mai rele. Uite, tu, de pildă: cu ce se ocupă tatăl tău? Stă în faţa magazinului universal şi se uită cum trece lumea, filosofând în timp ce trage din bere şi scuipă?

Era clar să-l atinsese la punctul sensibil. Fără să i se clintească niciun muşchi, Blue deveni rigid. În ochii lui se întreceau furia şi durerea. Durerea învinse.

— Tata a murit acum un an, spuse el sec. Dar descrierea ta e surprinztor de exactă. Cu excepţia berii şi a scuipatului, bineînţeles.

— Îmi pare rău. A fost o incredibilă lipsă de tact din partea mea.

Dacă ar fi putut, s-ar fi târât sub mapa de pe birou.

Blue ridică din umeri.

— N-aveai de unde să ştii.

Apoi se desprinse de tocul uşii şi se întoarse să iasă, cu acelaşi zâmbet care părea să-i fie la fel de firesc ca respiraţia.

— Apropo, dacă după-amiază ai nevoie de mine pentru ceva – pentru absolut orice – mă găseşti în camera mea.

Iar eu voi fi cât de departe pot de camera aia! jură Simone în sinea ei, privind cum bluza orbitor de strălucitoare dispărea pe culoar.

Simone se uita fără chef pe fereastră, în timp ce Nance trăgea Rolls-ul la bordură, în faţa casei din Caton Square. Prânzul cu Sir Michael Twickem durase exact o oră şi douăzeci şi unu de minute –

ceea ce însemna, cu o oră prea mult. Englezii aveau expesia ideală ca să-l descrie: un plicticos trosnitor. Fiind unul dintre principalii furnizori ai Anjana Enterprises, considera că prin invitaţiile la masă îşi manifesta recunoştinţa pentru anii de afaceri. Toate încercările Simonei de a amâna, evita sau refuza folosiseră exact la nimic. Singurul avantaj era că-i ţinuse gândurile departe de Blue – mai mult sau mai puţin…

Pe neaşteptate, conversaţia ajunsese la Gus Hallam. Sir Michael fusese membru al consiliului de administraţie de la Hallam Industries şi nu avea decât cuvinte de laudă la adresa patronului.

— Un stâlp de probitate, un om bun să-l pui la rană, de un altruism ireproşabil.

Parc-ar fi fost agentul de presă al lui Hallam.

Nimic din toate elogiile lui Sir Michael nu se potrivea cu impresiile ei despre Hallam – sau cu ale lui Blue. Poate că se înşelau amândoi.

Numai că nu avea niciun sens.

Gus Hallam era pregătit, ba chiar nerăbdător, să vândă o companie foarte profitabilă, care ani de zile aparţinuse familiei lui. De ce?

Simone oftă. Suspicinile nu-i dădeau pace. Poate că întâlnirea cu Cranway avea s-o lămurească.

— Am ajuns, domnişoară Doucet, anunţă Nance, deschizându-i portiera. Aveţi nevoie de maşină diseară?

— Nu, mulţumesc, Nance. Astă seară luăm cina acasă.

Încercând să nu se gândească la faptul că verbul „luăm” se referea la ea şi Blue, continuă:

— Ce-ar fi să profiţi de ocazie ca să vizitezi oraşul? S-ar putea să n-ai altă şansă.

— Aşa voi face, domnişoară Doucet. Vă mulţumesc.

Bucuroasă că mai avea cincisprezece minute până la întâlnirea cu Blue, Simone se retrase în camera ei, îşi scoase pantofii şi dresul şi-şi dezmorţi degetele de la picioare. Era neobişnuit de cald, pentru luna iulie la Londra. Apoi, privirea i se îndreptă spre uşa dintre camere.

Ca la un semnal, se auzi un ciocănit.

— Eşti într-o ţinută decentă?

Blue, evident.

Simone îşi îndesă ciorapii sub perna fotoliului şi trase aer în piept, pentru a-şi regăsi calmul. Nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce era necesar.

— Intră, îl chemă ea.

Blue intră, cu un teanc de hârtii în mână. Avea fruntea încreţită de gânduri şi ochii coborâţi spre documente. Începu să vorbească încă înainte de a ridica privirea.

— Ai un minut ca să-mi răspunzi la câteva întrebări? Nu înţeleg chestia asta…

Arătă un anumit loc de pe pagină, oprindu-se când observă picioarele desculţe ale Simonei. Zâmbi, făcu ochii mari, apoi zâmbi şi mai larg.

— Cred că ai mai văzut picioare goale, pufni ea, hotărâtă să nu se lase intimidată.

— Pe-ale tale nu.

Blue făcu câţiva paşi spre ea şi o apucă de pulpă, frecându-şi uşor partea dinapoi a gambei. Apoi, dintr-odată, cu ochii măriţi de încântare, pescui prelung de sub pernă dresul subţire, de culoare închisă.

Înroşindu-se la faţă, Simone i-l smulse din mână, se ridică şi se duse la birou, unde îndesă dresul într-un sertar.

— Parcă aveai o întrebare…

Dacă nu înceta să se hlizească la ea ca un măscărici pictat pe faţă, avea să-l…

— Ai nişte picioare superbe, ştiai?

— Nu mă interesează fetişismul tău cu picioarele.

— Nu? înclină Blue capul. Atunci, care te-ar interesa? Am mai multe.

Simone îl fulgeră din privire.

— Sunt sigură că există o femeie, undeva în univers, pe care s-o fascineze. Şi-acum, dacă nu te superi, aş prefera să mă scuteşti de tot circul ăsta seducător şi să treci la motivul pentru care ai intrat în camera mea.

— Găseşti că circul meu e seducător?

— N-am spus că…

Simone se întrerupse, închizând gura cu un clănţănit de măsele. O vorbă de încurajare n-avea să mai scoată, una măcar…

Blue râse, ciupind-o de sub bărbie.

— Bine, bine. Atunci, hai să ne-apucăm de treabă, până nu-ţi intră tensiunea în zona roşie.

Privi din nou documentele. Concentrat, se duse la biroul Louis XIV de sub fereastră şi întinse hârtiile deasupra.

— Voiam să te întreb ce înseamnă cifrele astea de-aici, arătă el, astfel silind-o să vină alături, pentru a le vedea.

Apoi, în timp ce o privea, ochii i se îngustară.

— Dacă vrei să nu-mi piară cheful de afaceri, domnişoară Doucet, ai face bine să schimbi parfumul. Ăsta are asupra mea acelaşi efect ca o injecţie cu testosteron nediluat.

Înainte ca Simone să răspună, îşi mută privirea şi începu imediat să parcurgă un şir de numere din declaraţiile financiare de pe birou.

— Astea, arătă el rubrica de bunuri patrimoniale de pe tabel,

nu se potrivesc. Uită-te-aici.

Simone îi urmări gestul, observând o serie de adnotări şi calcule pe margine, probabil scrise de mâna lui. Multe dintre însemnări erau urmate de semne de întrebare. În următoarea jumătate de oră, le trecură în revistă una câte una. Blue îşi argumenta clar şi logic concluziile, perfect concentrat. Când termină de comprimat treizeci de pagini de date financiare într-un rezumat limpede, Simone începuse în sfârşit să se relaxeze.

Apoi, Blue porni prin cameră, încoace şi-ncolo, încruntat.

— Adevărul e că asta e o balanţă financiară sănătoasă-tun – iar perspectivele de vânzare par solide.

Îi aruncă o privire.

— Deşi aş vrea să le văd susţinute şi de nişte contracte.

— Le vom obţine.

Arătând cu capul spre hârtiile de pe birou, Simone îl întrebă:

— Deci, care e problema?

— Nu e nicio problemă. Pe baza reviziei pe care am făcut-o azi, şi presupunând că numerele sunt corecte, Gus Hallam oferă firmei Anjana tranzacţia secolului.

Îşi trecu o mână prin păr, cu o expresie nedumerită.

Simone rămase în aşteptare.

— Şi tocmai asta mă doare. Hallam nu pare deloc omul care să vândă găina cu ouăle de aur.

După un moment de gândire, Simone răspunse:

— Mi-a spus că vrea un cămin bun pentru angajaţii lui, că Anjana are reputaţia de a trata corect salariaţii, şi că din motivul ăsta ne-a contactat pe noi mai întâi, când s-a hotărât să vândă. A spus că nu numai banii contează.

Blue pufni.

— Gus Hallam, alias Santa Claus. N-aş prea crede.

Simone îi dădu dreptate, dând din cap îngândurată, şi un moment se priviră tăcuţi, fiecare revăzându-şi în minte impresiile despre Gus Hallam.

— Aş tinde să-ţi dau dreptate, dar dacă ne înşelăm? Azi, la masă, Sir Michael nici nu mai ştia cum să mi-l ridice în slăvi, dar părea…

— Continuă.

— Nu ştiu… Cred că era prea mult…

— Sunt asociaţi în vreun fel?

— Nu mai sunt. Cu ani în urmă, Sir Michael a făcut parte din consiliul de administraţie al lui Hallam. Asta a fost tot, din câte ştiu…

Ridică din umeri, nervoasă.

— Şi-n plus, s-ar putea să fie numai excesul meu de imaginaţie. Deocamdată, în interesul firmei, e mai bine să stăm cu ochii deschişi. Deşi nu vreau să fac o greşeală…

Josephine nu mi-ar ierta-o niciodată.

— …n-aş vrea nici să ratez tranzacţia secolului, cum spuneai tu. Poate că ne va lămurit întrucâtva Cranway.

Se uită la ceas. Era aproape trei.

— În curând va fi aici.

— Nu vine. A sunat secretara lui, ca să contramandeze, la câteva minute după ce plecaseşi tu la masă.

— A prezentat vreun motiv?

— Obişnuitele. Îl reţine o problemă de afaceri.

Nemulţumită, Simone îşi masă fruntea cu degetul arătător, chiar sub păr.

— În ritmul ăsta, achiziţia o să dureze o veşnicie…

Se încruntă.

— Nu pricep. Hallam ne presează încontinuu să luăm o

decizie, apoi controlorul lui nu vine la întâlnire ca să ne dea informaţiile de care avem nevoie ca să luăm decizia. Parcă ar avea amândoi interese diferite.

Blue făcu hârtiile sul şi începu să se bată cu ele pe coapsă.

— E mai bine că Cranway nu vine. Aş vrea să vorbesc cu vreo doi cunoscuţi de-ai mei, înainte de a discuta şi cu el, dacă n-ai nimic împotrivă.

Simone îşi arcui o sprâcneană.

— Mi se pare mie, sau chiar îmi ceri permisiunea, domnule Blundell?

Expresia ochilor albaştri ai lui Blue se lumină într-un zâmbet.

— Aşa se pare, nu crezi?

Simone îl privi lung, încercând să ignore efectul acelui surâs asupra hormonilor ei.

— Iar când vei vorbi cu cunoştinţele acelea, pot conta pe tine că vei fi discet?

Nu voia ca din vina ei să transpire vestea că Hallam vindea, riscând să declanşeze un război al licitaţiilor. Josephine era o fanatică a confidenţialităţii. Când Blue nu-i răspunse, ridică privirea spre el.

— Nicio grijă, tigroaico, voi fi foarte discret.

Îi atinse obrazul cu sulul de tabele financiare.

— Sunt discreţia întruchipată – şi în afaceri, şi în… altele.

Capitolul 5

Blue o privea pe Simone cum îi analiza cererea; îi simţea frământarea. Nu era încrezătoare şi o înţelegea. Concurenţa neîncetată a marilor afaceri era un teren ideal pentru cinism, unde încrederea se risipea în proporţie directă cu riscul financiar.

Dintr-odată, avu o senzaţie de gol în stomac. Oare şi Simone ajunsese la acel nivel al cinismului unde nu mai contau rezultatele, ci plăcerea „jocului” în sine? Spera că nu. Apoi se întrebă de ce-i păsa atât de mult, lui, un om care credea atât de mult în a trăi şi a-i lăsa şi pe ceilalţi să trăiască. În câteva zile avea să plece.

O privi aşezându-se la birou şi începând să bată ritmic cu creionul mecanic în tăblia veche de trei sute de ani. Într-un târziu, vorbi.

— În regulă, Blue. Dacă crezi că va folosi la ceva, verifică-l pe Hallam prin relaţiile tale, dar nu amesteca numele Anjana. Singurul avantaj pe care-l avem în negocierile astea constă în păstrarea secretului.

— S-a făcut.

Când Blue nu mai adăugă nimic, Simone ridică privirea spre el, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să spună în continuare. Discuţia se încheiase; o ştiau amândoi, dar Blue nu dădea niciun semn de a pleca, şi nici ea nu schiţa vreun gest ca să-l expedieze. În schimb, se simţea tot mai fâstâcită. Iar masculului din el îi plăcea nespus acest lucru.

În sfârşit, Simone îşi aranjă o şuviţă de păr după ureche şi se ridică, destul de stânjenită.

— A, şi, apropos de Hallam, suntem invitaţi în weekend la Haliwynd, casa lui de la ţară, lângă Oxford.

Vocea îi era stăpânită, dar sezualitatea ei subtilă îl aţâţa. Ar fi vrut s-o audă noaptea, încordată de dragoste şi dorinţă.

— Ştiu, spuse el, cu un glas surprinzător de calm, având în vedere gândurile prostesc de adolescentine care-i însoţeau reacţiile la fel de viscerale ale trupului.

Un moment, Simone îl privi nedumerită.

— Scrie în program, Simone. Am şi eu un exemplar, ai uitat?

— Sigur, am, ăă, uitasem… Bine, atunci, cred că asta e, continuă ea, cu cuvintele rostogolindu-i-se de la sine de pe buze. Buze de pe care rujul se ştersese de mult. Buze curate, proaspete, numai bune de sărutat.

Era încurcată vizibil. La drept vorbind, nici Blue nu se simţea în apele lui.

— Cina se serveşte la şapte şi jumătate, în sufragerie… adăugă Simone, având grijă să-şi ascundă expresia feţei, chipurile ocupată cu cele câteva hârtii rămase pe birou. Îmbrăcaţi…

— Ce dezamăgire!

Ochii i se repeziră spre ai lui.

— …de seară!

— Înţelesesem.

Apoi, Blue înclină capul.

— Tu nu zâmbeşti niciodată?

— Ba cum să nu! se răsti Simone. Aseară, am zâmbit în tot timpul dineului. Mă dor şi fălcile de-atâtea zâmbete!

Când începu să aranjeze din nou hârtiile de pe birou, Blue o apucă de încheitura mâinii. Îi simţi pulsul: bătea alandala. Simone făcu un efort vizibil să se calmeze. În ultima vreme, făcea tot mai multe asemenea eforturi, ca şi cum ar fi purtat un război al nervilor… în pierdere.

— Ăla era zâmbet? Eu am crezut că era un tic.

Expresia ei furioasă deveni vag amuzată.

— Cred că ai dreptate…

Dădu să-şi retragă mâinile, iar Blue i le eliberă.

— Nu-mi plac, ăă… mulţimile. Cred că se observă.

Se ridică, întorcându-se cu spatele spre el, pentru a privi pe fereastră.

— Nici eu nu mă înnebunesc după ele.

— La tine nu e atât de vizibil.

— Mi-i imaginez pe toţi în cămăşi de noapte, cu fesuri în cap, întrebând unde e cea mai apropiată toaletă. Asta mă calmează perfect.

Simone se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Cămăşi de noapte, ce galant eşti!

Avea o expresie răutăcioasă, cu braţele încrucişate protector sub sâni.

— Voi încerca şi eu odată…

— Nu ştiu ce şanse ai, replică Blue, arcuind o sprânceană. Nu tuturor le acord cămăşi de noapte.

— Eşti cu adevărat incorijibil, Thomas Blundell – sau, cum ar spune Nolan, „refractar cu patalama”.

Zâmbetul ei se lăţi unmoment, apoi se şterse, lăsând în urma lui o undă de nostalgie, vagă şi iritantă. Blue strânse mai puternic hârtiile în mână. Simone, o femeie frumoasă şi realizată, care-şi trăia viaţa în coconul de catifea al averii şi privilegiilor, era complet protejată. Ce o făcea să fie atât de prudentă? Ba nu, mai mult: îi era frică. O văzu cum îşi regăsea calmul înainte de a-l privi din nou.

— Sper că ai accepta provocarea, o tachină el.

Ceva din sufletul lui voia s-o vadă zâmbind iar.

— Dacă există un lucru de care n-am nevoie acum, e încă o provocare. Deja am programul plin, adu-ţi aminte.

— Ştii ce cred eu?

— Nu, dar mă aştept să-mi spui.

— Cred că suferi de profesionalism cronic în faza terminală.

Simone îşi propti mâinile în şoldurile înguste, privindu-l ca un cocoş zădărât. Buzele i se comprimaseră într-o liniuţă dreaptă, îndărătnică.

— Iar eu cred că eu asta am terminat.

— Vrei să spui că e cazul să plec?

— O nouă probă de perspicacitate, replică ea repezit. Sunt sigură că amândoi avem ceva mai bun de făcut în următoarele câteva ore, decât să ne tot împungem.

— Mie nu-mi vine nicio idee…

— Încearcă să revezi prognozele de vânzări ale lui Hallam. Le vom discuta la cină, declară Simone, pe un ton rece, managerial.

Zâmbind, Blue se hotărî să-i lase ei ultimul cuvânt – probabil că aşa era obişnuită – şi porni spre uşă. Spre surprinderea lui, îi auzi din nou vocea, mai îmblânzită.

— Blue.

Se întoarse, oprindu-se în uşa dintre camere.

— Hmm?

— Îţi mulţumesc. Pentru tot ce-ai făcut azi. Ai redus o încâlceală de date financiare la un sumar inteligibil. Ştiu că asta cere un real talent. Încă o dată, îţi mulţumesc.

Blue se gândi să răspundă cu altă glumă, dar pofta îi pieri când o văzu pe Simone. Era sinceră; i se citea pe faţă, şi nu-i venise uşor să-l laude.

Dădu din cap:

— Nicio problemă. Ne vedem la cină.

Simone îşi lăsă în piept bărbia delicată.

— La cină.

Masa avea paisprezece locuri. Simone o privi cu nervozitate. Niciodată, până acum, nu se mai gândise la formalismul, la imensitatea ei. Ocupată de oaspeţi, cu ocazia rarelor dineuri împreună cu Josephine, arătase normal. Acum, cu doar două tacâmuri, despărţite de nepreţuitul serviciu Minton înşirat pe

lungimea unui culoar de bowling, arăta ridicol de pretenţios.

— E şapte şi jumătate, domnişoară. Să servesc? întrebă doamna Dreiser, potrivind o furculiţă de salată care nu stătea perfect perpendicular pe marginea mesei.

— Nu, doamnă Dreiser, îl aşteptăm pe domnul Blundell. Nu mai întârzie mult.

După ce doamna Dreiser ieşi, Simone porni spre salonul alăturat, cu paharul de vin în mână. Prefera încăperea aceea mai mică. Pe vremuri, domnii din casă o foloseau ca refugiu pentru vinul de Porto şi havane, după cină. Între timp, Simone şi-o însuşise şi o redecorase în nuanţe închise de violet ca pruna şi verde ca pădurea, punând accente mai vesele cu damasc şi creton. Era o combinaţie armonioasă de culori şi mobilă, într-o cameră unde se simţea cu adevărat bine. Două fotolii cu spătar înalt flancau şemineul pe al cărui fundal închis se profila contrastant un buchet de trandafiri proaspăt culeşi.

Se aşeză într-un fotoliu. Scoase din vază un boboc roz şi îl duse la nas.

Blue. Ce să facă cu el? Simone mângâie trandafirul, plimbându-şi bobocul peste obraz. Se simţea atrasă de Blue şi ştia că acest lucru era periculos.

Avea tot ceea ce-şi dorea – sau, cel puţin, urma să aibă totul, după ce se mai familiariza cu afacerile la nivel internaţional. Nu putea lăsa ca totul să fie ameninţat de o aventură nepotruvită.

— Frumoasă cameră.

Blue! Surprinsă, Simone se răsuci spre uşă. Blue veni din spatele ei şi-şi rezemă mâinile de spătarul fotoliului. Dacă întorcea capul, Simone i-ar fi atins degetele cu obrazul.

— Mulţumesc, murmură ea. Şi mie îmi place.

Regăsindu-şi calmul, se ridică, dar Blue ajunsese deja la

fereastra deschisă spre grădina din spate. Acolo se întoarse.

— Foarte frumoasă, repetă el. Nu-i lipseşte decât o vedere la mare.

— Ai pretenţii cam mari pentru centrul Londrei, comentă Simone pe un ton surprinzător de firesc, faţă de nodul pe care-l simţea în gât.

— Arăţi minunat, comentă Blue, schimbând brusc subiectul.

— Mulţumesc. Iar tu arăţi…

Purta pantaloni negri şi o cămaşă orbitor de albă, cu o liotă de personaje de-ale lui Walt Disney revărsându-se din buzunar. Fără cravată.

— …interesant, încheie Simone, neputând găsi un termen mai potrivit.

Blue îşi atinse buzunarul.

— A lui Collins a fost ideea. Până la urmă, m-a convins.

— Nici nu mă mir.

Arătă cu capul spre sufragerie:

— Să mergem. Deja am scos-o din program pe doamna Dreiser.

— După tine.

Când ajunse în sufragerie, Blue fluieră încet, privind spre pogonul de masă care despărţea cele două locuri.

— Îţi arde de glumă, remarcă el. Spune-mi că e o glumă.

Simone roşi dar nu răspunse, salvată de apariţia doamnei Dreiser, care aduse supa, punând câte un bol fragil la fiecare capăt al mesei. Blue privi în jur cu uimire nedisimulată, în timp ce o urma pe Simone spre scaunul ei.

Îi ţinu scaunul ca să se aşeze, apoi se aplecă să-i şoptească la ureche:

— E foarte intim, dar aş dori să cer două lucruri. Un taxi, ca

să mă ducă şi pe mine până la locul meu, şi o diagramă cu instrucţiuni de folosinţă a tacâmului de-acolo.

— Sunt sigură că ai să te descurci, răspunse Simone. Începem să mâncăm?

Nu îndrăzni să-l privească.

Blue ajunse la locul lui şi masa începu. Se auzea numai clinchetul lingurilor de argint pe porţelanul fin şi foşnetul şervetelor. Simone îşi dorea să fi pus nişte muzică, orice, ca să mai destindă atmosfera.

Dracu' să-l ia! Numai de bancuri şi palavre îi ardea, în cele mai nepotrivite momente, iar acum, când situaţia o cerea, nicio vorbă!

Când doamna Dreiser veni să ia farfuriile, Simone nu mai suportă tăcerea.

— Ai început analiza vânzărilor lui Hallam? întrebă ea.

Blue îşi puse o mână pâlnie la ureche.

— Ce-ai spus…??? întrebă el, vorbind la un nivel sonor cu vreo trei debiceli mai înalt decât de obicei.

Simone se rugă să nu-şi piardă răbdarea.

— Te-am întrebat dacă te-ai uitat peste cifrele vânzărilor lui Hallam, repetă ea, fără să ridice vocea.

Îi întrerupse doamna Dreiser, care le aduse salatele. Când puse farfuria în faţa lui Blue, acesta clătină din cap.

— Nu, Marie, mulţumesc, spuse el, cu un zâmbet. Mă lipsesc de salată.

Spre surprinderea Simonei, doamna Dreiser zâmbi şi ea. Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată zâmbind, sau cel puţin nu la adresa ei. După ce-l întrebă dacă prefera altceva în schimb, iar Blue refuză, doamna Dreiser luă salata şi porni înapoi spre bucătărie.

— Nu-ţi place salata? întrebă Simone.

— Nu pot să sufăr verziturile, răspunse Blue. Încă din copilărie.

Simone îşi dădu seama că tocmai îi pusese o întrebare personală. Pentru prima oară. Şi mai remarcă şi că Blue răspunsese pe un ton normal.

Şi din nou se lăsă tăcerea, până când doamna Dreiser aduse felul doi.

Deodată, Blue se ridică în picioare.

— Ce tâmpenie! exclamă el.

Şi, pornind cu paşi mari spre capătul opus al mesei, luă farfuria din faţa Simonei, sub ochii uluiţi ai doamnei Dreiser.

— Marie, fii bună şi adu farfuria mea, nişte tacâmuri şi ce mai e nevoie, în…

Privi în jur, apoi ochii i se opriră spre camera unde fuseseră înainte de cină. Arătă într-acolo cu umărul.

— Acolo.

În acelaşi timp, o apucă pe Simone de încheietură cu mâna cealaltă şi o ridică în picioare. Prea surprinsă ca să se împotrivească, Simone îl urmă.

În fumoar, Blue alese un gheridon de lângă perete şi îl aduse între cele două fotolii din faţa şemineului, iar în timp ce doamna Dreiser punea cu vioiciune masa, alese un CD din colecţia Simonei. Jazz soft.

În sfârşit, îi umplu din nou paharul cu vin şi se aşează în faţa ei.

— Aşa mai merge. Să nu mănânci niciodată cu cineva, dacă nu poţi să-i vezi albul ochilor – aşa zicea mereu taică-meu.

Sub masa mică, genunchii li se atinseră. Simone încercă să nu bage de seamă.

— Serios?

Blue chicoti.

— Nu, dar dacă i-ar fi venit ideea, ar fi spus-o. Printre beri şi scuipaţi, mai bine zis, adăugă el.

— Îmi pare sincer rău, Blue. A vorbit gura fără mine.

— Nu face nimic, răspunse el, ridicând din umeri, în timp ce lua o felie subţire de friptură. Deci, ia spune-mi. Întotdeauna mănânci ca Elizabeth întâi?

Simone replică tot cu o întrebare:

— Tu unde mănânci de obicei?

— Pe puntea lui „Trei dorinţe”, privind apusul soarelui, ori de câte ori pot.

— „Trei dorinţe”?

— Cincizeci şi trei de picioare lungime, numai linii hidrodinamice şi motoare torcând. Frumoasă mai e! Suntem nedespărţiţi.

Îl privi întrebător.

— Nava mea.

— Pare un caz de iubire adevărată.

— Este.

— Şi în viaţa ta nu există nicio femeie adevărată?

Nu-i venea să creadă că-i pusese această întrebare, dar nu putu nici să-şi nege contracţia din piept, în aşteptarea răspunsului.

— Prin jurul ei? Da. În ea? Nu.

Mulţumită de răspuns, Simone nu se osteni să analizeze motivele. În schimb, sorbi din vin. Camera, muzica, fotoliul mare şi confortabil, toate o relaxau. Trecuse o veşnicie de când nu se mai destinsese. Deodată, simţi că foamea îi trecuse – nu-i mai era poftă decât de glasul lui Blue.

— Mai vorbeşte-mi despre ea, nava asta pe care o iubeşti atât de mult.

Blue se întrerupse din mâncat, zâmbind.

— Niciodată să nu-i ceri unui bărbat să vorbească despre nava lui, sau despre scorul la golf. Decât, desigur, dacă plănuieşti să-ţi petreci noaptea cu el.

— Şi nu asta facem?

— N-n, clătină el din cap. Noi ne petrecem seara împreună. E cu totul altceva. Şi-n plus, aş prefera să vorbim despre tine.

Simone se foi incomod în fotoliu.

— Să folosesc vechiul clişeu care spune că nu e nimic interesant, sausă fiu sinceră şi să-ţi spun că mă simt prost vorbind despre mine?

Ochii lui Blue se aţintiră spre ai ei. Erau plini de un interes intens, iar Simone avu senzaţia stranie că erau două chei, chei care-i puteau descuia cele mai ascunse cotloane ale minţii, deschizându-le în calea luminii şi a aerului.

Blue îşi împinse şi el la o parte farfuria, din care mâncase numai jumătate.

— Aş vrea să trecem dincolo de faza asta, spuse el încet. Aş vrea să te simţi bine vorbindu-mi.

Sub intensitatea privirii lui, Simone se mişcă fără rost în loc. Nu-şi putea imagina că s-ar fi simţit vreodată cu adevărat la largul ei, în compania unui asemenea om.

— Viaţa mea nu e uşor de înţeles.

Pe buzele lui flutură vag un zâmbet.

— Cu o mamă ca Josephine, nici nu mă mir.

Simone se încordă, după care, dându-şi seama că cuvintele lui nu erau nici sarcastice, nici răutăcioase, se relaxă la loc.

Văzând că nu-i răspundea, Blue continuă:

— E o femeie uluitoare, mama ta. Azi dimineaţă am avut o conversaţie foarte interesantă.

— Mă întrebam ce-aţi găsit de discutat.

— Înainte, sau după ce m-a întrebat dacă sunt gay? vru el să ştie, răsucindu-se în fotoliu pentru a-şi putea întinde picioarele în faţă.

Fără să-i vină a crede, Simone expiră prelung.

— Doar nu…?

— Ba da şi, deşi mama ta poate avea cea mai inexpresivă faţă din câte am văzut vreodată, am putut observa că adevărul despre preferinţele mele sexuale contează foarte mult pentru ea. Tot ceea ce-a urmat după aia a fost o plictiseală cruntă.

Când privirea lui Blue deveni întrebătoare, Simone întoarse capul, evitându-i-o.

— Nu mă place, comentă el. Nici pe mine, nici sexul meu în general.

— E precaută, atâta tot. Aşa ţi se întâmplă când eşti femeie, la cârma unei mari corporaţii, într-o lume a bărbaţilor.

— Iar acum, când tu conduci compania, cred că asta te face şi pe tine să fii precaută.

Blue îşi înclină capul, jucându-se alene cu marginea şervetului, în timp ce o privea.

— Mi se pare firesc, replică rigid Simone.

— Firesc, sau obligatoriu ca atribuţie profesională?

Că bine o mai nimerise! Simone dădu să se ridice.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să-ţi ascult opiniile nesolicitate despre…

— Stai jos, îi ordonă el încet.

— Poftim?

O luă de mână.

— Am spus să stai jos – te rog. Ai dreptate. Nu se cuvenea. Îmi prezint scuzele şi, dacă stai jos, îţi promit că n-am să mai

iscodesc să aflu ce o animă pe Simone Doucet. Voi trece cu vederea – temporar – peste fascinaţia pe care mi-o inspiri, rămânând amuzant ca de obicei. De acord?

Simone compară în minte satinul ispititor al cearşafurilor din dormitorul ei cu stilul amuzant ca de obicei al lui Blue. Când începură să se contopească, genunchii i se înmuiară şi fu nevoită să se aşeze la loc.

— De acord, răspunse ea, cu o octavă mai jos decât în mod normal.

— Atunci, spune-mi cum l-au cunoscut pe Nolan, îi ceru Blue, din nou pe un ton firesc, de conversaţie.

Relaxându-se cât de cât, Simone preferă să riposteze:

— Asta-i o întrebare pe care voiam să ţi-o pun eu ţie! Trebuie să recunoşti că prietenia dintre voi e cam neobişnuită.

— Mda, cred că este, zâmbi Blue. Nole şi cu mine am crescut practic împreună – începând cam de pe la vârsta de zece ani. Mama mea a murit când aveam cinci ani, aşa că Evie Smythe a umplut un mare gol apărut în viaţa mea. Oricum, Nole şi cu mine am fost colegi de şcoală, apoi şi la Harvard. Pe urmă, cu diplomele ca singure puncte luminoase în biografiile noastre cam slăbănoage, ne-am dus amândoi la New York.

Simone auzi o tuse delicată dinspre uşă; doamna Dreiser venise să ia farfuriile şi să-i întrebe dacă doreau desertul. Refuzară amândoi, cerând în schimb cafea.

După plecarea menajerei, Simone reluă conversaţia de unde o întrerupseseră.

— De ce la New York?

— Nolan voia să fie actor, iar eu…

Se opri. Pentru prima oară, Simone îl văzu ezitând.

— Continuă, îl îndemnă ea, sorbind din vin.

— Îmi venise ideea să mă fac dramaturg.

— Poate o să ţi se pară o întrebare prostească, dar dacă asta voiai, de ce-ai avut nevoie de diplomă de la Harvard?

— Poate fiindcă amândoi avuseserăm nişte taţi foarte practici şi era firesc să fim licenţiaţi. Deşi mă îndoiesc că oricare dintre taţii noştri s-ar fi opus prea vehement, dacă alegeam altceva, încheie, ridicând din umeri.

— Iar la New York ce s-a întâmplat?

Blue râse.

— Un dezastru. Tot timpul eram faliţi – sau, cum spunea Nolan, „strâmtoraţi financiar”. Eu am rezistat câţiva ani, după care m-am angajat la o casă de brokeraj. Nole a stat cât a stat, înainte de a decide că adevăratul lui bon de masă era licenţa.

Zâmbi, privind-o în ochi.

— Cred că, începând de-aici, îi cunoşti trecutul.

Simone dădu din cap, tăcută, imaginându-şi-i pe cei doi tineri impulsivi şi plini de vise care treceau prin nişte aventuri atât de fascinante. Aventura ei era oricum, numai fascinantă nu. Decât pentru masochişti, eventual.

— La New York aţi locuit împreună?

— N-am locul niciodată efectiv împreună. Un timp, am avut camere cu chirie într-un fel de magherniţă comunală, rezervată pentru tinerele speranţe din teatru şi diverşi… „artişti”, sublinie el cuvântul, schiţând ghilimelele cu degetele în aer. N-am stat mult acolo. Era mai mult lumea lui Nolan decât a mea, aşa că mi-am căutat o locuinţă proprie. După ce m-am mutat, nu ne-am mai văzut prea des.

Ridică din umeri.

— Când ai aflat că Nolan era gay?

— În clasa a zecea.

— Iar asta nu v-a inhibat prietenia?

Blue tăcu un timp, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— Aş vrea să fi fost aşa. Să fi avut vederi destul de largi încât să nu mă deranjeze – dar m-a afectat. Când mi-a spus, eu eram un adolescent de şaisprezece ani, macho, ignorant şi plin de sine, şi am reacţionat ca atare. Poate mi-ar fi fost mai uşor dacă ştiam şi eu câte ceva, dar habar n-aveam de nimic. Încă de pe-atunci, Nolan era un actor al naibii de talentat.

Zâmbi răutăcios.

— Şi pe urmă, într-o noapte, după multe beri – cum se obişnuieşte la şaişpe ani – mi-a spus. Ţin minte că plângea.

— Şi ce-ai făcut?

Ochii lui se abătură în altă parte. Ezită înainte de a răspunde.

— L-am pupat pe dinţi. L-am abandonat la fel de nepăsător ca pe un lepros în Evul Mediu.

Capitolul 6

Simone încercă să descifreze expresia lui Blue, devenită acum un amestec complex de amintiri ceţoase, regrete vechi şi vinovăţie. Voia să afle mai mult.

— Dar, până la urmă, aţi ajuns la New York. Ce s-a întâmplat?

— Mai multe. O dată, tatăl meu, agerul Thomas Blundell senior, m-a întrebat de ce Nolan nu mai trecuse pe la noi de-atâtea săptămâni. I-am spus că exista o problemă, că lui Nolan îi plăceau băieţii şi că nu mai umblam cu el. Crezusem că avea să-mi dea dreptate, dar el m-a privit în ochi şi m-a întrebat: „Şi? Thomas, eşti unul dintre băieţii ăia care-i plac lui Nolan?”

Tăcu un moment, frecându-şi gânditor bărbia cu degetul arătător.

— Ţin minte că m-am înroşit ca sfecla, şi pe urmă am început să mă umflu-n pene, bolborosind că în niciun caz nu eram.

— Şi tatăl tău ce-a răspuns?

— A spus: „Atunci, singura problemă e a ta, Thomas: că nu pui preţ pe prietenie.

— Atât a spus?

— Atâta tot. Şi a adăugat că mai stăm de vorbă după ce mă gândesc bine.

Simone tăcu, aşteptându-l să continue.

— Eu am crezut că era sonat. Cum să umblu eu cu un poponar? Nici vorbă de-aşa ceva, Doamne fereşte! L-am ocolit pe Nolan – şi pe mama lui – până la sfârşitul anului şcolar.

Îşi mută un moment privirea.

— Şi culmea e că mai eram şi mândru. Oricum, totul s-ar fi putut termina atunci, dacă în vara aia Nolan şi cu mine nu ne-am fi înscris la acelaşi program de instrucţie navală pentru tineret. Amândoi ne dădeam în vânt după ambarcaţiuni. Oricum, ca să n-o mai lungesc, odată, pe vreme rea – sau, mai bine zis, foarte rea – am căzut peste bord, iar Nole, idiotul, a sărit în apă şi m-a scos afară. A doua zi, când m-am dus să-i mulţumesc, mi-a aruncat o privire de să se topească tot cromul de pe mine şi m-a trimit înapoi la origini. Şi-a mai zis el şi altele.

Simone râse încet.

— Nici nu mă mir. Nolan poate fi foarte… direct.

— Când am răspuns că-i eram dator, a zis că nu-i datoram nimic, că oricum avea de gând să facă o baie şi, întâmplător, eu poluam oceanul, aşa că a făcut puţină curăţenie în apă. Şi a mai spus că se temea să nu se otrăvească vreun rechin cu mine.

— Nasol!

— Mda, foarte nasol, fu Blue de acord, cu o expresie

sardonică. Aşa că am stat de vorbă. Îi dusesem dorul, dar nu eram în stare să i-o spun. Cât despre Nole, el a zis că era mare păcar că nu era „destul de bărbat” ca să-mi fie prieten, dar îşi pierduse destul timp încercând să fie ceva ce nu era şi n-avea de gând s-o mai facă, nici pentru mine, nici pentru altcineva. După discursul pe tema sunt-ceea-ce sunt, am înţeles mai bine prin ce trecuse.

Pe chip îi apăru o expresie indescifrabilă.

Simone aşteptă.

Blue continuă după câteva momente:

— Adevărul e că niciodată n-am mai fost atât de apropiaţi ca în copilărie dar, date fiind deosebirile dintre noi, cred că aşa ceva era inevitabil. Însă am ajuns să ne înţelegem mai bine unul pe altul şi să ne acceptăm preferinţele.

Ridică un umăr, apoi îl coborî la loc.

— În materie de prietenie, tot e mai strânsă decât cele mai multe.

Şi, tăcând din nou, turnă în ceşti cafeaua care mai rămăsese.

Simone îşi învârti încet, gânditoare, piciorul paharului de vin golit.

— I-ai conferit valoare, cum spusese tatăl tău, medită ea, gândindu-se că l-ar fi plăcut mult pe tatăl lui Blue.

Zâmbetul lui deveni mai blând, mai cald, iar glasul mai profund, în timp ce schimba subiectul pe cel mai firesc ton.

— I-aş fi conferit şi mai multă valoare dacă ştiam că prietenia lui avea să mă ducă la o preşedintă de companie cu nişte ochi cenuşii mortali.

Propriii lui ochi luceau în lumina palidă a lampadarului.

Chiar în timp ce se dojenea singură pentru că era prea vulnerabilă faţă de vechile clişee cu muzică discretă, o cină în doi şi un decor intim, cuvintele lui Blue o încălzeau. În acel moment

din timp, Simone voia să-i savureze admiraţia, nu s-o respingă. Cunoştea riscurile, dar nu se putea opri, ca o mlădiţă de primăvară care se simte atrasă irezistibil spre soare.

Aşa că zâmbi, larg şi din toată inima, pentru prima oară după atâta timp încât îi pierduse şirul. Îşi simţi pieptul scăldat într-o căldură blândă. Şi plăcută. O senzaţie nespus de plăcută.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea, ştiind însă că din cuvinte lipsea convingerea, ştiind că vorbea într-o şoaptă răguşită.

Blue dădu din cap, cu ochii părându-i ţintuiţi spre gura ei. Îl auzi trăgând adânc aer în piept, îl văzu închizând un moment ochii.

— Ai dreptate, n-ar trebui. Ar trebui să-mi văd de treburi şi să te las şi pe tine să-ţi vezi de ale tale. Aşa e?

Era rândul ei să dea din cap. Avea dreptate. Exact aşa ar fi trebuit.

Brusc, Blue se ridică în picioare, întorcându-se cu faţa spre ea. Părea nedumerit şi furios.

— Şi-atunci, de ce n-o fac? De ce tot încerc să mă vâr pe sub pielea ta? Şi-n patul tău. Suntem cei mai nepotriviţi doi oameni de pe suprafaţa Pământului.

De astă dată, Simone trase aer în piept, regăsindu-şi parţial facultăţile mintale.

— Din nou ai dreptate.

— Eşti tot ceea ce nu-mi doresc de la o femeie – obsedată de carieră, autoritară, răsfăţată.

Se îndepărtă cu un pas, apoi reveni spre ea.

— Şi eşti prea bogată ca să-ţi fie ţie însăţi bine, o acuză el.

Deruta lui începea s-o încânte pe Simone.

— Nimeni nu e chiar atât de bogat, îl provocă ea.

— Şi mai poţi să pui şi o limbă destul de aspră ca să

raşchetezi cu ea coca navei Queen Mary, încheie sec Blue.

Simone sări în picioare.

— Nu-i adevărat! Nu ştii nimic despre mine – şi nici cât de-al dracului de aspră poate fi limba mea!

La asta, Blue zâmbi, la fel de rapid pe cât îi izbucnise furia. Când îşi cobor privirea spre gura ei, zâmbetul îi deveni răutăcios.

— Exact – dar fii sigură că vreau să aflu.

Îl privi încruntată, de la distanţa de un metru care-i despărţea. Un metru. Nu era destul.

Era prea mult.

Blue întinse braţele şi o trase spre el. Dacă n-o săruta – şi cât mai curând – avea să înnebunească. O ţinu strâns de încheieturi, imobilizându-i-le lângă umeri. O privi în ochi, în căutarea unui semn, a unei unde de dorinţă, şi nu văzu decât şocul, indignarea feminină faţă de comportamentul lui de om al cavernelor, dar continuă s-o ţină, coborându-i braţele pe lângă trup. Rămaseră faţă în faţă, respirând amândoi greu, neregulat.

— Sărută-mă, îi cer el încet, nerăbdător.

Simone ridică ochii. Blue ar fi vrut să citească în ei pasiune, dorinţă; în schimb, nu văzu decât nehotărârâră şi puţină teamă. Şi auzi un mormăit scăzut, parte de regret, parte de resemnare.

— N-ar trebui să fac asta, şopti ea, vorbind mai mult pentru sine, după care, strecurându-şi braţele pe după gâtul lui, îi trase capul în jos şi-i atinse buzele cu ale ei, atât de uşor, atât de şovăitor, încât un moment Blue crezu că doar i se păruse. Închise ochii şi rămase nemişcat. Nu un asemenea sărut îşi dorise, dar era promiţător şi, Doamne, ce senzaţie minunată, s-o aibă în braţe! Se părea că restul depindea numai de el.

O strânse şi mai tare, desfătându-se cu atingerea sânilor ei pe piept. Îi tatonă pecetea aproape desfăcută a buzelor, trecându-şi

limba pe deasupra, mângâind, gustând, până când sexul i se întări dureros. Gura ei era caldă, limba i se împerechea firesc cu a lui. Dorea mai mult. O dorea pe toată, dar Simone se smulse din braţele lui.

Privi amuţit cum se retrăgea, împleticită. Îşi apăsa buzele cu pumnul strâns. Părea ameţită şi speriată.

— A fost o greşeală, îngăimă ea. Îmi pare rău.

— Zi orice, tigroaico, fii orice, numai, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune că-ţi pare rău. În viaţa mea n-am mai…

Simone ridică o mână, făcându-l să tacă, şi clătină din cap.

— Nu. Nu mai spune nimic. Sunt prea multe pe care nu le înţelegi despre mine. Despre Anjana.

Făcu câţiva paşi, apoi se întoarse din nou cu faţa spre el.

— E complicat. Am făcut unele promisiuni. Mie însămi şi altora. Promisiuni pe care am de gând să le respect.

Se opri la fel de brusc pe cât începuse, privindu-l parcă nesigură de ceea ce urma, cât să spună, cât să nu spună. Un moment, nu vorbi niciunul.

Blue îşi trecu o mână prin păr, apoi reveni cu privirea spre ochii ei fermi.

— Atunci, vorbeşte-mi despre promisiunile astea…

Întinse mâna şi-i ridică bărbia cu degetul.

— Şi, te rog, nu-mi spune că ai jurat să nu faci sex până la patruzeci de ani.

Simone îşi retrase brusc capul.

— Nu e o glumă.

— Bine, atunci pune-mă la curent. Ce promisiune poate împiedica doi adulţi cu putere de consimţământ să facă ceea ce-au făcut adulţii de când galaxia a scuipat planeta Pământ în universul ăsta?

Buza ei de jos tremura uşor. Fir-ar să fie! îi făcea măruntaiele să pară de cauciuc sfărâmicios. Îşi dorea să fi fost unul dintre acei masculi emancipaţi de tip nou, care ştiu perfect de au de făcut în asemenea momente, dar nu era. Nu putea decât să aştepte.

— Am fost măritată. Ştiai? spuse ea într-un târziu.

Blue dădu din cap.

— Mi-a spus Nolan ceva… Ce s-a întâmplat?

Simone răamse un moment cu privirea în gol, apoi deveni rigidă.

— M-a părăsit.

Cuvintele erau asemeni unor gloanţe, dure şi neiertătoare. Gura i se încordă.

— Josephine a spus că ar fi trebuit să mă aştept, dar nu mă aşteptasem. Eram tânără, rebelă şi hotărâtă să-i dovedesc că se înşela. În ultimii câţiva ani am muncit pe brânci, dar nici pe departe la fel de mult cât m-am chinuit ca să-mi salvez căsnicia. A durat doi ani.

Se opri, clătinând din cap, pradă amintirilor.

— Până la urmă, a plecat.

— De ce?

Îl privi lung şi, prin noianul de emoţii rămase în urma sărutării lui, încercă să se decidă.

Nu vorbea niciodată despre Harper. Niciodată. Era prea umilitor, prea neclar în mintea ei. Ocoli privirea lui Blue. Nu confirmase căsnicia ei opinia Josephinei că nu exista niciun bărbat în viaţă care să merite să-i sacrifici mai mult decât o oră? Şi nu infirmase propria ei convingere naivă că, dacă dăruiai dstul, dacă iubeai destul, un bărbat îţi putea deveni aliatul cel mai de nădejde, prietenul cel mai apropiat şi amantul cel mai pasional, pentru toată viaţa?

Blue îşi rezemă uşor mâinile pe umerii ei, întorcând-o cu faţa spre el.

— Vorbeşte-mi, spuse, cu o expresie calmă şi curioasă. De ce n-a mers?

Simone îi dădu mâinile la o parte, adunându-şi puterile. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Atunci, poate, avea s-o lase în pace.

— A spus că era nevoie de eforturi prea mai ca să mă iubească, m-a acuzat că-i pretindeam prea mult.

Zâmbi trist.

— A zis că dragostea mea era ca o plantă agăţătoare care-i lua soaree.

Blue înclină capul, neîncrezător.

— O canalie poetică, nu-i aşa?

— Avea dreptate. Când ne-am căsătorit, aveam douăzeci şi unu de ani şi eram atât de însetată de dragoste încât aş fi făcut orice pentru el – pentru noi. Nu voiam decât să fiu cu el, aşa că mi-am abandonat studiile la Yale şi mi-am folosit toate resursele ca să devin soţia ideală.

Strânse un moment buzele.

— Habar n-aveam ce însemna asta, ca fiică a Josephinei, dar doream cu disperare să clădesc o căsnicie solidă. Doamne, eram atât de acaparatoare încât mă dezgustam până şi pe mine însămi. Asta a început să afecteze munca lui Harper. Avea cu optsprezece ani mai mult decât mine, era la apogeul carierei.

— Cu ce se ocupa?

— Era avocat, sau încerca să fie, când nu se ferea de asalturile mele pe frontul casnic. Eram nemulţumită de timpul pe care şi-l petrecea la birou şi i-am spus-o. Voiam să renunţe. Desigur, nu aveam probleme cu banii. Aveam eu destui pentru amândoi. Consideram că n-avea niciun rost să lucreze. După

părerea mea, era de ajuns că eram… împreună.

Plimbându-se prin încăpere, Simone continuă:

— Apoi, într-o seară, nu s-a mai întors acasă.

Trase adânc aer în piept, asediată de amintirea acelei nopţi, de durerea profundă a dezertării.

— Iar a doua zi am primit actele de divorţ. Şi nu l-am mai văzut niciodată.

— Niciun avertisment? Nimic?

Ochii lui Blue erau calmi, gânditori.

Simone râse crispat.

— Vreo mie, probabil. Şi pe toate le-am ignorat, sau am refuzat să le văd.

Se duse la fereastră, unde se aşeză pe marginea canapelei de sub pervaz.

— O singură dată, mult mai târziu, am vorbit cu el la telefon. Mi-a spus că-i părea rău, dar nu-mi putea oferi ceea ce doream eu.

Blue făcu câţiva paşi spre ea, rezemându-se cu mâinile de pervaz.

— Şi unde era mă… Josephine, în timp ce se întâmplau toate astea?

— Mă aştepta să mă întorc, răspunse Simone, rezistând pornirii de a-şi frământa mâinile. Ştiusem că n-ar fi fost de acord să mă las de şcoală şi să mă mărit cu Harper, aşa că nu i-am spus decât după nuntă. I-am telefonat la Anjana, i-am spus ce făcusem, şi…

Se întrerupse, înghiţind în sec.

— Şi? o încurajă Blue, cu blândeţe.

— Mi-a spus să n-o mai caut până nu lua sfârşit căsnicia. Avea să mă aştepte – şi Anjana la fel.

— Căca-m…!

Blue îşi frecă ceafa, cu o expresie de dezgust şi şoc.

— Îmi pare rău.

Simone nu ştiu pentru ce anume îi părea rău – pentru că înjurase, sau pentru lipsa de afecţiune maternă a Josephinei. Oricum, nu conta.

Se îndreptă de spate, întorcându-se spre el, şi se ridică.

— După divorţ, i-am telefonat. Nu mai vorbiserăm de doi ani. Ne-am întâlnim la masă. Voiam să-mi reiau viaţa dinainte, iar Josephine mi-a oferit-o. Plănuiam să-mi termin studiile la Yale şi să lucrez la Anjana. M-a încurajat în ambele sensuri. Când am absolvit şi eram gata să încep, i-am promis – şi mi-am promis şi mie – că Anjana va fi întotdeauna pe locul întâi. Nu puteam risca să devină miza vreunui divorţ încâlcit.

Îl privi drept în ochi, simţind ezitarea numai în adâncul inimii.

— Nu vreau complicaţii, Blue.

— Iar eu asta sunt?

— S-ar putea – dacă te-aş lăsa.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii.

— E târziu.

Cu un sentiment de epuizare şi vulnerabilitate, se întoarse spre uşă.

Blue nu-i luă în seamă intenţia.

— Iar obsesia asta cu Anjana a dat rezultate?

Simone arătă cu un gest larg camera luxoasă, străduindu-se să-şi păstreze tonul calm şi firesc.

— Ce părere ai? Aici am tot ce-mi doresc.

Blue îi urmări mişcarea mâinii, apoi o privi iritat.

— Nu asta am vrut să spun şi ştii foarte bine. Te-am sărutat, mai ţii mine? Prin sângele tale circulă sânge cald. Nu-ţi poate fi uşor să sacrifici o asemenea pasiune pe altarul comerţului. Sau şi

la asta ai un răspuns?

Deodată, tendinţa lui Blue spre a pune întrebări atât de directe începu s-o irite. Făcu un efort să-şi stăpânească furia. În chip ciudat, se calmă destul de uşor.

— Vorbeşti despre sex, desigur. Uitasem că, atunci când e vorba să judece calitatea vieţii mele, bărbaţii îl consideră factorul critic.

Îl privi cu răceală.

— Cum spuneam, s-a făcut târziu.

Şi dădu să iasă.

Blue o apucă de braţ.

— Nu mi-ai răspuns.

Simone se smulse din mâna lui, hotărâtă să-i administreze un şoc.

— Bagă-ţi minţile-n cap, Blue. Oamenii bogaţi – bărbaţi sau femei – nu duc lipsă de sex. Se găseşte pe toate drumurile. Nu e nevoie decât de bani.

Rezistă imboldului de a-şi coborî privirea.

— L-ai cunoscut pe Henri. Josephine mi-a spus că e fermecător, şi în pat, şi în afara lui.

— Ai fi în stare să faci una ca asta? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Simone îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare, de mii de ori. Nu se intimidă.

— De ce nu? La urma urmei, aşchia nu sare departe de trunchi.

Ajunsese la uşă, când îi auzi întrebarea – care o făcu să încremenească.

— Atunci, ia zi, cât costă în ultima vreme o tăvăleală zdravănă prin fân? se interesă el, fără nicio intonaţie. S-ar putea să mă

intereseze un ciubuc.

Incredibil! Fără o vorbă, se răsuci spre el.

Blue stătea rezemat de perete, lângă canapeaua de sub fereastră, cu braţele încrucişate pe piept. Era înnebunitor de nonşalant, privind-o sigur pe sine şi fără să clipească – şi seducător ca o flacără în noaptea rece. Simone n-avea de unde şti cum îi interpreta tăcerea crispată.

— N-o fi sărind departe aşchia de trunchi, comentă el încet, dar nu semeni deloc cu mama ta – şi nu vei semăna niciodată, la fel cumnici Nolan Smythe n-ar putea să semene cu mine.

În chip ciudat, cuvintele lui o durură şi o înspăimântară. Josephine era o femeie de afaceri puternică şi realizată. Anide zile, Simone îi studiase toate mişcările, se străduise să devină la fel de hotărâtă şi încrezătoare în forţele proprii. Iar acum, în sfârşit, ajunsese preşedinta corporaţiei Anjana. Nu conta că, printre aptitutinile nou-dobândite, îndoielile îi creşteau caburuienile. Nu conta că o paraliza neliniştea în toate momentele critice, nici că în unele nopţi dormea pe apucate, sau deloc. Se ascundea bine – chiar şi de Josephine.

Dar nu şi de Blue. Citea în ea ca într-o carte deschisă – dar se înşela, cu siguranţă. O străbătu un fior. Dumnezeule, dacă nu era ca Josephine, dacă nu putea fi Josephine, atunci cine era…?

Se întoarse din nou spre uşă şi abia când atinse mânerul de cristal al acesteia îl mai privi o dată, peste umăr.

— Te înşeli, Blue. Sunt fiica ei. Atâta timp cât vom lucra împreună, ar fi bine să ţii minte asta. Şi, pentru început, n-ar strica să păstrăm distanţa.

În timp ce-i întorcea spatele, îi simţi ochii sfredelind-o. Îl auzi şoptind, mai mult pentru sine decât pentru ea.

— Putem încerca, tigroaico. Putem încerca.

Capitolul 7

În următoarele câteva zile, Simone nu-l mai văzu decât rareori pe Blue, iar când Cranway contramandă – din nou – o întâlnire, Blue dispăru aproape cu totul. Când îl întrebă pe unde umbla, el îi răspunse că se întâlnea cu oamenii lui din Londra şi, imediat ce afla ceva, avea s-o anunţe. Îşi însoţise promisiunea cu un salut ironic şi un zâmbet şi mai ironic.

Enervantul!

În ultimele nouă zile o însoţise la două dineuri, numai la insistenţele ei, iar cu acele ocazii, deşi se comporta impecabil de corect, detaşarea lui plină de umor o irita atât de tare încât începu fie să anuleze alte angajamente, fie să se ducă singură. Prezent sau absent, Blue o clăca pe nervi, într-o cadenţă neliniştitoare.

În timp de se plimba prin biblioteca tăcută, Simone îşi dădu seama că nu-l mai văzuse din dimineaţa zilei trecute. Încă nu se întorsese, dar era exclus să se lipsească de el în weekendul la Haliwynd House. Se uită la ceas. Era trecut de patru şi jumătate. La dracu'! Casa lui Hallam era la cel puţin o sută cincizeci de kilometri vest de Londra. Aveau să întrâzie. Dar nu conta. Blue avea să vină cu ea fie şi dacă trebuia să-l ia pe sus.

După ce se întorcea din misiune, desigur. O misiune la care Simone prefera să nu se gândească.

Blue reveni acasă la ora cinci. Intră în holul primitor, scuturându-şi stropii de ploaie de pe haină, şi şi-o scoase chiar în timp ce intra Nance, care parcase maşina.

— Ieşi din nou, Blue? îl întrebă acesta.

— Nu, Nance, mulţumesc, am să…

— Nance, te rog să fii gata cu maşina la cinci şi jumătate. Astă seară suntem aşteptaţi la Haliwynd. De fapt, eram aşteptaţi la şase.

Întorcându-se, Blue o văzu pe Simone în uşa bibliotecii. Îl privi cu subînţeles, înainte de a continua.

— Am sunat deja ca să anunţ că vom întârzia, din cauza naturii imprevizibile a programului domnului Blundell.

La vederea expresiei ei severe, Blundell se strâmbă teatral. Nu uitase de weekendul la ţară, în casa lui Hallam, deşi ar fi preferat să uite.

Nance dădu din cap şi se îndepărtă prin antreu, cu mersul lui greoi.

Privind pe urmele lui, Blundell înjură în gând. Detesta gândul de a petrece două zile cu lunecosul de Hallam. Încă nu avea destul date pentru a-şi dovedi suspiciunile, dar era aproape, al dracului de aproape.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune unde-ai fost toată ziua, îl repezi Simone.

— Ţi-a fost dor de mine, iubito? Sau s-a răcit ciorbiţa?

Simone deschise gura, apoi o închise la loc.

— Eşti… of, nici nu mai contează cum eşti! se răsti ea, răsucindu-se pe călcâie, spre bibliotecă. Du-te numai şi pregăteşte-te, da? Nu-mi place să întârzii şi am pierdut deja apetitivele.

Blue privi încruntat pe urmele ei, nedumerit şi iritat de tonul acela regal. Crezuse că lăsaseră în urmă faza fentelor şi a eschivelor.

În uşa bibliotecii, Simone se întoarse din nou.

— Apropo, a telefonat o persoană numită Lily. Ar dori s-o suni imediat. Părea foarte insistentă.

Blue zâmbi.

Simone se încruntă.

Era geloasă – sau, cel puţin, curioasă. Inima lui Blue începu să bată cu putere.

— N-a lăsat numărul, adăugă Simone, văzând că Blue nu-i răspundea.

— Îl am, spuse el fără nicio altă explicaţie.

Apoi se uită la ceas.

— Ar fi cazul să mă grăbesc. Să nu-l facem pe bătrânul Gus să ne-aştepte.

Urcă trei trepte, apoi auzi din nou vocea Simonei, atent modulată:

— A, iar cina la Haliwynd va fi cu siguranţă în ţinută de seară, Blue, te rog.

— Perfect. Cu cravată neagră.

Era de-ajuns pentru a-l face pe un bărbat în toată firea să izbucnească în plâns, dar la fel era şi vedenia în alb care-l privea din uşa bibliotecii. Blue urcă restul treptelor câte două, iar când ajunse pe palier se hotărâse. Ideea cu ţinutul distanţei era un fiasco. Se hotărî s-o lase pe Maica Natură să-şi facă de cap, în stilul ei haotic, ca de obicei. Ba chiar, să-i dea şi el o mână de ajutor – ce mama dracului!

Simone privea pe fereastra Rolls-Royce-ului. Ploaia încetase, ultimii nori perlaţi risipindu-se de pe cerul de safir, iar peisajul din jurul lor sclipea umed.

Enorma casă de piatră părea desprinsă din vechile legende engleze. Se înălţa în mijlocul peluzelor cu grandoarea trufaşă a unei moştenitoare bătrâne şi puternice. Ferestrele înalte, cu şprosuri, se înşirau pe toată lăţimea parterului, iar intrarea principală era încadrată între coloane de marmură. Într-o parte de

întindea un lac.

Blue fluieră încet, cu admiraţie.

— Îţi place? îl întrebă Simone.

— Îmi place istoria. Şi se pare că pereţii ăştia ascund destul de multă. Ai idee cât de veche e?

— A fost construită în 1749.

— Şi cum a pus mâna pe ea Hallam?

— Prin căsătorie.

O privi întrebător. Simone bănui că se gândea la Shandra, femeia care îl însoţise pe Gus Hallam la dineul Josephinei.

— A fost a primei lui soţii, Margaret. A murit acum cinci ani. Tatăl ei a fost al zecelea Conte de Haliwynd, dar a murit falit. Margaret a avut de ales între a deschide casa pentru public, sau a se mărita cu un bărbat bogat. Gus îşi dorea proprietatea Haliwynd de ani de zile, aşa că, la moartea tatălui său, când i-a moştenit averea, i-a făcut lui Margaret o ofertă pe care ea nu i-a putut-o refuza. Au cheltuit o avere cu renovarea. Iar acum, arătă ea spre casă, care părea să se mărească tot mai mult pe măsură ce se apropiau, îi aparţine lui, toată.

Blue privi câteva momente pe fereastră.

— O căsătorie pentru o casă. Pare un aranjament cam cinic.

Simone era de aceeaşi părere, dar nu apucă să răspundă, căci Rolls-Royce-ul opri în faţa casei.

— Am ajuns, spuse ea, fără niciun rost.

Imediat, uşa masivă de la intrare se deschise, lăsând să se reverse o lumină gălbuie, iar pe porticul larg din faţa casei ieşi un grup de oameni îmbrăcaţi elegant.

Nance deschise portiera, iar Gus Hallam îi întinse Simonei mâna, pentru a o ajuta să coboare.

— Simone, mă bucur atât de mult că ai venit!

Şi, cu un gest exagerat, îi luă mâna într-ale lui şi i-o sărută.

Blue ieşi din maşină, în urma Simonei, întinzându-i mâna lui Hallam. Acesta i-o strânse, dar atât de indiferent încât Simone se înfurie într-o clipă. Cum îşi permitea să-l trateze pe Blue ca pe un servitor? Apoi, o cuprinse remuşcarea. Nu la fel se purtase şi ea, toată săptămâna?

Se întoarse spre Hallam.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am pierdut cina?

— Nu, i-am spus bucătarului să mai aştepte. Nu vă grăbiţi, acomodaţi-vă. Sunt sigur că pe oaspeţii mei nu-i va deranjă să mai bea un rând.

— Mulţumesc, aşa vom face, răspunse Simone. Ne poate conduce cineva al camerele noastre?

— Fireşte.

Gus pocni din degete.

— William, vezi de bagajele domnişoarei Doucet, iar pe urmă vino să-l conduci pe şofer în camera lui.

Din mulţime se desprinse un tânăr slăbănog, coborând scara în fugă. Aruncă o privire spre genţile din mâinie lui Blue.

— Pot să le iau, domnule? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, William. Ia-o înainte. Le pot căra şi singur.

— Prea bine, domnule. Atunci, poftiţi pe-aici.

Simone şi Blue îl urmară pe William pe două scări şi o galerie prelungă, ornamentată, printre nenumărate uşi, busturi şi uleiuri ale aristocraţiei engleze de mult duse pe lumea cealaltă. Tânărul se opri la ultima uşă.

— Camera dumneavoastră, domnişoară, spuse el, deschizând uşa şi dându-se la o parte pentru a le face loc Simonei şi lui Blue să intre.

— Mulţumesc. Şi unde e camera domnului Blundell?

— Chiar vizavi, domnişoară, arătă William cu capul spre uşa din faţă.

— Mulţumesc încă o dată. Te rog, du bagajul domnului Blundell în camera dumnealui.

Simone îl urmă pe William până la uşă, o închise şi se rezemă de ea.

— Crezi că-i adevărat ce se spune despre casele astea englezeşti vechi de la ţară? întrebă Blue.

— Nu ştiu. Ce se spune?

— Că adevăratele distracţii din weekend încep abia după ce se sting luminile, când lorzii şi doamnele pornesc spre furiş pe coridoare, fiecare spre dormitorul partenerului pe care şi l-a ales. O gazdă cu adevărat bună ştie cine cu cine se culcă şi are grijă să scurteze drumul cât mai mult posibil.

— N-am ştiut, răspunse Simone, gândindu-se cât de aproape era camera lui Blue, lucru care o făcea să se încălzească toată.

— Totul e foarte civilizat, am auzit, continuă el. O bătaie în uşă, după miezul nopţii, o prezentare în şoaptă şi o invitaţie politicoasă de a intra.

În sfârşit, Blue zâmbi, cu o expresie ironică în ochii lui albaştri, făcând un pas spre Simone.

— Riscantă treabă răspunse ea, roşind sub efectul privirii lui. La câte uşi sunt pe coridorul ăsta, cu pericolul de a face greşeli jenante… sau de a fi primit cu un refuz…

— A, dar tocmai asta-i partea cea mai avantajoasă. Dacă persoana dorită nu doreşte întâlnirea – sau are alte… ocupaţii – se preface că doarme, pentru a proteja delicatul amor propriul al curtezanului. Nu e niciun risc. Şi-n plus, un armăsar londonez asezonat serios ştie dinainte cine-l va primi şi cine nu.

N-o scăpa o clipă din privire.

Simone îşi ţinu respiraţia, rezistând imboldului de a-şi face vânt.

— Şi cum poate şti asta? îl întrebă, cu o voce scăzută care suna străină chiar şi în propriul ei auz.

Blue se apropie, ridicându-i bărbia cu nodul degetului mare. Privirea lui era intensă, iar glasul răguşit, fără urmă de sarcasm, când îi răspunse:

— După felul cum îl priveşte, cu curiozitate şi nerăbdare. După nivelul cu care creşte temperatura în fiecare cameră unde se nimeresc împreună, după cum coboară privirea ei spre gura lui, când el îi spune că o doreşte.

Privirea Simonei coborî spre gura lui.

Blue o sărută încet, abia atingând-o, mai mult ca o adiere caldă decât ca o mângâiere. Simone încercă să se apere, să oprească valul de căldură care-i topea oasele şi muşchii. Nu trebuia să facă asta! Blue îi frecă uşor cu degetul buza de jos, privind frământarea cărnii pline.

— Şi încă ceva – buzele ei tremură sub ale lui, mai şopti el, înainte de a-i cuprinde faţa în mâini pentru a o săruta din nou, mai profund, mult mai profund, deschizându-i gura cu buzele lui, insistând să nu se mai împotrivească limbii sfredelitoare.

Cum am ajuns aici? se întrebă Simone, ca prin ceaţă. Cum am ajuns în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, cu bărbatul cel mai nepotrivit din toţi? Închise strâns pleoapele, hotărâtă să nu deschidă ochii decât când lumea redevenea aceeaşi dinainte ca el s-o fi sărutat.

Blue pesemne că-i simţi încordarea, căci o strânse şi mai tare.

— Nu te feri, îi ceru el încet, sărutându-i părul. Nici fizic, nici mintal. Lasă-te în voia mea…

Simone se relaxă, simţindu-i zâmbetul pe păr.

— Trebuie să discutăm, murmură ea, impunându-şi să vorbească pe un ton cât mai sigur. Nu putem continua aşa. Nu poţi continua aşa.

Îl privi cu severitate, neluând în seamă vocea care-i striga că era o ipocrită dacă încerca să-l acuze pe el pentru un asemenea caz sigur de combustie spontană.

Blue o privi lung, înainte de a da din cap.

— De acord, răspunse el, serios ca un predicator, cu excepţia lucirii din ochi. Dar mă tem că discuţiile trebuie să mai aştepte.

Bătu cu degetul în ceasul de la mână, privind-o pe Simone cu regret ironic.

— Şi trebuie să-mi iau costumul ăla cu cravată neagră după care te dai în vânt.

Simone nu se putu hotărî dacă să-i dea una-n cap, sau să se arunce în braţele lui. Dar Blue nu-i lăsă timp să facă niciuna, nici alta. Zâmbind, o sărută uşor pe obraz şi plecă fără o singură privire în urmă, spre camera lui.

Cina se lungea la nesfârşit…

Simone stătea lângă Hallam, care avea locul din capul mesei. Blue se afla la exact douăsprezece scaune distanţă – le numărase – lângă Shandra McQuaid. Dacă Gus Hallam urmărise ceva anume, cazându-i în camere alăturate, intenţiile lui nu includeau şi masa.

Căscă discret la adăpostul şervetului. Musafirii se pronunţau despre starea economiei şi nenorocirile cauzate de politica partidului de guvernământ asupra averilor lor: impozite, valori imobiliare, impozite, sindicate, impozite…

Masa zumzăia într-o unanimitate incoloră. Numai Shandra McQuaid părea într-o stare de animaţie continuă, străduindu-se să reţină atenţia lui Blue pe tot parcursul cinei. Simone privi spre ea,

în lungul mesei.

Femeia aia nu se oprea nici măcar o secundă din turuială?

Şi trebuia neapărat să-şi puncteze fiecare propoziţie atingându-l pe braţ?

Îl văzu pe Blue zâmbindu-i roşcovanei şi în stomac i se căscă o prăpastie. Împinse cu linguriţa fraga singuratică din desertul neatins. Dacă Shandra captura interesul lui Blue, îşi spuse categoric, cu atât mai bine. Avea s-o lase pe ea în pace, astfel încât se putea ocupa de probleme mai importante, fără să-şi mai consume energia mintală cu un bărbat capabil să-i distrugă cât ai clipi viaţa atât de ordonată.

Riscă o privire în lungul mesei. De astă dată, Blue îi zâmbi. Când îi făcu ştengăreşte cu ochiul, viaţa ei atât de ordonată primi cea mai năprasnică directă în bărbie. Politicos, Blue înclină capul spre neobosita Shandra, dar fără s-o scape un moment pe Simone din ochi. Simone coborî privirea, hotărâtă să-şi îndulcească gura uscată ca nisipul deşertului cu singuratica fragă din farfurie.

— Doamnelor, domnilor, propun să trecem în salon, sunteţi de acord?

Hallam se ridică, oferindu-i mâna Simonei. Când aceasta i-o întinse, Hallam şi-o potrivi sub braţ, posesiv, pentru a o conduce printr-o pereche de uşi cu arcade.

Blue simţi un junghi în pântece. Ticălosul ăla libidi…

— Blue?

Din spatele scaunului său, Shandra îl privea cu curiozitate sinceră.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, scrâşni el. Mă simt excelent.

Îi oferi braţul.

— Mergem?

Cei treizeci şi ceva de oaspeţi se adunară în salonul formal, cu plafon înalt, reluându-şi subiectele de conversaţie. După ce scăpă de Shandra, care acum se bucură de atenţiile lui Geoffrey, fiul lui Sir Michael, Blue nu mai suportă să-l vadă nicio clipă pe Hallam gudurându-se pe lângă Simone. Porni spre terasă. Se hotărâse să facă o scurtă plimbare prin grădină.

Peste douăzeci de minute, la întoarcere, tocmai păşea pe prima treaptă a terasei, când auzi vocea Simonei.

— Nu face asta. Te rog. Am venit aici ca să discutăm afaceri. Nimic altceva.

Părea furioasă – şi deznădăjduită.

— O, dar, Simone draga mea, există mai multe feluri de afaceri şi mai multe feluri de fuziuni. Dacă găsim stimulentele potrvite, poate vom reuşi să… cum ziceţi voi, americanii?… să „batem palma” astă seară.

Era Gus Hallam. Blue grăbi pasul.

— Gus, dă-mi drumul!

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Râsul lui Hallam străpunse sufletul lui Blue ca un stilet tăios, astfel încât urcă ultimele trepte două câte două. Scrută rapid din ochi teraza întinsă. Îi văzu, luminaţi din spate de lună, la marginea opusă. Simone împingea pieptul lui Hallam care o ţinea de umeri. Blue îşi stăpâni mânia, strânse pumnii în buzunare şi porni agale spre ei.

— Ce noapte minunată, comentă el scrâşnit, cu un zâmbet nevinovat pe buze.

Hallam se răsuci în loc, smulgându-şi mâinile de pe umerii Simonei ca şi cum s-ar fi electrocutat.

Rezemându-se de balustradă, Blue îşi încrucişă braţele pe

piept şi continuă, pe un ton nepăsător:

— Grozavă casă, Hallam. Cred că te costă o droaie întreţinerea. Câte camere ai aici, cincizeci, şaizeci…?

— Şaptezeci şi cinci, răspunse ţeapăn Hallam.

Blue fluieră.

— Şaptezeci şi cinci de camereee…! Nu mai spune!

Simone se relaxase vizibil. Dacă nu cumva i se părea, în lumina lunii, gura ei delicioasă se arcuise într-un zâmbet de recunoştinţă.

— Bună investiţie, aş zice, urmă Blue. Cam cât să coste o casă ca asta?

Hallam nu se osteni să-şi ascundă nemulţumirea faţă de o întrebare atât de obraznică.

— Nu te priveşte cât mă costă pe mine casă, Blundell. Întrebarea dumitale dovedeşte şi ignoranţă, şi proastă creştere.

— Chiar aşa? replică Blue, desprinzându-se de balustradă.

— Chiar aşa! se răsti Hallam.

— Ei, cred că ignoranţa şi proasta creştere nu-ţi sunt deloc străine, nu-i aşa? remarcă Blue. Totuşi, aş vrea să ştiu cum finanţezi ditamai căsoiu'. Unui om ca mine i-ar plăcea să se retragă aici… cu o pensie generoasă, desigur…

Neluând în seamă privirea curioasă a Simonei, Blue urmări atent reacţia lui Hallam.

Privirile li se ciocniră, în timp ce tensiunea devenea palpabilă. Hallam îşi plecă cel dintâi ochii. Când ridică din nou capul, afişase un zâmbet onctuos.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, bătrâne. Mai am mult până la pensie. Şi-acum, dacă ne scuzi, adăugă el, oferindu-i braţul Simonei, cred că e timpul să ne întoarcem la ceilalţi musafiri.

Simone se uită de la unul la altul, fără a schiţa niciun gest de

a lua braţul lui Hallam. În schimb, se apropie de Blue. Acesta se rezemă din nou de balustradă.

— Ce-ar fi să te duci numai tu, Gus? Cred că eu am să mai stau un timp aici, la aer, spuse ea.

Chiar şi în lumina slabă de pe terasă, enervarea lui Hallam fu vizibilă. Îi privi pe amândoi pe rând.

Apoi îşi retrase braţul, dând scurt din cap.

— Foarte bine, spuse el pe un ton îngheţat.

Făcu doi paşi spre uşile deschise ale salonului, apoi se opri din nou.

— Apropo, bătrâne, eu nu m-aş gândi prea mult la costul casei ăsteia. Îţi depăşeşte cu mult mijloacele. Doar dacă, nu cumva, apanajele funcţiei dumitale actuale sunt mai mari decât presupuneam…

Făcu o pauză, timp în care pe trăsăturile lui aristocratice se aşternu un rânjet.

— Fireşte, orice e posibil, cred. Am auzit că persoanele suspuse de la Anjana plătesc bine pentru anumite, mm… aptitudini. Ia s-auzim, cât câştigă în ultima vreme un consultant financiar talentat pentru „serviciile” lui?

Pricepând imediat aluzia, Blue schiţă o mişcare spre el.

— Dacă nu…

Mâna Simonei pe braţ îl opri la timp.

— Ai dreptate, Gus, spuse ea, privindu-l pe Hallam drept în ochi. Anjana plăteşte într-adevăr bine. Cât despre talentele financiare ale lui Blue, din nou ai dreptate. Este foarte talentat – şi meticulos – după cum vei vedea când îmi va preda raportul final despre Hallam Porcelain.

Îl privi cu răceală.

— Abia aştept să-l văd.

Hallam ezită un moment.

— Vei vedea ceea ce ţi-am spus eu, Simone: o companie solidă, la un preţ cinstit.

— Poate că da…

Apoi, ridicând uşor bărbia, Simone adăugă:

— Poate că nu.

Gus Hallam se încruntă, dădu scurt din cap, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Mai calmat, Blue observă că Simone continua să-l strângă de braţ, cu mâna tremurându-i şi respiraţia sacadată.

— Gata, tigroaico, e-n regulă acum. Linişteşte-te.

— Nu trebuia să fiu atât de…

Simone se întrerupse, negăsindu-şi cuvintele.

— Onestă? sugeră el zâmbind.

— Deschisă. S-ar putea să fi distrus totul. L-am jignit.

— Nu crezi că a fost cam pe dos? Nu pe el l-am văzut împingându-te pe tine, când am venit pe terasă.

— Nu, dar…

— Fără niciun „dar”. Ai fost extraordinară. Dacă nu erai tu, ar fi-nceput aici o încăierare ca-n cele mai răpciugoase cârciumi din Londra. Tipul, arătă Blue cu bărbia spre uşa pe unde dispăruse Hallam, are o mutră la mare nevoie de restaurare – ca şi casa asta, cândva…

Simone făcu un efort să-i susţină privirea. Cu incertitudinea citindu-i-se în ochi, înghiţi în sec, încercând să se desprindă din mâna lui. Blue continuă să-i ţină strâns braţul, mângâind-o pe bărbie cu degetul mare.

— Întotdeauna eşti atât de auto-exigentă, de hotărâtă să ghiceşti intenţiile tuturor?

Spre marea lui surprindere, Simone închise ochii, apoi se

aplecă înainte, îl cuprinse cu braţele şi-şi rezemă capul pe umărul lui.

— Blue…

— Mmm…?

Când Simone dădu să se retragă, Blue nu făcu decât s-o ţină mai strâns.

— Uneori, nu mai vreau… spuse ea, încordându-se, cu degetele încovoiate pe reverele lui. Îmi vine s-o iau la fugă, să mă ascund… dar nu ştiu unde.

De astă dată se retrase, iar Blue îi dădu drumul, aşteptând-o să continue.

— Nu ştiu de ce-ţi spun asta. Sunt sigură că nu are niciun sens…

Blue ştia că ar fi trebuit să-i răspundă, ştia că, în cazul oricărei alte femei, şi-ar fi găsit imediat cuvintele. Acum, i se opreau în gât, grele şi dureroase ca nişte bulgări de metal.

Gândurile i se învălmăşeau, iar sângele îi vâjâia asurzitor prin urechi. Nu mai putea să respire.

O iubea!

Închise un moment ochii în faţa valului de emoţii, în care se amestecau frica şi însufleţirea, ameninţând să-l dea peste cap. Când îi deschise din nou, Simone îl privea, cu o expresie nesigură şi temătoare în ochii ei cenuşii, dilataţi.

— Te-am făcut să te simţi prost, murmură ea. Îmi pare rău. Hai să intrăm în casă. Cine ştie ce spun pe seama noastră.

— N-au decât să spună, mormăi el, cu un glas străin şi aspru.

Nici acum nu ştia ce să răspundă. Nu i se întâmpla chiar zilnic să se îndrăgostească. Voia să fie singur cu femeia cu care avea de gând să-şi petreacă tot restul vieţii.

— Hai să plecăm, propuse el pe neaşteptate, nescăpând-o o

clipă din privire.

Simone se holbă la el, cu gura căscată.

— Să plecăm…? repetă ea. Să plecăm de-aici, vrei să spui, acum? Noi doi?

Blue observă că nu prea înţelesese – dar nici nu-i refuza propunerea.

— Exact asta vreau să spun. Cum ar zice prietenul nostru comun Nolan, farsa a durat destul.

Expresia pe care o auzise de atâtea ori o făcu pe Simone să zâmbească, înainte de a redeveni serioasă.

— Nu pot face asta, spuse ea cu o voce nesigură.

Blue se aplecă spre urechea ei, mai-mai s-o sărute, întrebând încet:

— Nu poţi, sau nu vrei?

— Nu se cade, mai bine zis.

Se vedea clar că o tenta ideea. Atunci, de ce nu şi-ar fi forţat puţin norocul? o strânse la piept, atingându-i uşor gura cu a lui.

— „Nu se cade” e departe de a fi un motiv serios, declară el ferm.

— Şi unde să mergem? E aproape miezul nopţii.

Vocea Simonei devenise mai senzuală, iar cuvintele îi erau însoţite de gâfâieli mărunte.

— La Paris, la Roma, la Madrid… în paradis, şopti el, înainte de a o săruta cu toată puterea de convingere pe care o avea. Hai înapoi la Londra, adăugă pe neaşteptate, spre propria lui surprindere, la fel de mare ca a Simonei.

Capitolul 8

— Trezeşte-te, tigroaico. Am ajuns.

Cuvintele lui Blue, auzite ca prin ceaţă, fură însoţite de o scuturătură uşoară.

— Şi dacă nu găsim repede un pat – împreună – va trebui să-mi dea cineva un analgezic, mârâi încet Blue, mângâindu-i părul.

— Hmmm?

Simone deveni conştientă că locul de sub ea se clătina. Strângând pumnul pentru a se sprijini, apucă materialul unei cămăşi. Tresări buimacă, încercând să se dezmeticească.

— Simone, trebuie să te ridici. Te rog.

Luciditatea îi reveni odată cu inconfundabila realitate a trupului bărbătesc dur pe care-l folosise ca saltea. Se ridică brusc, rezemându-se cu o mână de coapsa lui.

Blue expiră adânc. Simone îi privi ochii care se închideau încet, cu pleoapele grele de somn. Îşi dădu seama că prin ceaţă că Nance descărca portbagajul.

Atingându-i părul şi aranjându-i după pavilionul urechii şuviţele rebele, Blue întrebă:

— Ia zi, faptul că visezi la pieptul meu, de când am trecut de Oxford, e o… penitenţă, sau un preludiu?

Ar fi trebuit să fie jenată. Nu era. Clătinând din cap, Simone nu putu decât să zâmbească.

— Ştiam eu că trebuia să-ţi dau paraşuta aia.

— Prea târziu, răspunse el fudul.

Simone redeveni serioasă.

— Ai dreptate. Acum e prea târziu.

Privirile li se încrucişară. Blue se aplecă, iar Simone îi cuprinse faţa în palme, pentru a-i studia chipul umbrit, de o masculinitate misterioasă, în lumina felinarului de afară. Pielea îi era caldă, înăsprită de ţepii bărbii.

— Preludiu, Blue. Fii sigur că a fost un preludiu, şopti ea,

incapabilă să vorbească mai tare.

Blue se rezemă de spătar, privind spre plafonul maşinii.

— Tata spunea că băieţii cuminţi ajung în paradis.

Îi luă mâna într-a lui şi o ridică la gură, sărutându-i palma.

— Ar mai fi de luat o singură decizie directorială.

Simone înclină capul, cu o expresie întrebătoare.

— În patul tău sau al meu?

— Simplu, răspunse ea, deschizând portiera. În care ajungem mai întâi.

Lăsându-l în hol pe Nance, nedumerit, cu bagajele la picioare, o luară la fugă pe scări. În câteva secunde ajunseră în camera lui Blue. După ce închiseră în urma lor uşa, Blue o ţintui pe Simone între aceasta şi trupul lui musculos. Nu vorbi; o privea doar, intens, cu ochi arzători şi ciudat de serioşi.

— Trebuie să ştii, Simone. Ceea ce vom face e foarte important pentru mine. Vreau să…

Simone îl opri cu gura, ridicându-se pe vârfuri pentru a-i dărui un sărut grăbit, insistent. Nesigură de propriile ei sentimente, nu dorea să le cunoască pe ale lui.

— Nu mai spune nimic. Nu acum. Hai doar să…

Nu ştia ce să facă în continuare.

Blue o privea, în aşteptare, cu ochii îngustaţi speculativ.

— Numai asta vrei de la mine, Simone?

— Nu! Da…! Nu ştiu…

— Cred că bărbatul care urmează să-ţi devină amant merită un răspuns. E o întrebare foarte simplă: sau vreau să faci dragoste, sau vrei numai să…

Simone ridică o mână, cu ochii spe cămaşa lui şifonată şi cravata neagră, lărgită.

— Eşti intenţionat grosolan. De ce? îl întrebă.

— Sunt intenţionat cinstit.

Îi ridică faţa spre a lui, privind-o cu atâta dor încât Simonei i se opri respiraţia în gât.

— Fiindcă ţin la asta. Pentru prima oară în viaţă, aşa ceva nu mi-e indiferent.

Simone îşi îngropă faţa la pieptul lui, stăpânindu-şi tremurul printr-un mare efort.

— Of, Blue… Mă sperii. Mă sperii mai îngrozitor decât îţi poţi închipui.

— Din cauza Josephinei?

— Da. Nu! Nu ştiu… murmură ea, neputându-i explica teama şi neliniştile unei femei încurcate printre înfrângeri trecute şi loialităţi confuze. Josephine nu era decât o parte din problemă. Cealaltă parte era ea însăşi. Iubirea, ataşamentul de cineva, aducea întotdeauna cu sine durerea. Nu voia asta. N-o mai voia. Sistemul ei imuno-emoţional nu i-ar mai fi putut face faţă.

Blue clătină din cap.

— Într-o zi va trebui să vorbim despre asta, spuse el încet, înainte de a-i ridica bărbia. Dar nu acum, nu astă seară. Noaptea asta e pentru dragoste.

Sprâncenele i se arcuiră din nou, cu cunoscuta lui expresie insolentă.

— Celelalte pot să aştepte până ne vom cunoaşte mai bine.

Îşi ridică mâinile pe lângă trupul ei, oprindu-şi palmele pe părţile laterale ale sânilor, în timp ce privirea din ochii albaştri îi devenea mai intensă.

— Acum, nu vreau decât să te sărit…

Îi sărută vârful nasului.

— …să te sărut…

Coborî peste buze.

— …şi să te tot sărut.

Şi-o cotropi gura într-o sărutare lacomă.

Buzele Simonei se deschiseră în calea lui, primindu-i cu înfierbântare limba care se afundă adânc printre ele. Geamătul ei tremurător se împreună cu mormăitul lui murmurat, în timp ce mângâierile gurile aprindeau un foc lichid care dezgheţa oasele şi topea tendoanele. Expirând zgomotos, Blue îşi înălţă capul, o desprinse pe Simone de uşă şi porni cu ea spre pat.

Încă zguduit de acel potop de senzaţii noi, Blue o ţinea pe Simone în braţe, cu privirea spre tavan. Voia să-i spună că o iubea. Pe naiba, îi venea să urle că o iubea. Îl tempera un glas mai calm. Nu în pat, imediat după ce-aţi făcut dragoste, idiotule. Avea dreptate. Simone merita mai mult, soare şi trandafiri, sau poate lună şi orhidee, sau poate…

— Blue?

Mâna ei i se furişă peste piept, pentru a se rezema pe umăr.

— Mmm?

Împingându-şi în lături vălmăşagul de gânduri, Blue întoarse capul ca s-o sărute pe păr.

— Întotdeauna îţi face atâta plăcere?

— Sexul?

— Cred… răspunse ea cu voce nesigură.

— Da – şi nu.

Blue se săltă într-un cot, plimbându-şi un deget printre sânii ei.

— Niciodată la fel de mult ca în noaptea asta, cu tine, continuă el, ştiind că folosea cuvinte învechite şi răsuflate, departe de a-i exprima adevăratele simţăminte.

O privi lung, scobindu-şi creierul în căutarea unei replici

originale, una care să nu fi fost folosită de fiecare bărbat de când primii de-un soi cu ei se iviseră din supa primordială.

Of, la naiba, avea să caute originalitatea mai târziu. Pe faţa ei se citea o expresie mult prea serioasă.

Îi atinse gura cu vârful arătătorului, fiind răsplătit cu un zâmbet nesigur.

— Toate par să-ţi vină atât de simplu, fără niciun efort… comentă Simone, în timp ce surâsul i se ştergea de pe buze.

— Nu toate. Am avut nevoie să te farmec două săptămâni încontinuu, până să te aduc în pat lângă mine, o tachină el.

— Dacă ăsta a fost farmec, Blue, ai mare nevoie de-un duş rece, replică ea sec.

Zâmind, Blue îi încercui sfârcul cu degetul. Simone închise ochii şi înghiţi în sec, spre marea lui plăcere.

— Ia zi, cine-i Lily? întrebă ea pe neaşteptate.

Mâna lui Blue se opri. Trântindu-se pe spate, îşi aruncă un braţ peste ochi.

— Mereu se întâmplă la fel. Bărbat în călduri. Femeie dornică. Sex trăsnet – şi pe urmă, ea aduce vorba de nevasta şi copiii lui.

Simone sări în capul oaselor.

— Nevastă şi copii? întrebă ea, cu vocea ascuţită ca un chiţăit neîncrezător.

Blue o ţintui de pat.

— Geloasă?

— Indignată mai degrabă, băi, băi… încercă Simone să se zbată. Braţele lui o cuprinseră şi mai strâns.

— Am glumit, tigroaico. Am glumit.

Îi muşcă uşurel lobul urechii. Simone îl privi încruntată.

— Halal glumă! pufni ea.

— Zău? Nu eşti tu femeia care crede în sexul necomplicat,

fără obligaţii, fără angajamente, fără niciun risc de probleme pe termen lung? Aş crede că un boşorog cu nevastă şi plozi ar fi amantul ideal pentru tine.

— Ia vezi, că-ncepe să ţi se descleieze farmecul pe la încheieturi! Şi-n plus, sunt mulţumită cu boşorogul care stă acum în pat lângă mine.

— Ţinta meu e să mulţumesc.

— Ba mai bine zis, mulţumirea ta e să ţinteşti.

Blue chicoti.

— Deci, cine e Lily? repetă Simone.

— Agenta mea.

— Agenta ta?

În timp ce dădea din cap, Blue îi simţi părul gâdilându-l pe bărbie. I-l netezi cu mâna.

— De ce ai nevoie de o agentă?

— Scriu. Uneori. Ba chiar, mult prea rar, dacă e s-o asculţi pe Lily.

— Scrii?

Blue îi răsuci uşurel nasul între degete.

— Să dăm ecoul mai încet…

Apoi, se rezemă de perne, cu capul ei pe piept.

— Da, scriu. Printre altele. Mai fac puţină muncă de consultanţă pentru firmele mici care caută un ajutor la început de drum, dar după ce am terminat stagiul din Estul Europei, care te-a impresionat atât de mult, am cumpărat-o pe doamna mea. Am admirat împreună multe apusuri de soare, însă ziua am lucrat la un scenariu de film cu acţiunea – evident – în Europa de Est.

— Vechiul vis despre care mi-ai spus. Cel care n-a adus la New York după absolvire, pe tine şi pe Nolan.

Simone îşi plimbă încet degetele prin părul de pe pieptul lui,

în timp ce Blue îi mângâia urechea cu nasul şi buzele. Doamne, frumos mai mirosea! Inspiră adânc.

— Despre ce era vorba în scenariul tău? continuă Simone.

— Despre băieţi buni şi băieţi răi.

— Ce original!

O simţi zâmbind la pieptul lui.

— Mhmm, murmură el, deja plictisit de subiect. Lily l-a numit „thriller financiar”. L-a vândut şi am început unul nou – care nu merge atât de repede pe cât ar dori nerăbdătoarea Lily. Aşa că s-a hotărât să-mi distrugă viaţa, pisându-mă ori de câte ori are ocazia, încheie el, fără ranchiună.

— Nu vrei să-l scrii?

— Ba cum să nu, şi am să-l scriu, dar în momentul de faţă încerc să cumpăr o insulă.

— Pentru tine, sau pentru „Trei dorinţe”?

Blue se bucura nespus că Simone ţinuse minte numele navei – dar, în fond, tot ceea ce avea legătură cu ea îl bucura. Când nu făcu decât să zâmbească, Simone zâmbi la rândul ei.

— Vorbeşte-mi despre insula ta, îl rugă.

Cu greu, Blue îşi înghiţi un oftat. Simone avea chef de vorbă şi, oricât ar fi încercat să fie la înălţime, doar o anumită parte din el tindea spre oarece înălţimi.

— Moonlight Island, răspunse. E în San Juan, la câteva mile de Lopez Island, spre nord. De ani de zile îmi lasă gura apă după ea. Cu un dram de noroc, va fi a mea peste vreo două săptămâni.

— Vei locui acolo?

— În cea mai mare parte a timpului, cu unele călătorii ocazionle la Seattle şi spre sud.

Îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

— Sau cu multe călătorii dese la Seattle, dacă am puţin noroc.

Blue ştia că sediul central al corporaţiei Anjana Enterprises era în Seattle. Simone se încruntă, desprinzându-şi bărbia din mâna lui.

— Mai vedem, spuse ea pe un ton echivoc.

Ideea de a se mai revedea după plecarea din Londra o stânjenea vizibil. Parcă i s-ar fi lăsat un văl peste trăsături, făcându-le expresia indescifrabilă.

Josephine.

Dacă Blue nu se înşela, li se alăturase şi ea în pat. După cum se uita Simone, parcă ar fi stat lângă stâlpul baldachinului. Pe Blue nu-l încânta deloc compania ei şi bănuia că ştia cum să scape de ea. Se aplecă şi o sărută pe Simone, îndelung, uşor. Când îşi retrase gura, îi cuprinse faţa între mâini.

— Răspunsul tău blazat îmi dă de înţeles că încă te mai crezi în stare să trăieşti fără mine, murmură el răguşit. Deci, cred că trebuie să-ţi dau unele dovezi…

O sărută din nou, mai profund, străduindu-se să-şi păstreze luciditatea când limba ei o căută şi o găsi pe a lui. Ridicând capul, o văzu pe Simone zâmbindu-i.

— Aşa se pare, şopti ea, trăgându-l înapoi.

— S-ar putea să dureze… o preveni el cu glas îngroşat.

— Avem tot timpul.

Şi îl sărută din nou, până când Blue începu să geamă. Se priviră ameţiţi.

— Ai idee despre ce e vorba? o întrebă el, cu un zâmbet cam buimăcit.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Simone într-o şoaptă sufocată. Dar cred că nici timp nu prea avem, aşa că n-ar strica să începem.

Şi începură.

* * *

În timp ce domnul Dreiser le lua jachetele, punându-şi-le pe braţ cu grijă de parcă ar fi fost croite din caşmirul cel mai fin, Simone îşi aruncă pantofii din picioare şi se uită la ceas. Era trecut de opt. Probabil că Blue murea de foame. De la amiază încoace, cutreieraseră toată Londra. Se opriseră să mănânce? Nu-şi amintea. Ziua se estompa într-o ceaţă tulbure şi minunată. Blue era un însoţitor la fel pe perfect pe cât era şi ca amant.

— Să-i spun doamnei Dreiser să vă pregătească cina, domnişoară? întrebă solemn Dreiser.

— Ar fi…

Simone se întrerupse brusc. Îi venise un gând neaşteptat.

— Dreiser, care e numele dumitale de botez?

— Harold, domnişoară.

— Te superi dacă am să-l folosesc?

Buzele majordomului se arcuiră într-un zâmbet de-o clipă, înainte ca gura să-i revină la expresia corectă dintotdeauna.

— Mi-ar face cea mai mare plăcere, domnişoară.

Blue o cuprinse cu un braţ pe după talie, strângând-o scurt. Simone continuă:

— Mulţumesc, Harold. Dacă nu e un deranj prea mare pentru Marie, am dori un supeu uşor – dar fără salată, adăugă ea, cu un zâmbet spre Blue.

— Îi voi transmite, domnişoară.

— Harold, stai o clipă, îl opri Blue, înainte de a se apleca spre urechea Simonei ca să-i vorbească în şoaptă. De ce s-o mai deranjăm pe Marie? E târziu. Putem să ne servim şi singuri.

— Ăă, nu mă prea descurc la bucătărie…

Nici măcar nu era sigură unde se afla bucătăria.

— Ei, atunci ai noroc, fiindcă cu mă descurc – şi, întâmplător, cunosc din proprie experienţă generosul frigider al Mariei. Te tentează?

Harold stătea neclintit ca un stâlp, aşteptând instrucţiunile. Nici nu clipi când văzu că, în timp ce stăpâna lui îşi freca îngândurată buza de jos, un subaltern al ei o săruta pe ureche.

— Bine, dădu din cap Simone. N-o mai deranja pe Marie, Harold. Ne descurcăm singuri, Blue… adică, domnul Blundell şi cu mine.

— Foarte bine, domnişoară.

După ce amestecă pastele făinoase fierbinţi cu parmezan Brie şi suc de roşii, Blue umplu două farfurii şi pe puse pe masă. Tăie în două un corn proaspăt şi se aşeză în faţa Simonei.

— Delicios, constată ea, după prima înghiţitură. Unde ai învăţat să găteşti aşa?

Mai luă o îmbucătură, savurând gustul caşcavalului afumat ras.

— Am crescut fără mamă, mai ţii minte? Tata şi cu mine am avut de ales: sau descifram tainele bucătăriei, sau trăiam toată viaţa cu semipreparate şi pizza la cutie.

Ridică uşor din umeri.

— Şi, în cea mai mare parte a timpului, locuiesc singur pe „Trei dorinţe”, aşa că sunt obligat să-mi fiu şi propriul bucătar de bord.

Furculiţa Simonei se opri în dreptul gurii.

— În cea mai mare parte a timpului?

Blue îi aruncă o privire, ridicând infim sprânceana.

— A sosit momentul să facem schimb de confesiuni sexuale?

Roşind ca focul, Simone răspunse:

— Nu, în niciun caz.

Îşi vârî în gură furculiţa cu paste, pentru a nu mai continua. Trebuia să înceteze cu întrebările. Nu-i folosea la nimic să afle mai multe despre el. Tocmai încerca să găsească un subiect inofensiv, când în bucătărie se auzi un ţârâit ciudat. În timp ce Simone se uita în jur, căutându-i sursa, Blue se ridică şi răspunse la interfonul de pe perete. Luă imediat un pix.

— În regulă, Harold, mulţumesc. Am să-i transmit.

Reveni la masă, cu o expresie nedumerită, şi îi întinse Simonei hârtiuţa pe care notase un număr. Un număr de telefon.

— Marie a primit un mesaj, la scurt timp înainte de întoarcerea noastră, de la un anumit Gabriel Doucet. Vrea să-l suni imediat.

Simone luă hârtia, murmurând un cuvânt de mulţumire, şi privi lung numărul. Gabe îi telefonase. Îşi stăpâni dezamăgirea pentru faptul că n-o găsise acasă, făcând un efort de a-şi înăspri inima. Opărăsise. Acum nu mai dorea decât bani. Împături bileţelul şi îl puse lângă farfurie.

— Mmm, ce bun e… murmură ea, hotărâtă să schimbe subiectul.

De când îi dăduse hârtia, Blue nu se clintise din loc. Acum, lăsându-şi neatinsă mâncarea pe jumătate consumată, îşi luă paharul cu vin şi se rezemă de masă. Peste câteva momente, fără să mai suporte tăcerea, Simone lăsă furculiţa jos şi îl privi.

— Dacă ţii neapărat să afli, Gabriel Doucet e fratele meu, spuse ea fără tragere de inimă.

Blue luă o sorbitură de vin, privind-o pe Simone tot timpul. Cu un oftat nervos, Simone îşi împinse farfuria într-o parte.

— Suntem înstrăinaţi. Cu asta ţi-am satisfăcut curiozitatea?

Nicio mişcare pe chipul lui Blue. Nicio tresărire, niciun tic nervos.

— Nu l-am mai văzut de ani de zile.

Blue îşi lăsă bărbia în piept, cu o mişcare afirmativă a capului.

— Şi unde locuieşte, fratele ăsta al tău?

— La Bruges, răspunse Simone, luând din nou hârtiuţa. E un oraş din…

— Belgia. Ştiu.

Punându-şi paharul de vin pe masă, Blue îşi încrucişă braţele pe piept şi înclină capul.

— Vrei să-mi spui mai mult?

— Nu neapărat. E o problemă de familie. Nu-i priveşte pe…

Se întrerupse, dându-şi seama dintr-odată pe ce ton repezit vorbea.

— Nu-i priveşte pe angajaţi? completă calm Blue.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Numai că nu prea văd ce rost ar avea să discutăm. E complicat.

Un moment, Blue nu spuse nimic, întinzând doar mâna pentru a-i atinge părul.

— Încep să cred că tot ceea ce ţine de familia Doucet e complicat. Hai, povesteşte-mi despre acest frate al tău.

Simone înălţă capul. Observă imediat expresia gânditoare şi fixă a lui Blue. Fără veste, ochii i se împăienjeniră, făcând-o să-şi mute privirea.

— Cândva, am ţinut la el, începu ea. Am fost prieteni, prieteni adevăraţi. Sau, cel puţin, aşa credeam eu.

Îl privi din nou.

— A plecat de-acasă la câteva zile după ce eu împlinisem cincisprezece ani. De-atunci, n-am mai primit nicio veste de la el.

— De ce?

— Asta-i întrebarea.

Simone se ridică şi-şi cuprinse trupul cu braţele.

— Iar răspunsul nu-l ştiu. Se certase cu Josephine, dar nu era o noutate. Ea voia ca Gabe să urmeze dreptul, dar el avea alte intenţii. Se contraziceam mereu pe tema asta, numai că acum…

Făcu o pauză, pierdută în amintiri.

— …Acum a fost altfel. Gabe a intrat la mine-n cameră, în toiul nopţii, şi mi-a spus că pleca. N-avea timp de explicaţii, dar urma să-mi scrie toate amănuntele.

Ridică din umeri, lăsându-şi braţele pe lângă trup, înainte de a reveni la masă.

— Nu mi-a scris.

— Ai întrebat-o pe Josephine ce se întâmplase?

— A doua zi dimineaţa.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că era plămădit din acelaşi aluat ca tatăl lui şi avea să ne fie mai bine fără el.

Blue fluieră încetişor, fără să mai adauge nimic.

— N-am mai primit nicio veste de la el. Niciun telefon, nicio scrisoare… Nimic. Până acum două săptămâni, când mi-a scris, cerându-mi bani.

Închise un moment ochii, nedorind ca Blue să vadă cât de tare o durea.

— Indiferent de problema banilor, te-ai putea duce să-l vezi. Nu aveai în agendă şi oraşul Bruges?

— Din curiozitate, nimic mai mult. Adevărul e că nici măcar strada n-aş traversa-o ca să-l întâlnesc, necum Canalul Mânecii.

Vorbea cu înverşunare, pe un ton aspru. Nu-şi permitea să aibă scrupule.

Blue tăcea, cufundat în gânduri. Simone nu putea bănui ce-i

trecea prin minte, dar nici nu-l întreba.

În sfârşit, îşi luă furculiţa şi împunse în pastele făinoase din farfurie.

— Acum am putea să schimbăm subiectul? E păcat să ne strice o cină atât de delicioasă.

A doua zi dimineaţă, la scurt timp după ora cinci, Simone se strecură cu grijă – cu mare grijă – de sub braţul lui Blue. Nu voia să-l trezească. Trebuia să-şi limpezească minţile, să-şi adune gândurile – şi voinţa – şi să acţioneze. Era luni, iar Simone îşi făcuse sieşi o promisiune. Ceea ce se întâmpla între ea şi Blue nu trebuia să-i afecteze munca. Sexul şi afacerile nu făceau casă bună. Orice femeie inteligentă ştia acest lucru.

Mai târziu, îmbrăcată şi înviorată cu ajutorul unei cafele tari făcute de Marie, se simţi mai stăpână pe sine. Putea şi avea să-l ignore pe Thomas Blundell, jură ea, fără a arunca măcar o privire spre uşa dintre camere.

Apoi, îi auzi duşul curgând.

După aceea, telefonul.

Nu peste mult, o bufnitură înfundată şi o înjurătură în surdină.

În sfârşit, Simone auzi uşa camerei lui Blue deschizându-se şi închizându-se la loc, urmată de paşii lui care se îndepărtau pe coridor.

Capitolul 9

La ora patru şi un sfert, Simone era adâncită în pronosticurile de vânzări ale lui Gus Hallam – plus un raport întocmit de Blue. Era cuprinzător şi toate cifrele indicau evoluţia pieţei acţiunilor – şi

o serie de posibilităţi excelente pentru Anjana Enterprises.

Se întinse şi-şi lăsă capul pe spate. Luase un prânz lung şi obositor cu reprezentantul unei agenţii britanice de publicitate hotărâtă să atragă corporaţia Anjana în „grupul select de prieteni corporatişti”, urmat de o vizită la Chillum Printing, o companie achiziţionată de Josephine cu un an înainte ca Simone să fi preluat preşedinţia. Îşi impuse să revină cu atenţia la documentele financiare ale lui Hallam, cu şirurile lor nesfârşite de numere: fonduri fixe, valori mobile, depreciere, amortizare…

— Bingo!

Blue intră grăbit în cameră, veni până la biroul ei şi o ridică de pe scaun. O sărută apăsat, cu intenţia clară de a fi scurt şi sărbătoresc.

— Cum adică, „bingo”? întrebă Simone, aplecându-se înapoi peste birou.

Deşi îi observase mişcarea de retragere, Blue nu se lăsă descurajat. Ocoli din nou biroul şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Adică mai am puţin şi aflu adevărul despre Hallam şi oferta lui de târg al secolului. Mai întâi spune-mi, ştiai că Sir Michael Twickers…

— Twickem, îl corectă Simone.

Blue dădu din cap.

— Twickem îi este îndatorat lui Hallam – o datorie mare, şi personală! De-asta nu apare în actele financiare şi probabil că tot de-asta l-a ridicat în slăvi pe Hallam, când aţi luat masa împreună. Cât despre omul invizibil Richard Cranway, el a abandonat corabia. S-a dus într-o călătorie în Spania şi şi-a anunţat demisia de-acolo – prin telefon.

— Ciudat, dar nu şi concludent, îşi strânse Simone buzele,

masându-şi în acelaşi timp tâmpla.

— N-o fi concludent, dar e al naibii de suspect că Gus băiatu-mamii a preferat să nu sufle o vorbă.

— E posibil să nu-i fi acceptat demisia şi să spere că-l va putea aduce înapoi.

— Posibil? Da, dar improbabil.

Bluereveni spre ea.

— Cranway urmează să se întoarcă la Londra poimâine. Am să mă interesez.

Ajunsese prea aproape, privind-o atât de concentrat încât făcea să i se încreţească pielea pe trup. O, Doamne, cât de dornică era s-o ia în braţe!…

— Şi tu cum ai dus-o pe ziua de azi, tigroaico?

Simone se retrase cu un pas.

— Nu-mi spune aşa, îi ceru ea, pe un ton mai răspicat şi mai sever decât intenţionase.

Netulburat de vocea ei tăioasă, Blue ridică mâinile.

— La ordinele dumneavoastră, domnişoară Doucet.

Accentuase subtil ultimele două cuvinte. Apoi, aruncă o privire peste birou.

— Se pare că ai fost destul de ocupată. Te las să-ţi vezi de treburi.

Dădu să plece, apoi mai întoarse o dată capul spre ea, zâmbind.

— A, şi diseară n-am să fiu acasă – până târziu, vreau să zic. Iau cina cu un prieten. Doar dacă nu cumva ai mevoie de mine, adăugă el, ridicând o sprânceană.

Înghiţindu-şi dezamăgirea, Simone reuşi să dea din cap. Era foarte bine. Exact aşa cum îşi dorea.

— Nu voi avea nevoie de tine pentru nimic. Şi eu am… ăă… un

angajament. Ne vedem mâine.

Blue zâmbi din nou – un zâmbet pe care Simone îl găsea teribil de iritant.

— Pe mâine, confirmă el nepăsător şi, fără o singură privire în urmă, ieşi.

Simone se stăpâni cu greu să nu arunce cu ceva după el.

Blue ajunse acasă după ora unu noaptea.

Simonei nu-i fu greu să recunoască sunetul uşii de la camera lui închizându-se încet. Se întoarse cu spatele spre peretele dintre camere şi-şi trase plapuma peste cap.

Nu adormi.

La două şi jumătate auzi un ciocănit slab în uşă.

Se ridică în capul oaselor şi privi prin întuneric spre uşa care o despărţea de Blue.

Ciocănitul se auzi din nou, iar Simone îşi coborî repede picioarele din pat, ajungând cu tălpile pe mocheta moale şi pufoasă.

Ar fi trebuit să se prefacă adormită, dar în schimb porni fără eztiare, spre uşă, spre Blue. Mâna lui se ridicase să bată încă o dată, când Simone deschise uşa.

Rămaseră nemişcaţi.

— Ştii de ce am ciocănit. Te puteai preface că dormeai, spuse el, amintindu-i despre conversaţia pe care o avuseseră la Haliwynd House.

— Da, aş fi putut, îi dădu dreptate Simone, ştiind chiar în acele momente că i-ar fi fost imposibil.

Tăcură amândoi, cu gândul la răspunsul ei evaziv. Apoi, Blue păşi înainte şi îi luă faţa în mâini.

— Deci, am terminat cu joaca pe roluri? întrebă el şi rămase

în aşteptare.

Simone dădu din cap, strecurându-şi mâinile pe sub cămaşa lui, copleşită de dorinţa de a-l atinge.

— Mi-e frică, Blue, şopti, cu vocea tremurătoare, nesigură.

— Imposibil. Unei tigroaice nu-i e frică de nimic, murmură el cu glas scăzut şi senzual, aplecându-se să-i atingă buzele cu ale lui.

Simţurile Simonei îl absorbiră.

Sexul lui dur, încordat pe abdomenul ei.

Fiorul lui, ca o vibraţie de muşchi sub palmele ei.

Pielea lui, înfierbântându-se lipită de sânii ei.

Atingerea lui blândă, pe păr, apoi pe ceafă, în timp ce o strângea la piept, cu un oftat adânc.

Şi inima lui, bătând puternic şi sigur lângă obrazul pe care Simone şi-l lipise de pieptul lui.

Îl simţea tot, cu toată fiinţa – o topire, o contopire, o fuziune. Şi ştiu.

Îl iubea.

Îl iubea pe Thomas Blundell. Nu ştia ce anume simţea el pentru ea, dar pe moment îi era de ajuns că-l iubea ea pe el. Bucuria îi era tulburată numai de profundul regret pentru costul pe care l-ar fi avut de plătit. Josephine. Îşi izgoni gândul. Efortul o făcu să tremure.

— Am să plec, dacă vrei, spuse el încet. Nu vreau… dar am să plec.

Simone înălţă capul, privindu-l. Expresia lui serioasă şi onestă o înveseli pe neaşteptate.

— De fapt, tocmai mă gândeam să-ţi cer să faci nişte ore suplimentare.

Blue o privi.

— Neplătite, cred.

— Categoric neplătite, zâmbi Simone, bucuroasă când şi Blue surâse şi înclină capul, recunoscătoare pentru că totul mergea atât de simplu.

— E bine, fiindcă…

O luă în braţe, ducând-o cu uşurinţă spre pat.

— …sunt un om care îşi iubeşte munca.

O lăsă pe pat şi se aplecă asupra ei, ţinându-i mâinile de o parte şi de alta a capului.

— Şi fiindcă…

Inspiră adânc.

— Te iubesc atât de-al dracului de mult încât cred că aş fi în stare să muncesc douăzeci de ore pe zi într-o mină de cărbuni, dacă mi-ai cere.

În clipa următoare, păru la fel descumpănit că rostise acele cuvinte, pe cât era şi ea fiindcă le auzise. Se uitară unul la altul, amuţiţi.

Apoi, Blue clătină din cap, vizibil scârbit de el însuşi.

— Praful se-alege întotdeauna de cele mai atent pregătite planuri. Nu aşa voiam să ţi-o spun, Simone.

Simone se ridică în capul oaselor. Niciodată nu-l văzuse pe Blue încurcat. Era o experienţă inedită. În chip curios, îi încălzea inima. Îl atinse pe antebraţ.

— Şi cum plănuiai să-mi spui?

Blue ridică din umeri, nemulţumit de sine.

— Flori, şampanie, cină în doi… O ocazie memorabilă…

Arăta copleşitor de nefericit.

Simone îşi ascunse zâmbetul, tuşind şi acoperindu-şi gura cu mâna.

— Înţeleg… îngăimă ea.

La asta, Blue îi aruncă o privire piezişă, cu ochii îngustaţi

bănuitor.

— Văd că nu…

Dar se opri, continuând doar s-o studieze.

— Nu ce? întrebă ea, numai ochi plini de nevinovăţie.

— Nu te întinzi la discuţii.

— Ar fi cazul?

Blue dădu din cap încet, gânditor.

— Mda… doar dacă nu cumva, desigur…

— Da?

— Întâmplător, eşti la fel de nebună după mine cum sunt şi eu după tine?

Ridică o sprânceană, în aşteptare. Simone îl văzu strângând buzele, încercând să-şi stăpânească zâmbetul.

— Ţi-am spus vreodată cât eşti de arogant?

Blue încuviinţă.

— Şi că eşti prea al naibii de sigur pe tine?

Acelaşi gest. Apoi, se răsuci brusc, ţintuind-o de pat. Mâinile li se împreunară deasupra capului Simonei, cu degetele înlănţuite. Blue zâmbi.

— Acum, spune-mi şi ceva ce nu ştiu.

În timp ce privirile li se duelau, Simone rămase nemişcată sub el, simţindu-se dintr-odată neaşteptat de vulnerabilă.

— Te iubesc, Blue, dar…

— Mai târziu, murmură el, înainte de a începe s-o sărute. Şi o sărută, şi o tot sărută… Simone ştia ce făcea şi îl lăsa, bucuroasă că limba şi sărutările lui dulci-dureroase îi înlăturau toate îndoielile.

— Ai vorbit serios, Blue? Chiar mă iubeşti?

— Da, Simone, te iubesc. Cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa când m-ai ameninţat că mă arunci din avion fără paraşută.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă, înlocuit de o seriozitate desăvârşită.

— Şi te voi iubi întotdeauna. Mă tem că te-ai încurcat cu unul care crede în iubirea unică în viaţă.

Respiraţia Simone se opri în gât, împiedicând-o să vorbească. Ochii îi ardeau ca focul.

— O, Blue… bâigui ea în cele din urmă, fără să poată spune nimic mai mult.

— E-n regulă, iubito. Nu trebuie să spui nimic. O să lămurim totul… mâine. Acum… în noaptea asta… hai doar să ne iubim cu tot ce avem.

Simone se arcui sub el, plimbându-şi nerăbdătoare mâinile peste denivelările şirei spinării, simţindu-i muşchii tari, apucându-i cu febrilitate umerii şi trăgându-l în jos, dornică să-i simtă toată greutatea şi erecţia rigidă apăsându-i trupul. Îl muşcă de lobul urechii şi îl auzi gemând, îi simţi tremurul, declaşând propria ei revărsare de pasiune.

— Cu tot ce avem, iubitul meu, îi promise, într-o şoaptă întretăiată. Cu tot ce avem.

Pe Blue îl trezi sunetul înfundat al telefonului din camera lui. La început, îl ignoră, dar apoi îi veni un gând. Putea fi vestea pe care o aştepta. Neluând în seamă frigul dimineţii, trecu în camera lui şi ridică receptorul.

— Mda, răspunse el, luând o pereche de jeanşi de pe scrinul de la picioarele patului.

— Blue?

— În persoană.

Era Bill – omul pe care îl aşteptase.

— Tocmai mă pregăteam să închid. Mult ţi-a luat ca să

răspunzi, bombăni Bill.

— Mda, mă rog… eram ocupat.

Din receptor se auzi un chicotit.

— Merită să te întreb ce treabă aveai?

— Nu.

— Păcat.

Încă un chicotit.

— Bine, atunci să trecem la chestii serioase. S-ar putea să am ceea ce mi-ai cerut despre Hallam. Ai timp acum? O să cam dureze…

Blue zâmbi cu satisfacţie înverşunată, aşezându-se pe pat, cu o pernă sub cap.

— E momentul cel mai potrivit. Dă-i bătaie.

— Bine, stai o clipă, da?

Auzi un foşnet de hârtii – probabil, tocmai dovezile pe care le căutase. Apoi, Bill reveni la aparat.

— Povestea devine cam aşa…

Peste o jumătate de oră, Blue închise telefonul. Cufundat în gânduri, îşi rezemă capul de tăblia ornamentată a patului, privind în gol spre baldachin. Avea ceea ce dorise, ceea ce bănuise – şi era dezgustat. Clătină din cap. În lume existau prea mulţi ca Gus Hallam. Nişte ticăloşi lacomi şi nedemni de încredere, care-şi umflau buzunarele pe seama tuturor şi cu aceeaşi ocazie îşi făceau de cap în stilul cel mai deparavt.

Nişte şerpi, cu toţii, veninoşi şi scârboşi. Hallam era categoric încolţit, dar dacă năpârca din el avea de gând s-o muşte pe femeia iubită de Blue, îl aştepta o mare surpriză.

— Avem de discutat, îi spuse el Simone, peste câtva timp, aşezat pe patul ei, privind-o cum îşi trăgea o bluză peste umerii

delicaţi.

Simone îi aruncă o privire curioasă, în timp ce-şi încheia nasturii.

— Cred că avem ceea ce doream în legătură cu Hallam.

— Telefonul de azi-dimineaţă? întrebă ea, întorcându-se cu faţa, atentă.

Blue dădu din cap, se ridică şi se duse să umple din nou ceştile de cafea.

— A încurcat borcanele rău de tot, cu fondul de pensii al salariaţilor. Printr-o combinaţie de deturnări şi greşeli administrative, contul a ajuns în ultimul hal. Acum câţiva ani, a împrumutat bani – cu grămada – şi a investit în prea multe acţiuni foarte speculative, cu potenţial ridicat de risc.

Începu să se plimbe prin cameră.

— Pe scurt, în registrele contabile fondul e umflat peste măsură. Unele dintre acţiuni nu fac nici cât o ceapă degerată.

Simone sorbi încet din cafea, cu o expresie gânditoare.

— Iar sabia lui Damocles e gata să cadă, spuse ea, ridicând privirea spre el.

— Conform surselor mele, un reporter umblă cu nasul prin operaţiunile lui Hallam de luni de zile.

— Aşa că Hallam abia aşteaptă să se distanţeze de toată porcăria, vânzând-o corporaţiei Anjana, adăugă Simone, pe gânduri.

— Exact, dar n-o va face. Nu complet. S-ar putea să scape de orice acuzaţie pentru investiţiile proaste, dar cu justificarea împrumutului n-o să-i mai meargă la fel de uşor. Legea e clară, însă nu încape nicio îndoială că, recurgând la tot felul de promisiuni, poate amâna plata până la calendele greceşti. Ideea e că Anjana, de bună credinţă, va trebui să rezolve problema pensiilor. Vor fi

salariaţii tăi, responsabilitatea ta. Iar suma nu e deloc mică, Simone.

Se rezemă de consolă, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Şi mai e ceva.

Simone îşi dădu ochii peste cap.

— Oare de ce nu sunt deloc surprinsă?

— Trei clienţi majori – care reprezentau douăzeci şi cinci la sută din veniturile lui Hallam – nu şi-au reînnoit contractele.

— Pe asta cum ai mai aflat-o?

— Misteriosul Richard Cranway. A reieşit că e un om cinstit. L-a acoperit pe Hallam doi ani, bazându-se pe promisiunea lui de a completa fondul la loc şi a drege totul. Ceea ce nu s-a întâmplat, desigur, iar când Hallam i-a cerut să falsifice două contracte de vânzări, a tăiat-o.

— Iar tu l-ai găsit.

— Sursa mea l-a găsit. Apropo, se numeşte Bill Steeves şi i-am cerut să vină aici în dimineaţa asta şi să te informeze personal. Cred că ai prefera să vezi probele cu ochii tăi.

Simone îşi frecă fruntea, expirând prelung.

— Nu m-am aşteptat nicio clipă la o asemenea… infracţiune. Şi când mă gândesc că Anjana a fost cât pe ce să…

Agitată, se duse la fereastră, unde rămase un moment cu privirea în gol, după care reveni spre Blue.

— Îţi mulţumesc, Blue, spuse ea simplu.

Blue se apropie şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Mai devreme sau mai târziu tot ai fi aflat. Important este că instinctele tale n-au dat greş, de la bun început. Aş spune că ăsta e un punct al naibii de important pentru tine.

— N-ar trebui să scape basma curată…

— N-ar trebui, dar probabil o să scape.

Aşa se întâmpla de obicei cu cei de teapa lui Gus Hallam. Loviturile justiţiei ricoşau de pe armura banilor şi a puterii.

Simone îşi încreţi fruntea, parcă încercând să rezolve un rebus complicat. Blue o trase spre el:

— Gata, s-ar terminat. Nu te mai gândi.

— Trebuie să-l sun pe Hallam…

— Mai târziu.

Îi atinse gura cu buzele. Simone îl sărută şi ea, prelung, stăruitor.

— Ai influenţe proaste asupra mea, şopti ea.

— Slavă Domnului, murmură Blue, cu gura lipită de a ei.

În seara aceea, când Josephine intră în antreu, Simone era în living. În pofida eforturilor ei de a-şi păstra calmul, când Harold o introduse pe Josephine în cameră Simone se crispă.

Harold le aduse câte un pahar de vin şi anunţă că Marie era gata să servească cina oricând doreau. După ce valetul se retrase, cele două femei se aşezară pe canapelele din living, faţă-n faţă.

Josephine o măsură pe Simone cu privirea, peste buza paharului de vin.

— Arăţi minunat. Ţi-ai găsit timp să vizitezi băile de care ţi-am spus?

— Nu, am fost prea ocupată.

Simone refuză să-şi plece ochii sub privirea directă a Josephinei, deşi mâinile îi deveneau dintr-odată reci şi umede. Era ridicol. Nu avea nimic de ascuns.

— Ei, atunci e clar că munca îţi prieşte, comentă Josephine, aşezându-se mai bine. Mă bucur. Şi acum, spune-mi despre Hallam.

În acel moment intră şi Blue, în pantaloni pensaţi şi o cămaşă

de in de culoarea prunei, fără cravată. Arăta splendid. Veni în spatele Simonei şi îi puse mâinile pe umeri. Simone îi acoperi imediat o mână cu ale ei, iar el se aplecă să-i depună un sărut scurt pe gât. Dar, în timp ce mângâierile lui Blue îi încălzeau inima, Simone simţi un junghi dureros în scomac, la vederea furiei şocate de pe faţa Josephinei.

— Josephine, mă bucur că te revăd, spuse Blue, cu mâinile pe umerii Simonei.

Simone o văzu pe Josephine încremenind, cu privirea aţintită spre mâinile lui Blue. Nu-i răspunse la salut, iar tăcerea deveni apăsătoare. Simone se grăbi s-o risipească, vorbit repede, pe un ton nesigur.

— Întrebarea ta despre Hallam a picat tocmai la ţanc, Josephine. Iar Blue a fost nepreţuit. A salvat Anjana de la o greşeală care ne-ar fi costat scump.

— Serios? replică Josephine, mutându-şi înspre Simone privirea sfidătoare. Abia aştept să aud.

Blue ocoli canapeaua şi se aşează lângă Simone. Ascultă calm, relaxat, în timp ce Simone îi explica Josephinei despre încercarea lui Gus Hallam de a înşela Anjana Enterprises. Nu interveni, dar Simone îi simţi tot timpul braţul în spatele ei şi mâna care o mângâia discret pe păr. Faţa Josephinei rămânea rece şi de nepătruns, exprimând tot un dispreţ tăios de fiecare dată când auzea pomenit numele lui Blue. Animozitatea se intensifica pe măsură ce Simone înainta cu explicaţiile.

— Şi asta a fost tot, spuse ea în cele din urmă, uşurată că terminase. Azi-dimineaţă am vorbit cu Hallam şi i-am spus că tranzacţia s-a contramandat. Nu mai e nevoie să-ţi spun că nu i-a părut deloc bine.

Fără o vorbă, Josephine se ridică şi veni spre masă. Îşi puse

paharul pe tavă şi se întoarse cu faţa spre ei. Nu comentă nimic în legătură cu Hallam.

— Aş dori să pleci, îi spuse ea lui Blue, fără niciun preambul. Din această încăpere şi din această casă.

Capitolul 10

— Mamă! sări în picioare Simone, stupefiată.

Josephine se întoarse spre ea, cu o expresie rece ca gheaţa.

— Auzi, auzi. Deci, de asta e nevoie ca să mă numeşti „mamă”, de o insultă la adresa…

Făcu o scurtă pauză.

— …cui? A amantului tău? Spune-mi, Simone, ce anume înseamnă acest om pentru tine? Şi te-aş sfătui să te gândeşti bine înainte de a vorbi. Cât poţi de bine. Ştim amândouă care este miza. Cât despre dumneata, domnule Blundell, ţi-am cerut să pleci – acum, declară ea, pe un ton poruncitor. Nu am intenţia să-mi las fiica să se încurce cu un contabil oportunist de două parale, numai fiindcă a reuşit şi el o dată să…

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu!

Uluită, Simone tremura de agitaţie. Se aşteptase la furia Josephinei, dar nu şi la o asemenea demonstraţie de răutate.

Blue, care în tot timpul schimbului de replici stătuse nemişcat, se ridică încet în picioare.

— Voi pleca, Josephine, când mi-o va cere Simone, spuse el calm.

Simone îi luă mâna într-a lui şi i-o strânse, încercând să-şi regăsească graiul.

— Poate că e mai bine să te duci, Blue. Se pare că Josephine şi cu mine avem de lămurit câteva lucruri.

Privind-o tăcut, Blue se întrebă cum putea să ignore valurile de duşmănie emanate de Josephine.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură, răspunse Simone, atingându-l pe obraz. Nu va dura mult.

Blue aruncă o privire spre faţa împietrită a Josephinei, apoi din nou spre Simone. Făcu un pas, ezitând, apoi se întoarse iar spre Josephine.

— Înainte de a pleca, vreau să-ţi spun câteva lucruri, zise el calm. Unu, fiica ta e mai mult decât capabilă să ia singură hotărârile. Doi, o iubesc şi, chiar dacă asta n-o fi însemnând prea mult pentru tine, înseamnă enorm pentru mine – şi pentru Simone, sper. Cât despre grijile tale cu „oportunismul”, nu te preocupa. Nu vreau şi nu am nevoie de banii ei sau de ai corporaţiei Anjana. Am…

— Vei scrie totul pe hârtie, desigur, scuipă Josephine sarcastic, cu faţa ca o mască a neîncrederii.

Blue dădu din cap, cu un zâmbet uşor jucându-i pe buze.

— Tare vă mai plac contractele, vouă, celor din familia Doucet, nu-iaşa?

Apoi, încuviinţă din nou:

— Dar dacă asta vrei, se rezolvă – cu cele mai alese fraze pe care le pot visa avocaţii voştri.

— Humph! pufni Josephine ridicând dintr-un umăr, şi întoarse capul.

— Nu vreau şi n-o doresc decât pe Simone, Josephine. O iubesc.

Josephine îi aruncă o privire opacă.

— Frumos discurs, Blundell. Acum ai de gând să pleci?

Simone simţi furia lui Blue, îl văzu cum îşi muşca buza, într-

un efort de a se controla, şi-i fu recunoscătoare. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era un război între Blue şi Josephine.

Închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea. Josephine se răsuci în loc.

— Descotoroseşte-te de el, Simone, spuse ea sec. Nu-ţi foloseşte la nimic.

— N-am să renunţ la el, replică Simone, desprinzându-se de uşă. Îl iubesc.

Vorbea pe un ton categoric, cu un curaj pe care nu şi-l imaginase.

— Nu-mi vine să cred că trebuie s-o luăm de la început, îşi dădu Josephine ochii peste cap, ca şi cum Simone ar fi fost un copil neastâmpărat care nu se mai învăţa odată minte.

— Nu luăm nimic de la început. Îl iubesc. E tot ceea ce-mi pot dori.

O clipă, Josephine o privi, apoi întoarse capul. Cu un gest necaracteristic pentru ea, îşi încleştă mâinile împreună, ca şi cum ar fi încercat să şi le încălzească sau să le calmeze.

— Deci, până la urmă, tot nimic n-ai învăţat. Nici din dezertarea tatălui tău, nici dintr-a fratelui tău, şi nici dintr-a acelui bărbat al tău. Şi nu pot să spun sau să fac nimic pentru a te determina să te răzgândeşti?

— Nimic.

— Înţeleg.

Josephine îşi lăsă bărbia în piept, cu o mişcare bruscă şi îndărătnică. Reveni la capaneaua unde stătuse aşezată şi îşi luă poşeta.

— Şi cred că vei pleca şi de la Anjana, nu?

— Da, dar nu din cauza lui Blue. N-am ce căuta acolo, mamă. Cred că ştii asta. Am încercat să te înlocuiesc, să simt pentru

Anjana ceea ce simţi şi tu, dar nu pot.

Se apropie de Josephine cu paşi nesiguri, pe picioare la fel de grele cum îi era şi inima. Întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Adevărul e că am încercat să fiu ca tine, dar… nu pot.

Când Josephine nu schiţă niciun gest, Simone îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup.

— Te iubesc, mamă. Am nevoie de binecuvântarea ta… Te rog.

Un moment, privirea Josephinei şovăi. Apoi se îndreptă vizibil, parcă învingându-şi clipa de slăbiciune, şi porni spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se opri şi, fără să se întoarcă, spuse încet:

— Nu i te dărui toată, Simone. Nu iubi prea mult. Bărbaţii fac întotdeauna ceea ce vorei să facă. Chiar dacă asta înseamnă să te lase de izbelişte. Thomas Blundell nu e nici el altfel. Te va părăsi, iar tu nu vei putea să-l opreşti.

Zâmbi vag.

— Femeile din neamul Doucet au un ghinion notoriu în dragoste. Credeam că ai învăţat asta.

— Mamă, te rog…

Josephine ieşi, fără să mai privească în urmă.

Rămasă singură, cu rugămintea refuzată, Simone se agăţă de spătarul canapelei, înfigându-şi unghiile în tapiţeria de damasc. Peste câteva secunde, uşa de la intrare se închise în urma Josephinei, făcând ca plecarea ei să fie la fel de finală şi irevocabilă ca toate cele dinainte.

Nu se putea întâmpla cu adevărat.

Simone se duse la bar şi-şi turnă un scotch. Înainte ca paharul să-i ajungă la buze, îl lăsă jos. Nu-l dorea, niciodată nu dorise alcoolul.

Pe Blue îl dorea.

Blue n-o auzise intrând; o văzu când se întoarse de la fereastră, ca să-şi reia plimbarea nervoasă prin cameră.

Simone veni drept spre el şi-l cuprinse strâns cu braţele pe după mijloc.

O ţinu un timp astfel, fără să vorbească. Cuvintele nu erau necesare. O sărută pe păr, mângâindu-i-l pe toată lungimea.

— Cred că nu vrei să-mi spui cum a fost, murmură el în cele din urmă, ridicându-i faţa spre a lui.

Simone clătină din cap.

— Nu. Nu acum.

Zâmbi vag.

— Poate mâine, bine?

Blue încuviinţă.

— Ai mâncat?

— Nu?

— Am să-i spun Mariei să mai aştepte cu cina. E o seară frumoasă. Vom merge la o plimbare şi poate îmbucăm ceva la o cârciumă, pe drum.

— Mă tentează. Mai ales plimbarea.

Făcând un pas înapoi, Simone îşi frecă obrajii cu degetele înainte de a-l privi, cu o expresie serioasă şi întrebătoare.

— Blue?

— Mhm…?

— Ceea ce se întâmplă între noi e important, nu-i aşa? Vreau să zic, cu adevărat important…

Blue o apucă de umeri, înclinându-şi capul pentru a o privi în ochi.

— Ceea ce se întâmplă între noi e cel mai important lucru din viaţa mea. Nu te îndoi niciodată, niciun moment…

O privi cum trăgea aer în piept şi-i pecetlui buzele cu ale lui,

în timp ce Simone dădea din cap, încet, adânc. Fără să mai comenteze nimic, se întoarse să pornească spre camera ei.

— Am nevoie de un pulover. S-ar putea să se răcorească.

Când telefonul sună, Blue se trezi cu o tresărire. Inima îi bătea cu putere. Nu avu timp să-i spună Simonei să se culce la loc înainte de a răspunde.

— Sper să ai un motiv serios ca să mă trezeşti, mârâi el în receptor.

— Alo, Blue?

— Jelly?

— Ce făceai?

— Dormeam – până mai adineaori…

Blue se uită la ceas. Patru şi un sfert. Dimineaţa, în mă-sa! Se aşeză pe marginea patului, frecându-şi ceafa.

— Trebuie să cred că nu mă deranjezi pentru cine ştie ce fleac, mormăi el.

— S-a întors Pearson. Ieri a venit. Ziceai că vrei să te-anunţ.

Blue se îndreptă de spate.

— Şi Roth?

— Şi el e-aici.

Înjurând, Blue îşi împinse părul din ochi.

— Sam vinde, Blue. Cel puţin, mie aşa mi-a zis. Vrea să termine repede, zice. Roth încearcă să-l convingă să nu vorbească cu niciun agent, să fie o vânzare privată. Ca să mai economisească din taxe.

Blue se dezmetici de-a binelea.

— Eşti sigur, Jelly? Şi Sam, de ce naiba l-a apucat graba aşa, dintr-odată?

— Sunt sigur. Uite-acu’ a plecat de-aici, răspunse el la prima

întrebare, mestecând; înghiţi şi trecu la a doua. Şi-i grăbit, zice, fiindcă fiică-sa naşte. Vrea s-o ajute, pe ea şi pe bărba-su, să-şi cumpere-o casă. Cică şi-au şi ales una, pe undeva prin Oregon…

— La dracu'!

Blue simţi mâna Simonei urcându-i pe spate. Îngenunchind, Simone îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Ce zici să-i zic lui Sam?

— Vreau să-i spui că dacă vine insula înainte s-ajung eu acolo, am să-i sucesc gâtul!

— S-a făcut. Mai vorbim.

Blue închise telefonul, în timp de Simone îl cuprindea cu braţele, Era caldă şi somnoroasă, dându-i o senzaţie plăcută. Mult prea plăcută.

— Probleme? întrebă ea, muşcându-l uşor de lobul urechi…

Cu ochii un moment închişi, Blue îşi lăsă capul pe spate.

— Sper că nu.

Apoi se întoarse şi o sărută pe îndelete.

— Dar trebuie să plec, iubito. Îl cunosc pe Sam Pearson şi, dacă s-a hotărât să vândă Moonlight Island, treaba e ca şi făcută. Nu vreau s-o pierd.

Simone ridică uşor din umeri, încă pe jumătate adormită.

— Am să-i trimit telegrafic un avans destul de mare ca să te-aştepte.

O privi lung.

— Un avans…?

Răspunsul ei fusese atât de neaşteptat, încât Blue era mai mult uimit decât înfuriat.

— Vom mai putea sta o săptămână la Londra, Blue, răspunse Simone sărutându-l pe bărbie – şi, pentru prima oară, deschise complet ochii.

— Ne vom întoarce, îi promise el. Odată, când niciunul dintre noi nu va avea grijile afacerilor pe cap. Dacă plec azi, s-ar putea chiar să fiu înapoi până la sfârşitul săptămânii, ca să zbor împreună cu tine spre casă.

Simone deveni ţeapănă. Se retrase din braţele lui, tăcută, încordată.

Blue aprinse lampa de pe noptieră.

— Simone, ce este?

Atitudinea ei îl nedumerea.

Îl privi lung, speculativ.

— Nu vreau să pleci.

— Ascultă, nici eu nu vreau, iar dacă Sam n-ar fi un babalâc aşa de excentric, aş proceda prin intermediul avocaţilor mei – dar e aşa cum e, şi nu pot. E genul de om căruia îi place să bată palma.

— Deci, ai să te duci chiar şi dacă cu îţi cer să nu pleci.

Nu era o întrebare, iar privirea pe care i-o aruncă devenise tăioasă ca oţelul.

Blue se simţi ca şi cum ar fi stat la capătul unei crengi foarte lungi, de care Simone se apropia cu un fierăstrău în mână.

— Îmi scapă cumva un amănunt…? întrebă el, hotărât să se lămurească.

— Îţi scapă tocmai amănuntul esenţial.

— Şi anume?

— Te rog să nu te duci.

Simone îşi luă halatul de la picioarele patului, încingându-se strâns cu cordonul.

Blue clătină din cap.

— Nu, nu asta mă rogi. Îmi ceri să las să-mi scape o ocazie pe care am aşteptat-o ani de zile. Şi n-aş avea nimic împotrivă, aş accepta – dacă-mi oferi un motiv serios. Îl ai?

După ce se întoarse cu spatele şi făcu câţiva paşi, Simone se răsuci în loc, cu încăpăţânarea întipărită pe trăsăturile ei delicate.

— Mi-ai promis trei săptămâni, Blue. Ai semnat un contract.

— Un contract…

O privi cu gura căscată.

— Dumnezeule mare, vorbeşti serios!

— Cât se poate de serios.

Complet uluit, Blue avu senzaţia neplăcută că ramura pe care stătea începea deja să se îndoaie. Şi mai era şi al dracului de iritat.

— Ăsta-i un ultimatum, Simone?

— Îi poţi spune şi aşa, răspunse ea, ridicând bărbia.

Era o nebunie!

— Tigroaico, murmură Blue, te iubesc, dar ultimatumurile nu-mi prea plac. Nu vorbeşti serios, în legătură cu contractul ăla, nu-i aşa?

— Ba da. În contract, mi-ai promis că vei sta trei săptămâni încheiate. Nu mă interesează acei oameni care îşi calcă promisiunile, indiferent sub ce motiv.

Nedumerirea lui Blue începea să fie înlocuită de furie.

— Deci, acum am ajuns şi eu unul din acei oameni?

Simone dădu din cap, cu încăpăţânare, continuând să taie creanga.

— Dacă pleci, tot ce-a fost între noi va lua sfârşit.

— Aşa, simplu, pronunţă el răspicat cuvintele.

— Apa, simplu, repetă Simone.

Blue îşi răvăşi părul cu o mână, apoi se apucă de ceafă, pentru a-şi stăpâni tremurul.

— Bine. Văd că ne înţelegem.

Şi întinse mâna spre telefonul de pe noptieră.

— Ce faci? întrebă Simone şi, pentru prima oară de când

începuse schimbul tensionat de replici, Blue îi auzi ezitarea în voce. Îi veni o idee – o idee inspirată de Josephine Doucet.

— Îmi rezerv locul la avion.

— Deci, tot ai să te duci.

— Mă duc şi nu mă mai întorc.

Scrise câteva cifre pe o foaie de hârtie.

— Dacă nu mă suni la numărul ăsta în cel mult două săptămâni, am să-ţi telefonez eu, la Seattle. Până atunci, propun ca tu şi mama ta să aveţi o discuţie pe faţă despre sexul opus. Amândurora v-ar prinde bine o reciclare.

— Mama mea n-are nicio legătură! se răsti Simone.

— Te şi cred! Voi le-aţi încurcat pe toate, aseară, numai voi puteţi să le descurcaţi. Şi cu ocazia asta, dă-i un telefon şi fratelui ăluia al tău. N-ar strica să te împaci şi cu el.

Simone deschise gura să răspundă, agitată, apoi se răzgândi.

— Nu vreau să-mi telefonezi. Ţi-ai încălcat condiţiile din contract…

Fără menajamente, Blue îi spuse ce să facă cu contractul şi toate condiţiile din el, în timp ce venea spre picioarele patului. Ajuns acolo, îi luă bărbia în mână.

— Contractul pe care-l am eu în minte, pentru noi, Simone, e pe viaţă – şi conţine destule clauze ca să ne lase pe amândoi liberi, să trăim aşa cum vrem. Dacă ştii altă cale de a dovedi că iubeşti pe cineva, spune-mi-o şi mie.

Cu o mişcare bruscă, Simone îşi smulse bărbia din mâna lui şi porni spre uşa dintre camere. Ajunsă acolo, se întoarse cu faţa spre el.

— Nu mă suna la Seattle, Blue. Nu vreau să mă suni.

— Ţii neapărat să n-o fac?

Îl privi lung, analizând întrebarea şi răspunsul, dar nu spuse

nimic. În schimb, se întoarse, intră în camera ei şi închise uşa.

Lua-o-ar dracu’ de femeie încăpăţânată! Poatre că avea dreptate. Poate că era mai bine să n-o mai caute. Niciun bărbat cu mintea întreagă n-ar mai fi făcut-o.

Blue ridică receptorul şi-şi rezervă un loc la primul avion care decola de pe Heathrow. Dacă n-o putea avea pe Simone, în niciun caz nu-i convenea să piardă şi Moonlight Island. Nici nu-i venise bine ideea, când îşi dădu seama ce târg dezavantajos era.

Aşezată la biroul din bibliotecă, Simone se felicita. Trecuseră două zile de la plecarea lui Blue, şi făcuse faţă. Îşi petrecuse acel timp rezolvând diverse probleme ale corporaţiei, dornică să lase totul în cea mai perfectă ordine cu putinţă. Măcar atâta lucru îi datora Josephinei. Şi măcar avea o ocupaţie.

Nu voia să se gândească la Blue. Cât despre telefonul lui, după întoarcerea la Seattle, avea să-l lase pe Thomas Blundell să se scufunde în abisul telecomunicaţiilor moderne. Putea să-i lase mesaje pe robot până-n ceasul de apoi; n-avea de gând să le răspundă. Aşa ar fi făcut şi Josephine.

Telefonul de pe birou sună încet. Simone se bucură de întrerupere. Mintea ei nu conţinea destul spaţiu pentru a se gândi la Blue şi Josephine în acelaşi timp fără s-o ameninţe un scurt-circuit.

— Ei, iubito, se pare că de data asta ai rasolit-o rău, dacă-mi scuzi limbajul neacademic.

— Nolan! Ce faci?

— Minunat – dacă excluzi gipsul şi tija. Întrebarea e: ce faci tu?

Simone se sili să zâmbească.

— Tot minunat. De fapt, aici am terminat aproape totul. Mă

gândeam să mă întorc mai devreme.

— Blue mi-a spus despre Hallam. Nu-mi miroase deloc a bine. Cu siguranţă, îşi va găsi alt fraier.

La auzul numelui lui Blue, Simone îşi simţi stomacul făcând o tumbă neplăcută.

— N-aş crede. Cel puţin, nu înainte de a pune la punct toată mizeria. I-am lăsat avocatului nostru de-aici informaţiile pe care le-am primit despre Hallam Industries şi i-am sugerat să le transmită autorităţilor britanice de resort.

— Bravo ţie.

Simone se grăbi să adauge:

— Am demisionat de la Anjana, Nolan.

— Şi de ce ţi-a luat atât de mult? replică el, deloc surprins. Acum ce-ai să faci?

— Am unele planuri. Vorbim când ajuns la Seattle.

— Să zicem că merge.

Nolan făcu o pauză.

— Şi-acum, treaba cea mai importantă: ce s-a întâmplat între tine şi Blue?

Simone se gândi să ocolească răspunsul, dar ştia că în faţa lui Nolan n-avea nicio şansă.

— Am început o treabă pe care n-am putut-o duce până la capăt.

— Nu te cred. Niciunul dintre voi nu e genul care să se lase pe parcurs.

Deodată, Simonei îi veni o idee.

— Nolan, nu cumva ne întinseseşi tu o cursă…?

Nolan râse.

— Nu. Amândoi îmi sunteţi foarte dragi, dar nu atât de dragi încât să vă dau brânci pe scări. Ideea că s-ar putea să cântaţi în

duct nu mi-a venit decât după ce-a trecut efectul tranchilizantelor. Cred că Josephine la urât de la prima vedere. Tot testosteronul ăla în clocot trebuie s-o fi enervat îngrozitor.

— Avea nevoie să fie nervoasă, Nolan.

— O fi avut, dar tu nu ai. Blue e un tip ca lumea. Nu prea în apele lui, pe moment, dar o să-şi revină.

— L-ai văzut? întrebă Simone, simţind că i se oprea inima în piept.

— Aseară, cam o oră. Venise în Seattle să discute cu avocatul. Nu ştiu cine-l scoate mai rău din minţi, tu sau moşul ăla de la care vrea să cumpere afurisita aia de insulă. Cred că dacă cenuşa lui taică-său n-ar fi acolo, de mult l-ar fi trimis la plimbare.

— Cenuşa tatălui lui e acolo… pe Moonlight Island?

De ce nu-i spusese? Poate că i-ar fi spus, dacă-i lăsa timp. Inima Simonei se strânse dureros, când îşi aminti de acel ultimatum egoist.

— Mhm. Când Blue era mic, el şi tatăl lui se duceau mereu acolo, la pescuit, în camping… Domnul Blundell iubea foarte mult insula şi ultima lui dorinţă a fost să-i risipească cenuşa acolo.

— N-am ştiut, spuse Simone, cu voce tremurătoare. Blue nu mi-a spus că era atât de importantă pentru el.

— Nici nu mă mir. Cred că lui Blue încă îi mai e greu să vorbească despre tatăl lui. Numai pe el îl avea, plus un unchi îndepărtat, nu ştiu pe unde. Thomas senior era un om cu totul deosebit.

Şi fiul lui e la fel…

Simone îşi apăsă o mână peste gură, trăgând aer în piept ca să se calmeze. Nu îndrăznea să mai spună nimic. În minte îi revenise Harper, eforturile ei de a fi stăpână pe el, de a-l ţine în stăpânirea ei. Acelaşi lucru îl făcuse şi cu Blue, aceeaşi greşeală

prostească pe care o săvârşise fetişcana din urmă cu ani de zile. Un moment, avu senzaţia că-i exploda inima în piept. Nu-i venea să creadă cât de nedreaptă – idiot de nedreaptă – putuse fi. Îi dăduse lui Blue un ultimatum, la fel cum şi Josephine îi dăduse ei. Oare femeile Doucet nu puteau iubi decât cu ameninţări şi intimidări?

— Simone? Mai eşti acolo?

— Mhm…

— Ascultă, nu vreau să-mi bag nasul, şi ştii că nu-s eu omul care să dea sfaturi, dar…

Simone îşi trase nasul.

— …mă rog, nu prea des, dar n-o lăsa pe Josephine să te încurce şi de data asta.

Încordată, Simone îl întrebă:

— Ce ţi-a spus Blue?

— Zece la sută peste zero, iar în rest am ghicit eu singur. Mama ta e o femeie inteligentă şi realizată, Simone, dar mai e şi înverşunată şi neîncrezătoare. Poate că are motivele ei, cum spuneai. Dar astea n-au nicio legătură cu tine şi cu Blue.

Simone îşi frecă fruntea. Începea s-o doară capul.

— Pentru unul care nu-şi bagă nasul, te descurci al dracului de bine, domnule Smythe. Ai terminat?

— Nu. Mai am o întrebare.

— Hmm…

— Când vii acasă?

— Curând, Nolan. Curând.

Închise, bătu de trei ori cu degetul în receptor, apoi îl ridică din nou. Formă un număr. Avea de refăcut nişte legături şi era momentul să înceapă.

Trecu o veşnicie până să-i răspundă cineva. Era un glas de copil. Simone se foi în scaun, încercând să-şi destindă mâna

încleştată pe pix.

— Aş putea vorbi cu domnul Doucet? Sunt sora lui.

Săltându-şi mai comod pe umăr geanta de voiaj, Simone scoase din buzunar hârtia cu instrucţiunile primite de la Nolan şi se întoarse cu faţa spre debarcader. Undeva, în mijlocul acelei armade de ambarcaţiuni, se afla şi „Trei dorinţe”. Inima începu să-i bată mai repede, cu teamă. Nu era sigură cum avea să fie primită. În cele trei săptămâni de când plecase din Londra, Blue se ţinuse de cuvânt şi-i telefonase – de două ori. L-ar fi sunat şi ea, ca să-i spună că era încă în Europa, dar nu putuse. Nu înainte de a lămuri totul.

Ştia că avea să-l găsească. Blue îl aştepta pe Nolan, ca să-l ducă în vizită pe Moonlight Island – insula lui. Nu ştia că în locul acestuia avea să sosească o preşedintă de corporaţie rămasă temporar fără slujbă.

Se opri. Văzuse iahtul. Era frumos – frumoasă, se corectă Simone în minte. O navă cu adevărat frumoasă. La fel de puternică şi elegantă ca bărbatul care-i era stăpân, lucind argintiu în soarele după-amiezii. „Trei dorinţe”.

Simone porni înainte, cu inima bătându-i atât de tare încât zgomotul ei acoperea ţipetele pescăruşilor. Făcu un pas, apoi încă unul, pe schela care urca la bord.

Nicăieri, nici urmă de Blue. Se aplecă să se uite prin hublou, în cabină.

— Trebuie să ceri permisiunea înainte de îmbarcare, spuse Blue, apărând în spatele ei.

Simone se întoarse atât de repede, încât îşi pierdu echilibrul. Se clătin o dată, înainte ca Blue s-o sprijine.

— Scuză-mă, nu cunoşteam protocolul.

— Atunci, se pare că trebuie să te învăţ, nu-i aşa?

Privirile li se încleştară. În ochii lui se zărea lumina unui surâs. Simone încercă să zâmbească şi ea, dar în schimb ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta-i tot, Blue? N-ai nicio întrebare?

Blue clătină din cap.

— Câteva, dar la cea mai importantă ai răspuns deja, venind aici. Celelalte mai pot aştepta. Eu nu pot să mai aştept.

Deschise braţele.

— Vino, tigroaico. Trebuie să te strâng la piept. Autopsia o putem face mai târziu.

În zâmbet i se citea o promisiune seducătoare.

— Mult mai târziu.

Nu adia nicio boare de vânt. În apele neclintite şi tăcute se oglindeau brazii şi pinii înalţi de pe malurile Insulei Moonlight. Pe „Trei dorinţe”, Simone stătea singură pe punte, privind umbrele înserării care umpleau încet spaţiile înguste dintre copaci.

— Eşti fericită? întrebă Blue, venind în spatele ei, pentru a o lua cu braţele pe după mijloc.

Simone dădu din cap, nedorind să risipească liniştea. După un moment, vorbi totuşi.

— Trebuia să te sun. Îmi pare rău.

Blue nu spuse nimic, cuprinzând-o doar şi mai strâns.

— L-am sunat pe Gabe.

Inima îi tresări uşor, cu regret.

— Şi m-am dus să-l văd.

— Şi?

— Acum e văduv şi are un fiu de opt ani, pe nume Jacques.

Zâmbi o clipă. Ea şi nepotul ei se ataşaseră unul de altul la

prima vedere. Apoi, zâmbetul îi păli. Pierduse atât de multe, nevăzându-l pe Jacques când creştea, necunoscând-o pe soţia lui Gabe… Îşi alungă gândurile triste. Trecutul nu mai putea fi schimbat.

— E ciudată să-ţi descoperi rude pe care n-ai ştiut niciodată că le ai.

— Cred că e şi plăcut. Îmi plac copiii.

— Şi mie. Mai ales Jacques.

— Şi fratele tău?

Tăcere. Apoi:

— După ce s-a certat cu Josephine, a plecat la Paris, ca să-l caute pe tatăl nostru.

— Şi?

— A ajuns prea târziu. Murise cu trei ani în urmă.

— Îmi pare rău, iubito.

Simone dădu din cap.

— Şi mie. Aş fi vrut să-l cunosc.

Făcu o pauză, înainte de a continua.

— Gabe mi-a scris, Blue. Cel puţin de câte două ori pe lună, în primul an. Josephine i-a interceptat scrisorile şi, peste un an, i-a scris spunându-i să nu mă mai bată la cap. I-a spus că nu-i răspunsesem la scrisori, şi nici nu aveam de gând s-o fac, fiindcă nu-l iertasem că ne părăsise. Şi că scrisorile lui erau o pierdere de timp. Iar el a crezut-o.

Simone închise ochii. Cuvintele îi sfâşiau inima, dureros.

— Într-adevăr, făcusem un mic scandal când a plecat, aşa că a crezut-o. Nu m-ar fi căutat nici acum, dacă avea altă soluţie. Dar soţia lui a fost mult timp bolnavă şi anul trecut, înainte de a muri, Gabe şi-a petrecut foarte multă vreme cu ea, iar afacerile lui au avut de suferit. Când mi-a scris, era în pragul falimentului. Ţi-am

spus că e bucătar? Are un restaurant fermecător în Bruges, chiar în centrul oraşului.

Se întoarse spre Blue, cuprinzându-l cu braţele pe după talie. Era mândră de fratele ei şi ştia că se observa.

— Mă bucur să aflu că există măcar un bucătar în clanul Doucet, zâmbi Blue, sărutând-o pe frunte. Iar după zâmbetul de pe buzele tale, înţeleg că totul e-n ordine între voi?

Simone dădu din cap, trăgând adânc aer în piept.

— Chiar mai mult decât atât. I-am dat banii de care avea nevoie.

Apoi se încruntă uşor.

— Deşi Gabe insistă că e un împrumut şi ţine cu tot dinadinsul să mi-i înapoieze. Când îşi va pune restaurantul din nou pe picioare, plănuieşte să-l vândă şi să vină în State. Dacă totul merge conform planurilor lui, va fi aici la anul.

Blue îi luă faţa între mâini, privind-o cu drag.

— Va fi aici mai devreme – dacă vrea să-şi vadă sora mireasă.

Simone se ridică pe vârfuri, atingându-i buzele cu ale ei.

— Într-adevăr, murmură ea, nespus de fericită. Am să-l sun mâine.

Se întoarse să se uite din nou spre Moonlight Island, cu capul rezemat de pieptul lui Blue. Un timp, niciunul nu vorbi.

— Tigroaico?

— Mmm?

— Ce e cu Josephine? Nu i-ai pronunţat numele, de când ai sosit.

— Într-adevăr…

Situaţia dintre ea şi mama ei era încă atât de încurcată, de tulbure… Simone se desprinse din braţele lui Blue, rezemându-se de parapetul navei.

— M-am întâlnit cu José… cu mama, la Londra, înainte de a pleca, apoi ieri, la Seattle.

Întoarse capul, încercând să-i zâmbească.

— Îţi trimite salutări.

Blue arcui o sprânceană.

— Glume răsuflate?

— Tactici de temporizare, răspunse cu seriozitate Simone. E încă… dezamăgită de mine. Şi priveşte cu cinism şansele noastre.

Tăcu o clipă.

— Vrea să mă întorc la Anjana.

— Şi au vrei acelaşi lucru?

— Nu. Preşedinţia unui conglomerat de afaceri nu e pentru mine. Acum o ştiu. Şi cred că o ştie şi ea. Partea cea bună e că a acceptat să-mi vândă Beautiful Woods. Mă întorc la afacerile cu mobilă – împreună cu Nolan.

— Şi partea cea proastă?

Simone se desprinse de copastie, făcând câţiva paşi.

— Să zicem doar că nu va veni la nuntă.

Urmând-o, Blue o apucă de umeri.

— Vorbesc eu cu ea.

— Nu.

Blue clătină din cap.

— N-o putem lăsa aşa, Simone. Josephine face parte din familie. Am s-o sun mâine şi stabilesc o întâlnire. E aspră, dar nu cred că are o inimă atât de rece încât să rămână inaccesibilă.

Convingerea din cuvintele lui Blue o făcu pe Simone să zâmbească.

— Sunt de acord cu tine, iubitule, dar vorbele nu vor fi de ajuns.

— Trebuie să putem face ceva…

— Putem, îi atinse ea uşurel chipul. Putem să fim fericiţi, apoi să-l avem pe cel mai frumos nepot ai Josephinei Doucet.

Blue o strânse la piept.

— Asta va fi o adevărată plăcere.

Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

— Te iubesc, Simone.

— Şi eu te iubesc, adoratul meu, şopti ea adăugând, cu un surâs tainic: mai mult decât se poate spune în cuvinte.

— Sfârşit